

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 55

Dijous, 19 de juny de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 39, segona i darrera reunió

S U M A R I

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió de la crisi provocada per la vaga de transportistes
(tram. 300-00136/08) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre la política de transports (tram. 300-00134/08) p. 8

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió del sistema sanitari (tram. 300-00137/08) p. 13

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les darreres actuacions
amb relació a la sequera (tram. 302-00110/08) p. 18

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'encàrrec
i contractació d'estudis i informes externs (tram. 302-00111/08) p. 25

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cooperació al desenvolupament
(tram. 302-00112/08) p. 32

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria d'aigua
(tram. 302-00113/08) p. 38

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 39.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió de la crisi provocada per la vaga de transportistes (tram. 300-00136/08)

Ho fem amb el desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la gestió de la crisi provocada per la vaga de transportistes, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, bon dia. Substanciem ben d'hora aquesta interpellació que plantejem al Govern per avaluar el paper, per fer una anàlisi, una avaluació, de quin paper ha tingut el Govern no només en la gestió de la crisi provocada per la vaga de transportistes la setmana passada..., sinó per veure quin ha estat el capteniment del mateix Govern durant tot aquest procés, si el Govern ha estat a l'alçada o no. Però també em sembla que la ciutadania el que ens demana és que no només plantejem això des de la perspectiva de control –legítima perspectiva de control– del legislatiu a l'executiu, sinó que també siguem capaços d'esbossar solucions al conjunt del problema.

I aquí nosaltres volem partir de la següent premissa. Els governs, qualsevol govern en l'àmbit europeu, no poden fer miracles, no poden fer baixar el preu del petroli, però han de transmetre confiança a la gent i demostrar que saben on van, en el conjunt d'aquesta situació.

I és des d'aquesta perspectiva, des d'aquest punt de partida, que nosaltres afirmem que el Govern ha renunciat a fer de govern durant tot aquest procés, que el Govern ha renunciat a exercir el lideratge que la ciutadania li exigia. El Govern podia ser referent, el Govern havia de marcar lideratge, el Govern havia d'erigir-se com el gran interlocutor, no només com aquell element que respon sempre per darrere, que és incapaç d'anticiparse. Aquest és el valor afegit que té un govern.

I per tant avui el que ens agradaria és parlar de la gestió de la crisi i parlar de la gestió del conjunt del problema. Amb relació a la gestió de la crisi creiem que s'ha comès un error, un error previ, que és que no es va ser capaç de veure quina magnitud tenia el problema, ni durant els darrers sis mesos, en el moment que hi comença a haver un increment significatiu del preu dels carburants que afecta determinats sectors –un sector, el sector del transport, que ja havia advertit el Govern que hi havia una situació complicada, que hi havia una situació difícil, i tanmateix el Govern va romandre indiferent–..., però també el que és la gestió immediata, la gestió de la crisi, des d'un punt de vista de seguretat ciutadana, però també des d'un punt de vista de capacitat d'interlocució.

El dret a la mobilitat no va ser assegurat en el temps que tocava. Senyor conseller, nosaltres, dimecres, quan es va prendre la decisió d'obrir la frontera amb l'Estat francès, nosaltres ens vam posicionar al costat del Govern –ens vam posicionar al costat del Govern– i vam donar suport a totes les mesures de protecció dels diversos combois que es van articular des del Departament d'Interior. Però el problema és que això arriba tard.

I la pregunta clau que vostè hauria de respondre i que els ciutadans volen conèixer és: com pot ser que la frontera romanguí tallada dos dies?, qui pren la decisió de permetre aquesta actuació?, per quines raons s'adopta aquesta decisió que col·lapsa el conjunt del país?, per què la decisió de desallotjar la frontera es pren el dimecres i no es pren el dilluns? –aquest és un element clau.

I l'altre element és quan el Govern diu coses que no responen a la realitat, quan els missatges que es llancen al conjunt de l'opinió pública topen radicalment amb el que percep la gent. Això és capacitat de transmetre confiança.

I la gran aportació doctrinal del senyor Boada Masoliver és de dir: «Escoltin, que no pateixin, que surtin» –primera reflexió–, «que no hi ha cap problema», quan la gent sabia que sí que n'hi havia, de problemes, i els demanaven l'atenció. I segon element: «Haurem de revisar els sistemes de lliurament *just in time*, perquè no és el més adequat.» Aquesta és la gran aportació que fa el senyor Boada Masoliver en aquest aspecte.

I vostès han de saber, han de ser capaços de donar una resposta a això, però més enllà d'aparèixer, de fer aparèixer el Govern com un interlocutor. Ha fet tota la sensació que en la gestió d'aquesta crisi la idea clau que els ha mogut és «que Madrid decideixi, després nosaltres actuarem». El Govern no pren la iniciativa en el procés de negociació.

Saben qui es posa en contacte amb el Departament de Política Territorial per asseure's a parlar d'aquelles mesures que afecten directament Catalunya i que pot assumir el Govern de la Generalitat de Catalunya? Són els mateixos convocants de les protestes, que el dilluns truquen al Departament de Política Territorial i diuen literalment: «–Volem parlar amb vosaltres, volem parlar amb el Govern. –Per què?» –diu el director general de Transport Terrestre–, «de fet, no és un tema nostre.

—Perquè sou el Govern de Catalunya.» Els mateixos convocants li han de recordar al Govern de la Generalitat que és el Govern de Catalunya que té capacitat per prendre decisions, que s'ha de moure, que té capacitat per decidir coses a Catalunya mateix i per poder interlocutar amb Madrid.

I són els mateixos convocants que posen sobre la taula una bateria de propostes, que el Govern ja feia temps que les tenia, que el Govern ja sabia quins eren els elements de tensió, que la patronal i els autònoms li envien al conseller Nadal un mes abans una carta en la qual li posen sobre la taula aquests elements. Incapacitat de reacció. I si el dimecres ja hi havia la possibilitat..., els convocants estaven en condicions de signar un acord vostès ho retarden fins a dijous. El Govern ha renunciat a fer de govern. I quan això passa en un país, és extraordinàriament terrible. No només és la gestió de la seguretat, conseller Saura, és la gestió del paper que ha de tenir el Govern d'aparèixer públicament, de liderar el procés.

I és a partir d'aquí que nosaltres diem que vostès han estat desapareguts, que qui ha aparegut són figures de segon nivell, i, si han aparegut consellers, han passat desapercebuts.

La percepció que va tenir molt bona part de la ciutadania és que durant setanta-dues hores aquest Govern no és capaç de gestionar un dret a la mobilitat, que és fonamental, i no és capaç de donar una resposta tant a la interlocució dels convocants a Madrid..., com de prendre mesures que afecten directament el Govern de Catalunya.

Perquè el problema ve de lluny. Estem parlant del sector del transport que necessita una reconversió a fons, on tothom coincideix en l'anàlisi que hi ha més oferta que no pas demanda, que el sector del transport durant els últims anys ha servit de refugi de molta gent que abandonaven altres sectors i es refugiaven en aquest, i que calia aquesta reconversió a fons, perquè es treballava massa sovint sota costos, i que davant d'una contingència com els preus dels combustibles el tema no es podia sostenir.

Quins són els instruments que gestiona el Govern de la Generalitat, el Departament de Política Territorial? L'observatori de costos. Què deien els convocants de la protesta? Deien: «Volem un govern que sigui capaç de fixar tarifes de referència, perquè aquestes tarifes ens ajudaran a poder evitar que s'estenguí el treball per sota de costos.»

De fet, en l'anterior Govern, en el Govern de Convergència i Unió, existia aquest observatori de costos. Els convido que facin el següent, que entrin a la pàgina web del Departament de Política Territorial, que busquin quina és la darrera anàlisi de costos que fa el Govern: actualització, desembre del 2007. Els la llegeixo, perquè no té pèrdua. El Govern de la Generalitat, el Departament de Política Territorial, diu, amb relació als costos del transport, el següent: «Com es pot veure, es continua amb la tendència a la moderació de l'increment de costos. Els costos quilomètrics han experimentat una disminució del 0,92 per cent deguda a la disminució

real del cost del gasoil i això ha minorat l'efecte d'increment dels costos horaris, un 2,5 per cent més en el cas de Barcelona.»

Això és el que diu el Govern. És a dir, si qualsevol ciutadà, qualsevol transportista accedeix a veure quines són les recomanacions de preus que fa el Govern de la Generalitat, la darrera dada actualitzada és aquesta.

I amb relació a la mesa sectorial, que era aquell fòrum on es podia concertar aquestes polítiques, aquesta mesa des del mes d'octubre no es reuneix. I no es reuneix perquè la manera d'interlocutar que té el Govern amb aquest sector és des de la imposició, amb les restriccions en el trànsit de vehicles d'alt tonatge, des de la imposició. Quan vostè, senyor Saura, pren aquesta decisió de limitar determinats dies el transport de vehicles d'alt tonatge a les carreteres, té el vistiplau del Departament de Política Territorial? Com és que el Departament de Política Territorial diu i explica als afectats que Interior va per compte propi?

Aquest és el problema. I fa molt temps que des del sector es demana que s'adoptin tot un seguit de mesures, que es limiti el lliurament de noves targetes, que es regulin les cooperatives, que es potenciï l'abandonament de l'activitat, que es plantegi i s'enfronti el tema del centim sanitari... Fa un any que això ho tenen a la taula i vostès han estat incapaços de fer res.

Aquest és el problema —i acabo, senyor president— quan hi ha un govern que té les eines per poder liderar i de manera conscient i premeditada fa el pitjor que li pot passar a un país, que és que hi hagi un govern que renunciï a fer de govern d'aquest país, i vostès han renunciat durant tot aquest procés, no en la crisi, sinó fa un any, en aquesta matèria, a fer de Govern de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula en nom del Govern el conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, honorable senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Sovint en una roda de premsa, a vegades, utilitzes, en una pregunta, dir: «Li agraeixo que em faci aquesta pregunta», no? I avui li vull dir al senyor Rull que li agraeixo que faci aquesta interpellació, perquè podrem parlar del que és l'objecte de la seva interpellació. La seva interpellació diu: interpellació al Govern sobre la gestió de la crisi provocada per la vaga de transportistes. I per tant avui anem a parlar de la gestió de la crisi provocada..., no sé si per la vaga o per la tancada patronal; però bé, vostès parlen de vaga.

Primer, recordar claríssimament, com molt breument ha fet el diputat que ha interpellat, que en definitiva estem davant d'un problema de naturalesa..., no només..., no catalana, que supera l'àmbit de la nació catalana i d'Espanya, sinó de la Unió Europea, i que, per tant, les reivindicacions s'estaven plantejant des d'un punt de vista

de negociació amb el Govern central. És a dir, el tema de fons –el tema de fons– es discutia en una negociació amb el Govern central on els que convocaven la vaga reclamaven l'establiment d'un preu de tarifa mínima.

Què vam fer des de Catalunya? Preparar-nos per a una situació d'emergència –per a una situació d'emergència.

I miri, senyor Rull, li ho dic ja d'entrada, la valoració que fem de la gestió de la crisi és, i sóc prudent, raonablement bona –raonablement bona. I ara li explicaré tot el que hem fet. I no ho vull comparar amb altres situacions d'emergència en el passat, ni comparar aquestes situacions d'emergències amb altres comunitats autònomes, però Catalunya no va tenir caos, Catalunya no va estar paralitzada ni, com va passar en altres grans ciutats de l'Estat, el col·lapse circulatori va col·lapsar la ciutat. Això no va passar a Catalunya.

Si vostè em pregunta si no hi van haver problemes..., és clar, que hi va haver problemes. En una situació d'emergència, com vol que no hi hagi problemes? Ara, el caos que s'anunciava –i només cal mirar els diaris, els mitjans de comunicació–, el caos que s'anunciava que passaria, a Catalunya no va passar. I els grans incidents que es van produir en altres indrets de l'Estat a Catalunya no van passar.

I des d'aquest punt de vista vull fer tres agraïments, no? En primer lloc, un agraïment a la ciutadania, perquè va demostrar un elevat grau de civisme i de responsabilitat, la ciutadania. En segon lloc, a totes les persones, especialment els mossos d'esquadra i les forces i cossos de seguretat de l'Estat, que van tenir una actuació esplèndida i que van contribuir que no es produís cap caos. I, en tercer lloc, a totes les altres institucions amb les quals ens vam coordinar –Delegació del Govern, Ajuntament de Barcelona, ajuntaments, el mateix ministeri...–, perquè la coordinació va ser positiva.

Hi va haver una cosa negativa, una cosa que considero negativa i que demano que es rectifiqui, que és l'actitud de Convergència i Unió aquesta setmana. És a dir, l'actitud de Convergència i Unió el dimecres i el dijous és dir que el Govern està desaparegut –que el Govern està desaparegut. Fins i tot en el cas que això fos veritat, que ara ho veuriem, hauria hagut de dir per què, què és el que no es feia. Però en una situació d'emergència el que cal és apropar-se, donar recolzament al Govern i parlar-ne després. Això vostès ho han dit durant molts anys; recordo aquí el molt honorable senyor Pujol dient: «Com és possible que l'únic missatge que llanci el principal grup de l'oposició és que el Govern està desaparegut?» Però a més sap, vostès sabien perfectament que això no era veritat. Per què ho diuen, això? Com s'atreveixen a dir això, vostès?

Què ha fet el Govern? Miri, el Govern va actuar tan ràpidament que el dilluns al matí... (*remor de veus*), va actuar tan ràpidament que el dilluns al matí, el dia 9, a les deu del matí, va reunir una comissió interdepartamental, on hi havia Política Territorial, Salut, Comerç i Turisme, Agricultura, Treball, Economia i Interior, per aconseguir quatre grans objectius del Govern: primer, garantir l'ordre públic; segon, permetre la mobilitat ciutadana; tercer, assegurar la distribució de productes bà-

sics, i quart objectiu, assegurar que determinats punts sensibles, com l'aeroport o el port, funcionaven. Aquests eren els quatre grans objectius. I ho vàrem fer en base a tres eixos de treball.

Primer, coordinació en el si del Govern. Tots els departaments afectats, cada dia, al matí i a la tarda, feien una reunió per assegurar la coordinació. No ho vull comparar amb anteriors emergències; ja havia passat alguna vegada això, senyor Rull, si vostè ho recorda. A les deu del matí de cada dia i a dos quarts de sis de cada dia, una comissió interdepartamental per fer el seguiment, des del dilluns; imagini's si és tard!, quan això començava el dilluns.

Segon aspecte, la necessitat de coordinació externa, amb la Delegació del Govern, amb els ajuntaments, especialment amb l'Ajuntament de Barcelona, i jo mateix amb el ministre Rubalcaba.

I en tercer lloc, la informació. Cada dia hi havia una nota de premsa extensa, cada dia hi havia la compareixença del secretari general d'Interior, i durant els cinc dies que va durar el conflicte el president va fer dues intervencions, jo tres, la portaveu del Govern el dimarts també va intervenir, i no hi ha hagut cap queixa en cap mitjà de comunicació d'opacitat informativa, ni una sola queixa –ni una sola queixa. No només això, sinó que fins i tot algun mitjà de comu... Sí, una queixa, la de Convergència i Unió; insisteixo que aquesta sí que hi és.

Per tant, des d'aquest punt de vista, senyor Rull, el Govern va actuar ràpidament, va actuar coordinadament, va donar informació i va assegurar els quatre objectius que li deia.

Miri, li faré un llistat ràpid de la cronologia de la gestió del Govern. He dit que el primer dilluns, el dia 9, a les deu del matí, hi ha una primera reunió amb dos objectius fonamentals: que a la tarda hi hagi una relació de subministraments, per assegurar subministraments de carburants i assegurar subministraments d'alimentació. El dilluns a les 17.30 de la tarda es celebra la segona reunió; es fa el llistat, que s'ha fet amb les distribuïdores de combustible, de quines benzineres cal proveir; s'acorda que cada sector afectat –salut, alimentació, energia...– faci les seves prioritats; s'acorda que la policia de la Generalitat doni suport a les emergències que la comissió interdepartamental decideixi; s'acorda establir una interlocució, senyor Rull, no perquè ens la demanen, una interlocució que parteix de la iniciativa de la comissió interdepartamental i de Política Territorial, amb el sector afectat. I el mateix dilluns a la tarda hi ha una reunió amb els distribuïdors de combustible. I el dilluns a la tarda, el mateix dilluns a la tarda –fixi's si és tard–, els representants de Política Territorial es reuneixen amb els representants dels transportistes catalans. Tot això passava el primer dia. Em vol dir on està la no-rapidesa, senyor Rull?, on està la no-rapidesa?

Què és el que passa el dimarts? El dimarts s'han obert ja rutes de seguretat a Catalunya. Vostè em deia: «Per què triguen tant a obrir la Jonquera?» Vostè sap quan es va obrir la frontera del País Basc, senyor Rull? Surti i digui-m'ho. (*Veus de fons*.) Però per què va ser el dimecres? Vostè creu que es pot fer una operació d'obrir la frontera de la Jonquera sense parlar amb les autori-

tats franceses? Vostè ho hauria fet? –vostè ho hauria fet? Hauria estat una irresponsabilitat i no hauria estat eficaç. I, per tant, el mateix dilluns, senyor Rull... (*Veus de fons.*) Escolti'm, escolti'm, el mateix dilluns, jo personalment parlo amb el ministre Rubalcaba i li dic que tenim un problema a la frontera de la Jonquera i que cal fer una gestió des de l'Estat amb les autoritats franceses per poder obrir la frontera amb la Jonquera, senyor Rull. I el dimecres, abans que altres fronteres, s'obre la frontera de la Jonquera. I s'obre sense incidents –s'obre sense incidents. Alguna cosa hi deuen tenir a veure la interlocució i l'autoritat del Govern.

Això passa dimarts i dimecres. Dimarts a la tarda ja es localitzen els llocs de distribució, de proveïment i de distribució, per assegurar les rutes. Des dels Mossos d'Esquadra es fa una mapa –i es dona al sector dels transportistes que vulguin, en definitiva, no fer la vaga– de setze rutes protegides a Catalunya. S'han protegit més de mil dos-cents camions en aquest procés, i ràpidament es va aconseguir la normalització. He de dir, per exemple, que en un tema que ens preocupava molt, que era el proveïment als hospitals, no hi ha hagut cap problema: ni de medicaments, ni d'utilitatge sanitari, ni de qüestions de farmàcia. I per tant, des d'aquest punt de vista, des del punt de vista de la salut, des del punt de vista de l'abastiment de l'alimentació, des del punt de vista del combustible, el Govern ha actuat ràpidament i actuat de forma eficaç.

Acabo dient-li el següent, senyor Rull. Si vostè em pregunta què s'ha de fer millor..., segur que s'han de millorar coses. Miri, aquesta tarda mateix hi ha una reunió de comandaments dels Mossos per avaluar quines coses es poden millorar, segur. Si vostè em pregunta què és el que el Govern creu vostè que ha fet pitjor, li diré: hem fet una cosa malament, que l'hem de rectificar, no informar-los directament a vostès. Perquè veure el dimecres a la tarda el *Telenotícies*, donant explicacions jo, i a continuació sortint el senyor Mas...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

...dient que el Govern estava desaparegut, per al país era patètic –per al país era patètic. I aquí tinc responsabilitat de no informar-los a vostès, però vostès tenen la responsabilitat, si volen ser un grup de l'oposició seriós, de, en una situació d'emergència, demanar informació, no intentar fer electoralisme i, sobretot, no intentar intranquil·litzar...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

...una població en un moment que el Govern estava actuant de forma decidida.

Res més, i moltes gràcies.

El president

El senyor Rull té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, vostè utilitza aquests adjectius contundents... «Patètic». Sap què és patètic? Patètic, hi torno a insistir, és que els convocants d'aquesta aturada hagin de trucar al Govern de la Generalitat de Catalunya... (*veus de fons*) –sí, sí, sí..., no, no, però és que aquesta és la dada absolutament rellevant– i que diguin: «Ei, parlem? Ens asseiem a parlar? Ens asseiem a veure com ens podeu ajudar, com a govern de Catalunya, a parlar amb Madrid, i què és el que podeu fer vosaltres, quins compromisos podeu adquirir?», i la resposta del Govern sigui: «No, és que no tenim res a parlar, perquè això no ens afecta a nosaltres.»

Això és un govern no té capacitat de liderar, perquè qui ha de trucar de seguida als convocants i al sector és el mateix Govern. I no fer-ho el dilluns, sinó fer-ho el divendres, o fer-ho el dijous, que ja se sabia que hi havia una convocatòria d'aquestes característiques.

El que és eloqüent és que els acords que signa el Govern de la Generalitat de Catalunya el dijous, no amb els convocants, sinó amb el conjunt del sector –i aquí hi havia un avantatge, que és que autònoms i patronals podien asseure's a la mateixa taula– són el mateix full de reivindicacions que el sector li fa arribar al conseller de Política Territorial un mes abans, que és la mateixa reivindicació amb què el sector insisteix al Departament de Política Territorial i al Govern durant sis mesos abans. I aquesta és la inactivitat que vostès han tingut; han estat absolutament desapareguts en aquest sentit.

Conseller, això és el que és lamentable. Un govern responsable, diligent, potent, de referència, és capaç de fer dues coses: d'anticipar-se a la situació... I tenien, no pistes, tenien elements rotunds per poder-se anticipar a la situació, per poder plantejar tot un paquet de mesures... Què els demanaven, els transportistes? Els demanaven una decisió amb relació al centim sanitari, i al final vostès han avançat en aquest sentit. Els demanaven que fessin com el Govern basc, que complementa els ajuts, justament, a l'abandonament anticipat de l'activitat, i vostès finalment cedeixen, cedeixen pressions, evidentment, per una vaga. Els demanaven també que limitessin el lliurament de targetes. Els demanaven que un pla d'actuació que vostès tenen sobre la taula des de juliol del 2007 l'aprovin.

Aquesta és la inactivitat del Govern, aquesta és la negligència del Govern. I ens surt aquí el conseller d'Interior, diu: «Escolti, és que nosaltres ho fem perfecte. La gent...», estan en el seu món. Titular d'un diari potent, d'abast nacional: «Paràlisi i psicosis...» (*rialles*) –riguin-se'n–, «camí del col·lapse.» Aquesta és la percepció que hi havia en el conjunt de la ciutadania.

M'agrada el sectarisme polític expressat pel PSC; és inaudit, eh? És a dir, aquestes rialles vénen provocades pel fet que jo he parlat d'un diari que es diu «diari *Avui*» i els fa gràcia que parli en aquests termes del diari *Avui*. Vos-

tès mateixos... (*remor de veus*), vostès mateixos. Aquest és el sectarisme, aquest és el sectarisme polític...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Rull i Andreu

...que té el PSC.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

Per tant, parlem... (*persisteix la remor de veus*), parlem d'això. Senyor conseller, quan demanem que vostès agafen les regnes del tema, ens referim a això. Quan hi ha una part del sector..., que saben què deien? Deien: «Nosaltres el que necessitem és un gest del Govern de Catalunya. El que necessitem és que el Govern de Catalunya s'assegui a negociar aquests elements que ens poden ajudar a atenuar tot el procés.» I el conseller Saura ens diu que es reuneix cada dematí una comissió interdepartamental... La responsabilitat de parlar amb el líder de l'oposició, de parlar amb tots els grups parlamentaris, no la tenen els grups parlamentaris, no la té el cap de l'oposició, la tenen vostès directament i la té el gran absent en tot aquest procés, que és el president de la Generalitat.

A cap altre país no es podria explicar que, en una situació de col·lapse com el que vam fregar –per no dir «hi vam entrar»– el dimarts i el dimecres de la setmana passada, no sigui capaç de dir res, no sigui capaç de traslladar un missatge d'energia al conjunt de la ciutadania.

Governar, senyor conseller, són aquests intangibles, i això és el que vostès menys tenen i menyspreen profundament. Han improvisat durant tot aquest procés, s'han oblidat d'aquest sector, com s'han oblidat d'altres sectors: dels pagesos, dels taxistes, dels pescadors... Però, a més a més, en la gestió d'allò que fa que un govern sigui excel·lent o que un govern s'enfonsi en elements...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...de mediocritat, vostès, malauradament, han optat per aquesta segona via.

Des del cofoisme no es construeix absolutament res. Quan hi ha un divorci entre allò que percep la gent i allò que vostès expliquen, aquesta és una via ràpida d'accés a la desafecció de la política. I avui una intervenció com la seva aquí en el que aprofundeix és en aquest tema, que hi hagi cada vegada...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...més distància entre la ciutadania i les institucions públiques.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Bé, ha estat molt curiosa la intervenció del senyor Rull, perquè l'ha basat en dos elements: un, que l'acció preventiva del Govern català hagués pogut evitar la vaga. Com es pot dir això des d'aquí? Fins i tot fent tot el que vostè diu que no s'ha fet –que s'ha fet– no hauríem tingut vaga, senyor Rull? Però què m'està dient? Què m'està dient? Com pot dir això? Com pot dir que no hi hauria vaga?

Segona qüestió, no ha estat cap..., de dir una sola crítica concreta de la gestió de govern.

Es van assegurar els combustibles o no, senyor Rull? Es van assegurar els combustibles o no? Va haver a Barcelona el col·lapse que es va produir a Madrid? Com és que al País Basc van obrir la frontera dos o tres dies després? Hi ha alguna altra comunitat autònoma que hagi arribat a acords amb el seu sector? Contesti'm a totes aquestes preguntes, a totes. Només Catalunya ha signat un acord complementari, perquè no era l'essencial, només Catalunya. A Catalunya és on es va obrir abans la frontera, a Catalunya no hi van haver incidents greus. I les qüestions estratègiques que el dilluns al matí vam decidir, es van complir. Què critica, senyor Rull? Que vam sortir poc per tele? Critica això?, que els agrada molt a vostès. Que van sortir poc per televisió? Què és el que està criticant?

I com s'atreveix a sortir aquí a dir: «Vostès ho haurien pogut prevenir si haguessin parlat.» Miri vostè, des del dilluns, en l'acord de la comissió interdepartamental hi ha una demanda en el sector, amb un problema. Sap quin és el problema? Que el sector empresarial que no estava a la vaga, fins i tot..., fins i tot, no, s'oposava a una negociació amb el sector que feia vaga, perquè era un tancament patronal i perquè la negociació no estava a Catalunya, senyor Rull. Que no és veritat? I vam estar des del dilluns dient públicament i dient a les reunions que asseguraríem la seguretat i que els transportistes que volguessin treballar tenien la seguretat garantida. Perquè el 80 per cent del sector del transport no volia fer vaga a Catalunya, senyor Rull.

Per tant, de veritat, no faci demagògia, no digui que nosaltres haguéssim pogut evitar la vaga. La negociació central estava al Govern espanyol, féssim el que féssim a Catalunya.

I nosaltres hem fet dues coses: respondre ràpidament, definir objectius que volíem aconseguir, i els vam aconseguir. I no vull dir-li aquí en aquesta desafecció que vostè diu que he tingut –i no acostuma a passar– truca des tant de directors de diaris com d'empreses felicitant l'actuació del Govern en aquest cas. (*Remor de veus.*) Sí, sí, vostès poden dir: «Oh, oh...», vostès ho poden

dir, però jo les he rebudes, les trucades. I no hi ha hagut cap mitjà de comunicació..., perquè hi ha hagut contactes informatius diaris, amb notes de premsa extenses, diàries, cada dia, i la gent ha sabut què passava aquí. I, clar, que vostè em tregui algunes portades d'alguns mitjans de comunicació sense dir si es parlava d'Espanya o de Catalunya, i alguns d'ells «Camino del colapso», la pregunta és si es va arribar al *colapso* o no. I no es va arribar al *colapso*.

Hi insisteixo, evidentment que tot és millorable, segur; que s'han fet coses malament, segur, però globalment –globalment– la gestió i l'eficàcia i la rapidesa del Govern en aquests temes, com es demostra amb els exemples que li he posat, la considera raonablement bona. Hi insisteixo: tant de bo no hi hagi una nova situació d'emergència. Si n'hi ha i jo sóc conseller, els n'informaré ràpidament, però els demano que vostès no utilitzin una situació d'emergència per fer electoralisme.

(Remor de veus.)

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre la política de transports
(tram. 300-00134/08)

...és la interpellació sobre la política de transports. Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Montserrat, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, president. Bon dia, il·lustres senyores i senyors diputats, senyors consellers, senyora consellera, permetin que comenci amb la meua interpellació per tal de dir-los que a Catalunya, com hem vist tots i hem conegut, hem patit una aturada o una vaga de transports del sector del transport motivada, evidentment, per l'increment constant del preu dels carburants, que ha afectat dràsticament tots els sectors industrials i comercials de casa nostra i ha produït importants pèrdues econòmiques. Així com hem vist que sota la pressió d'uns altres no podien exercir amb llibertat el seu dret al treball en el mateix sector del transport.

Catalunya, senyor conseller, per la seva situació estratègica és corredor de pas cap a la resta d'Europa de les mercaderies provinents d'altres indrets d'Espanya, així com del nord d'Àfrica. Val a dir que a Catalunya gaudim d'un sector propi català, que és el primer de totes les comunitats autonòmiques i que inclou 45.000 empreses transportistes amb més de 65.000 autoritzacions a vehicles, i no podem deixar de banda que Espanya és el segon país de la Unió Europea en transport per carretera. Tots aquests factors han contribuït que Catalunya hagi suportat amb gran intensitat la vaga que ha succeït a tot el territori espanyol.

Permeti'm, senyor president, que en nom del Grup Parlamentari Popular faci un reconeixement a tots els professionals transportistes, perquè som conscients de la

dramàtica situació que travessa el sector, i per això creiem que hem d'abocar el màxim esforç perquè es posin en marxa mesures realistes i d'aplicació immediata que palliïn amb rapidesa l'actual situació de crisi, motivada, tal com deia, per l'encariment del petroli.

El Partit Popular i el Grupo Parlamentario en el Congreso de los Diputados va presentar una moció –i defensar el passat dia 10– sobre la situació econòmica i la pujada dels preus dels carburants, encaminada a aconseguir aquestes mesures. I així va ser aprovada amb una transaccional presentada per diferents grups que avui també són presents aquí a la cambra, com per exemple Esquerra Republicana o Convergència i Unió.

Mentrestant, senyor conseller, part del sector conjuntament amb el Govern central acordaven cinquanta-quatre mesures que contribuiran sens dubte en el sector positivament, però a la vegada constaten la dificultat i la crisi que pateix globalment el sector. Són una radiografia, les cinquanta-quatre mesures de les reivindicacions, que portaven mesos i mesos negociant, el sector amb el Govern central a Madrid i també aquí amb el Govern de la Generalitat, sense obtenir cap tipus de resposta. Ha hagut de venir la vaga perquè aquestes cinquanta-quatre mesures, que no satisfan el conjunt de tots els transportistes, s'hagin hagut d'acordar i s'hagin signat.

D'altra banda, vull fer una crítica al Govern de la Generalitat –i, en aquest cas, a vostè, senyor Saura– sobre la gestió de la vaga i la previsió de la mateixa, i sobre la manca d'efectius en la primera jornada, tant pel que fa a respectar el dret a vaga, com a fer respectar la llibertat d'accés al treball en el sector. Catalunya i les seves quaranta-un comarques tenen zones industrials reconegudes i tradicionals, denominacions d'origen, i infinitat de polígons industrials. La igualtat de condicions entre professionals no va existir, senyor conseller. Varen poder més els piquets no informatius i les trucades amenaçadores per telèfon que no pas la normalitat al dret del treball. El Govern de la Generalitat i el seu departament ha de garantir la seguretat de les carreteres, i potser sí que és prioritari el corredor del Mediterrani, però també ha de garantir la seguretat a tots els indrets de Catalunya. I això no es va portar a terme. El Govern ha actuat tard i malament. La premissa diu que res... –i això ho ha dit vostè en moltes ocasions–...del que succeeix a Catalunya és aliè al Govern de la Generalitat. Doncs, apliquin-t'ho! La situació de vaga i els piquets, si vostès haguessin tingut voluntat política i voluntat de Govern..., les resolen en vint-i-quatre hores.

Senyor conseller, el sector del transport és estratègic per al desenvolupament econòmic del país. I diré més: és insubstituïble per un altre mitjà, perquè les mercaderies circulen a casa nostra en un 92 per cent per la carretera. I avui no hi ha alternativa ferroviària i el demà és aquí mateix. Només cal veure les mancances en infraestructures que pateixen la indústria i el transport: manca del corredor a la nacional 340; la nacional II, Barcelona-Madrid, de Fraga a Alfajarín noranta quilòmetres de nacional tercermundista, és una processó de tràilers que per estalvi del peatge de l'autopista s'hi veuen obligats a circular; els embussos permanents per accedir al port de Barcelona; els retards del quart cin-

turó; rondes col·lapsades; retards en càrregues i des-càrregues; polígons sense adequats accessos de transports; pèrdua de temps de conducció dels tacògrafs. Tots aquests elements comporten encariment de costos, i la responsabilitat és de vostès, és del seu Govern de la Generalitat. Per tant, vostès també són conseqüència de la vaga.

Conseller, per tal de fer un bon diagnòstic, cal dir que si hi ha un sector extremadament regulat, aquest és el transport: més de cent normatives, tant europees com nacionals i autonòmiques, regulen el transport públic a casa nostra; per tant, el sector porta les administracions a l'esquena o millor dit sobre rodes. Permeti'm, doncs, que li preguntí, per la responsabilitat que vostès tenen, on és el pla d'acció de mercaderies de Catalunya que es van comprometre a facilitar i a treballar amb tot el sector? Segons em consta a mi, porta un any dormint el somni dels justos. Però malgrat que no hi ha aquest pla –que vostès són el Govern dels plans–, el sector ha millorat extraordinàriament: ha renovat i modernitzat les flotes; ha aplicat les noves tecnologies als vehicles –camions amb normatives mediambientals europees–; ha incrementat la qualitat de prestació dels serveis; s'ha adaptat a les noves tendències de la logística –els serveis de *just in time*, diürns i nocturns, que no són fàcils–, veritables vehicles per a obres d'alta prestació. Permeti'm, senyor conseller, que li agradarà que li recordi que les flotes contribueixen a millorar la seguretat vial a casa nostra i a millorar tot l'entorn mediam-biental i de contaminació. Aquesta és la realitat.

En definitiva, el sector, senyor conseller, és com un acordió que en molts moments fa de *fuella* per a la indústria i permet que els sectors industrials tinguin cobertes les necessitats de transport en funció de la demanda dels seus productes. Aquest acordió és necessari, i això té un valor, econòmic i estratègic per a un govern com el de vostès. I en canvi, el Govern de la Generalitat, que coneixia perfectament la recessió en el sector immobiliari des del 2006, que s'ha agreujat en el 2007 i incrementat en el 2008 –qüestió que ha afectat, a més del sector de la construcció, el transport dedicat a les obres, acompanyat per la insuficiència d'obra pública a Catalunya i de la crisi general del país, i que el Govern del senyor Zapatero i el Govern del tripartit han volgut amagar per motius electorals–..., com que no existia cap problema per vostès, no s'ha pres cap mesura adequada, cap ni una. I s'hi ha afegit l'increment dels carburants. I què ha passat? Doncs que ha contribuït a una pèrdua de confiança i de credibilitat que s'ha de traduir en la vaga dels transports.

És legítima la vaga en un sector atomitzat i majoritari d'autònoms? El recent aprovat Estatut de l'autònom, fa poc, i la Ley del transporte del 87, i el Reglamento del 90 permeten o no a través de l'absentisme laboral aplicar el dret a vaga. Tècnicament era o no era una vaga? A vostès, el Govern, què se'ls va comunicar? Perquè si era vaga, per què no es van aplicar els serveis de mínims per atendre les necessitats més prioritàries de la societat catalana i garantir els serveis essencials? Si no era vaga, què feien vostès, el Govern, durant tot el mes de maig, en què el sector ja es preparava per fer vaga el juny i es podia llegir i veure per internet, així com a

tots els mitjans de comunicació de premsa especialitzada en el sector del transport, i articles d'opinió ja ho comentaven: «vaga sí», «vaga no»? Quines negociacions i contactes el Govern ha tingut amb patronals del sector i associacions de la Generalitat amb el Ministeri de Foment? On era el pla de mesures a Catalunya? El sector del transport, tal com esmentava, està totalment regulat per l'Administració, i, per tant, pel departament del senyor Nadal –és evidentment que totalment també del senyor Saura–, conseller: renovacions, autoritzacions administratives de transports, controls de tacògrafs, inspeccions, capacitat professional, infraestructures, preus de peatge, imposició del recàrrec del 2 coma... centim sanitari per litre. I els vull recordar que la Comissió Europea considera que vulneren la normativa comunitària. I vostè i el Govern del senyor Zapatero el mantenen no solament a Catalunya sinó a sis comunitats autònomes.

El senyor Castells, en el seu moment, va voler minimitzar la mesura, mitjançant ajuts que ha posat, però que es retarden en el seu pagament i que no compensen de bon tros l'increment.

I la pregunta a fer-los és: aposten o no aposten per un gasoil professional o per una rebaixa de l'IVA del gasoil? Poden fer gestions davant del Govern central perquè fem les negociacions oportunes evidentment a Europa? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ja acabo, senyor president.

I per finalitzar, el darrer dia 7 de maig el *Diari Oficial de la Generalitat* va publicar el calendari de restriccions del transport de mercaderies per carreteres de Catalunya durant enguany que inclou disset dies laborals en què s'impedeix la circulació de camions de més de set tones i mitja quasi tota la jornada.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Montserrat i Culleré

Aquestes restriccions, com pot... –ja acabo, ja– veure, honorable conseller, doncs, encara ajuden a encarir els costos i el preu de venda... del quilòmetre.

Miri, la vaga s'ha resolt, però les conseqüències no. I el seu Govern ni mu, qui dies passa, anys empeny. L'observatori –ho comentava abans el senyor Rull–, doncs, descansa també en el somni dels justos o en algun calaix o calaixera del seu departament. Però permeti'm...

El vicepresident primer

Senyora Montserrat, se li ha acabat el temps, eh?

La Sra. Montserrat i Culleré

...que els recordi que el Govern i el sector del transport s'han d'entendre, senyor conseller, perquè un és necessari, però és evident que l'altre també.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyora diputada. Agafo la darrera frase seva, quan deia que el Govern i el sector del transport s'han d'entendre. Ens hem d'entendre, eh? Per tant, és voluntat del Govern que ens entenguem.

He de dir-li amb relació a..., vostè ha fet fonamentalment unes consideracions amb relació a la política de transport prèvia a la crisi i les conseqüències, no? Dir-li, en primer lloc, amb relació al poc esment que ha fet de la gestió de la crisi o de les conseqüències o dels problemes de la crisi, dir-li que un dels problemes que vàrem tenir en el si de la crisi era això que vostè ha explicat molt bé, que, malgrat que el 80 per cent de transportistes de Catalunya no es sumaven a la vaga i malgrat que els asseguràvem protecció, hi havia por –i pot ser legítima. Jo recordo uns determinats representants que em dèiem: «No, no, és que si surto, potser avui no em fan res, però em prendran la matrícula i dintre de tres dies em cremaran el cotxe.» I, per tant, els ben asseguro que un dels principals objectius i de les línies de treball nostres era dir-li a la gent, assegurar-li que hi havia seguretat.

I vostè ha dit que només ens vam preocupar –no sé si ho ha dit exactament així, no?– del corredor del Mediterrani. Segur que vostè convé amb mi que és impossible assegurar la seguretat a tota la xarxa viària. Però no vam assegurar només el corredor del Mediterrani. És a dir, els Mossos d'Esquadra van fer unes rutes de seguretat, exactament setze rutes, de tot Catalunya: evidentment la de Barcelona-Girona, la de Manresa-Berga-Cadí-Puigcerdà, la de Sant Feliu de Llobregat - Tarragona, la de Sant Feliu de Llobregat - Lleida, la de Lleida-Tarragona, la de Ripoll-Barcelona... És a dir, es van establir per primera vegada –per primera vegada–..., i això és molt important des del punt de vista de la protecció civil i de les emergències, que en el cas d'una emergència s'assegurin determinades rutes a Catalunya. Hem de fer una avaluació d'això –si aquestes setze són correctes, si en necessitem disset o cal modificar-ho–, però l'objectiu i la dinàmica de treball de la comissió interdepartamental i molt en concret dels Mossos d'Esquadra, que havien d'assegurar la seguretat, era establir unes rutes de seguretat que asseguressin seguretat als transportistes que volien treballar.

Vostè m'ha preguntat si era una vaga o no. Això no era una vaga; això no era una vaga, això era un tancament patronal. Per tant, no hi havia serveis mínims. I, fins i tot, si hagués estat una vaga, com fèiem els serveis mínims? Però això no va ser una vaga. I no ho dic jo; ho van dir sindicats de l'Estat, tant Comissions com UGT, que es tractava d'un tancament patronal.

En el tema de les restriccions, abans d'entrar a les qüestions globals que vostè planteja, miri, a Catalunya –i en això estarem d'acord–, és a dir, podem estar d'acord absolutament amb la necessitat d'arribar a un bon dià-

leg i negociació amb el sector dels transports, però amb relació a Europa tenim un problema: hi ha poc transport de mercaderies per ferrocarril i un excessiu transport per carreteres. Ho diu tothom això. I, per tant, hem, també, de fer un canvi de model, de traslladar una part del transport de carreteres cap al transport de mercaderies...

I les restriccions, a l'estiu o en algun pont, que hem decidit des del meu departament són restriccions que fa anys que es fan a tot Europa, i que, fins i tot, no hem arribat a un acord final, però hem passat, i vostè ho sap, moltes hores de negociació i hem determinat que determinats caps de setmana, de dissabte al migdia fins diumenge al migdia, els transportistes poden circular. El que hem dit és que dissabte al matí o diumenge a la tarda, sobretot tenint en compte que hi han obres a les principals autopistes de Catalunya..., evitar, en definitiva, la circulació de camions.

No és una mesura ni innovadora ni pionera, però deixem el cap de setmana vint-i-quatre hores perquè els transportistes puguin circular. En altres països no es pot circular ni el dissabte ni el diumenge, mai. A Catalunya diem: «Escolti, de dissabte al migdia al diumenge al migdia, vostès circulin.» A França, està tancat el dissabte i el diumenge, senyora Montserrat. Vostè ho sap. A França, no es pot circular ni dissabte ni diumenge. Nosaltres..., sí que es pot circular, però evidentment pensem, amb l'experiència de les cues que es van produir l'estiu passat, a més a més, amb la realitat d'obres a les autopistes aquest any, que era necessari prendre algunes restriccions sense que això, a parer nostre, signifiqui menystenir o perjudicar el sector del transport.

Amb relació a les qüestions globals que vostè plantejava, miri, hem arribat –ho he dit abans, en l'anterior interpellació– a un acord a què es va arribar des de Política Territorial amb el sector afectat el dijous 12, que jo crec que Déu n'hi do, des del punt de vista de les competències nostres.

En primer lloc, es pren un acord que significa una novetat molt significativa, que fins ara no s'havia pres, de com es poden repercutir, en definitiva, els increments del preu del carburant en els preus del transport. S'ha creat una comissió per veure això.

Però més enllà d'això, s'ha dit que s'actualitzarà la compensació per l'impacte del denominat «cèntim sanitari». Vostè sap que el 2005 ja vam prendre mesures amb el sector i vam acordar, en definitiva, disminuir-ne l'impacte sobre els transportistes. No em voldria equivocar, perquè ara no tinc la xifra, però estic parlant, en aquells moments, de 20 milions d'euros, aproximadament, de 20 milions d'euros el 2005. I hem acceptat, com a govern, renegociar això, ampliar, si és necessari, que segur que és necessari per la situació del sector, el tema de les compensacions en el cèntim sanitari.

En segon lloc, el sector ens ha plantejat que existeixen excessives pràctiques deslleials. I hem acordat, també, d'acord amb la Direcció General de Competència prendre tot un seguit de mesures per intentar eliminar o si més no disminuir de forma significativa les competències deslleials.

En tercer lloc, se'ns ha plantejat revisar la normativa d'autoritzacions, des del punt de vista autonòmic, de noves regulacions, d'atorgament de noves autoritzacions, i ho hem acceptat. Hem obert una línia d'ajut complementària a la del Govern central amb relació a facilitar la jubilació o l'abandonament de l'activitat. I en aquest acord, i després m'hi referiré, s'ha acordat –en aquest acord s'ha acordat– que abans del 31 de juliol es presentarà el Pla d'actuació de transport de mercaderies per carretera; és a dir, en el mateix acord del 12 de juny s'acorda que abans del 31 de juliol es presentarà.

Vostè em diu que no hem fet res del pla d'actuació, o hem fet poca cosa, no? Bé, aquest és un debat que sempre acostumen a tenir l'oposició i el Govern. L'oposició sempre diu, com és la seva responsabilitat, que tot va lent, i el Govern diu que no va lent. I en aquest cas diem el mateix. Ara, reconegui vostè que la mesura del 2005, de desembre del 2005, de crear una mesa sectorial és una mesura positiva, que en aquests moments s'hi està treballant, i, perquè està molt avançat, el Govern vam poder dir que sí a la presentació d'aquest pla abans del 31 de juliol.

Li avanço quines són les quatre línies o els quatre grans eixos sobre els quals s'està desenvolupant i concretant el Pla d'actuació de transport. El primer és l'impuls de les infraestructures al servei del transport i de la logística. És a dir, hi ha un primer element, un primer eix de treball d'aquest pla d'actuació que el que planteja és l'impuls d'infraestructures al servei del transport i de la logística.

El segon eix, el segon eix d'actuació, és vetllar pel compliment de les condicions necessàries per a l'exercici de l'activitat, eh? I, per tant, aquí hi han des de mesures de simplificació administrativa a mesures de mediació per resoldre conflictes, a altres mesures, però en definitiva amb la voluntat claríssima, perquè som conscients que hi han excessius tràmits burocràtics, que se simplifiquin les condicions per a l'exercici de l'activitat.

El tercer eix és promoure accions que facilitin el desenvolupament de les iniciatives empresarials. Això vol dir des de formació de conductors i quadres, des de promoció de noves tecnologies, des d'impuls de normatives de suport a l'activitat..., és a dir en definitiva, una línia d'acció contundent i clara de suport a les iniciatives empresarials.

I la quarta acció, el quart eix, és una cosa que és important, que vostè l'ha dit, l'ha explicat, sense qualificar-ho d'aquesta manera, no?: la promoció d'accions de sensibilització per posar en valor el sector vers la societat. És a dir, la importància, com a sector estratègic d'un país, del sector de transport de mercaderies.

I, per tant, sobre aquests quatre eixos la feina està molt avançada. Segur que a tots, a nosaltres també, ens hauria agradat..., que el pla aquest s'hauria hagut de presentar, però no hem acabat de treballar, no hem acabat aquest treball, però l'acord del 12 de juny facilita mesures conjunturals, que crec que són positives, i alhora el compromís del Govern que abans d'un mes i mig

podrem presentar aquest pla d'actuació, que segur –que segur– que serà un impuls important al sector.

Ara, tampoc li amago, i vostè també ho sap perfectament, que la problemàtica, en definitiva, que en aquests moments pateix el sector, que ja tenia problemes, arrossegava problemes, és agreujada per dos fets que passen i superen les nostres competències: la situació de crisi econòmica que tenim i l'increment del preu del carburant. I aquí –aquí–, tot i que hem presentat i som absolutament actius amb determinades mesures de la crisi econòmica, a ningú se li escapa que les conseqüències i la duració i l'amplitud de la crisi econòmica fonamentalment no depèn de Catalunya, ni tan sols de l'Estat espanyol, i que el mateix, amb el preu del carburant.

Malgrat això, estem disposats, i ho estem fent, a tirar endavant tot el diàleg que sigui necessari per, en definitiva, convertir, millorar, ajudar, contribuir que el sector dels transports a Catalunya continuï sent un sector estratègic.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, per al seu torn de rèplica, té la paraula, senyora Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Començo pel final. Bé, ja li ho he sentit, ja ha institucionalitzat vostè el que és una realitat: la paraula «crisi». Ho ha dit vostè. Tenim una crisi ferotge, i és evident –és evident– que aquesta crisi conjuntament, i sumada amb tots els elements i els factors que jo he anat desgranant al llarg de la interpellació, ha fet que hàgim tingut una vaga a Catalunya.

Vostè m'ha dit: «No és vaga. Vaga no era, no és vaga.» Molt bé, perfecte –perfecte. Si no és vaga, senyor conseller, vostè, i des del seu departament interdepartamental, perquè, doncs, agafava, diguéssim, diferents conselleries, vostè, havia de fer quelcom que més! Això..., què ha passat? Per què no sortien els vehicles a les flotes determinades d'una comarca, si vostè tenia l'eix del Mediterrani ja solucionat i diferents eixos més petits, i vostè els ha enumerat tots, els ha enumerat també quan ha fet la intervenció amb el senyor Rull? Per què no sortien? Manca de confiança. Diu: «Oh, és que em van dir...»; vostè mateix m'ho ha dit, diu: «Oh, és que em van dir que..., em van trucar...» Ja li ho he dit, jo, allò de les trucades telefòniques. És a dir: «Si tu surts, demà un misto!» I vostès són conscients que van haver-hi mistos. Hi van haver mistos en algun vehicle que anava a Mercadona. Vostès ho saben, i n'han viscut en diferents llocs.

Per tant, senyor conseller, jo li he dit: tenim 65.000 targetes de transport, més cinc mil vehicles que hi havien que anaven de ruta cap a Europa, són setanta mil vehicles que hi havien a Catalunya, parats, de dilluns, dimarts, dimecres, dijous..., pràcticament fins divendres. Molts el dijous van intentar treballar «a tranques i barranques». I vostè va donar servei a 1.150..., uns 1.200 vehicles, dels quals quatre-cents i escaig eren per donar servei..., els vehicles amb cisterna que anaven a les benzineres. Perfecte. Jo això no li ho criticaré. Sols faltaria! Jo el

que li critico: que no ens hagi deixat treballar, el sector, els uns i els altres, amb igualtat de condicions, senyor conseller. Perquè, si no era vaga, vostè no podia permetre, amb els cossos i forces de seguretat i amb els Mossos d'Esquadra, cap aldarull, cap piquet no informatiu, cap roda punxada, cap camió trencat... (*Remor de veus.*) Aquesta és la realitat del que vostè havia de fer. I això no ho va aplicar.

Vostè em parla: «És que hem de tenir en compte que el transport va per carretera, un volum immens...» Escolti'm, a Espanya, quan vostè em parlava dels disset dies que han imposat..., perquè vostè ho estava treballant amb els sectors; el senyor Joan Boada o qui fos ho estava negociant amb els sectors, el tema de les restriccions de disset dies laborables per a aquest any 2008. Però es va trencar. Després, de manera unilateral..., aquí no hi té res a veure el senyor Nadal, eh?, aquí vostè tot solet aplica una normativa i la tiren endavant: «Home, no, perquè a Espanya, a Europa, les mercaderies...» No; escolti'm, estem en desigualtat de condicions. A Europa, a França, a Alemanya, les mercaderies circulen –el senyor conseller de Política Territorial, doncs, que em corregeixi si no ho dic bé– un 74-76 per cent per carretera, perquè la resta van en tren. A Espanya i a Catalunya n'hi va un 4 per cent! Ja li ho he dit: és un 92 per cent de transport per carretera!

Per tant, escolti, les condicions del sector del transport per carretera, bé sigui per als flotistes més importants o bé sigui per a l'autònom, aquest acordió, que és necessari, per a vostès, eh?, per a l'Administració –i l'acordió és necessari per a la indústria, perquè és estratègica–..., és evident que no es pot considerar de la mateixa manera que vostè considera Europa, perquè és totalment diferent, i és totalment diferent els costos, les mancances en infraestructures que jo li he anat dient. I això ha comportat un desgavell enorme amb aquesta vaga.

I llavors, què és el que ha passat? Doncs, home, crec que ho hem pogut veure. I jo crec que he estat correcta en les formes i en el fons, però, doncs, hi ha un disgust, diguem-ho així, perquè hem vist que hi ha una manca de responsabilitat. I podríem dir, doncs: «Escolti, vostès han sigut irresponsables envers el sector del transport»? Suposo que no, però de responsables evidentment que no.

I per acabar, senyor president. El conseller m'ha fet un comentari sobre el tema de la reconversió. Doncs bé, només cal recordar, senyor conseller, que en moments determinats al nostre país la reconversió s'ha hagut de portar a terme; per exemple, la reconversió del sector de la siderúrgia o la reconversió del sector de la mineria, a Catalunya i a Espanya. Unilateralment no es pot fer, ni per part d'un sector ni per part de l'Administració; s'ha de fer de manera conjunta.

Per tant, jo el que demano, i crec que entre tots hi podem posar mesures importants, és que, evidentment, es puguin realitzar. El que no és de rebut, senyor conseller –i li ho volia ensenyar–, és que preguntes sobre aquests disset dies que vaig presentar fa un mes no me les respongui i em demani pròrroga de quinze dies més. Quan són qüestions fonamentals i que ajuden a evolucionar en positiu el país, el Govern ha de respondre...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Montserrat i Culleré

...evidentment, a la primera.

I, senyor president, ja sé que m'allargo, però és que li ho haig d'ensenyar. Senyor conseller, no és ni l'*ABC*, ni *El Mundo*..., no, no, no, el sector del transport (*l'oradora mostra un full a la cambra*): «Cataluña campeona en denunciar a los transportistas por carretera.» No és que els denunciïn en quantitat...

El vicepresident primer

Senyora diputada, ja...

La Sra. Montserrat i Culleré

...perquè n'han denunciat uns mil quatre-cents: és que els han denunciat en quantitat econòmica; és la comunitat més important.

I, com pot vostè veure, les coses no les fan tal com les haurien de fer. Per tant, de responsabilitat política, senyor conseller, permeti'm, no en tenen gens.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. Senyor conseller, senyor Joan Saura, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, malgrat la seva última frase, crec que ha estat una intervenció correctíssima, i per tant li agraeixo la seva intervenció.

En primer lloc, sí, jo he parlat de crisi econòmica, perquè jo crec que tenim una crisi econòmica. Si en aquests moments en el món no es considera que hi ha una crisi econòmica, no sé quan hi pot haver una crisi econòmica. Jo crec que hi ha una crisi econòmica en el món, i també situada a Catalunya i a Espanya.

Vostè em deia que hi han hagut vehicles que no han pogut sortir. Miri, en una aturada d'aquestes característiques, si vostè pensa que és possible assegurar que tots els vehicles puguin sortir, li ho dic molt amablement, s'equivoca –s'equivoca. Ni aquí ni enlloc, ni amb aquest Govern ni amb qualsevol altre govern. En una vaga, un tancament patronal d'aquestes característiques, és impossible.

I per tant, quan vostè em diu: «És que hi han hagut trucades...» Clar, és que les trucades, que me les han explicat a mi també... No és que nosaltres no poguéssim assegurar la mobilitat d'un comboi el dia 11. Sí que la podem assegurar, però la gent em deia: «Sí, sí, m'assegureu això, però no m'assegureu que dintre d'un mes em punxin les rodes.» I vostè em diu: «Vostès no assegurin això.» Home, podem assegurar moltes coses, però aquesta és complicada, no? És a dir, el que sí que asseguràvem, i els ho vam dir..., i hi van haver moltes

reunions tant amb PTOp com amb el meu departament, per, en definitiva..., i fins i tot per passar dels primers dies, del dilluns especialment, de suport i recolzament i seguretat d'un camió als combois i a les rutes, en definitiva, de seguretat.

Segur que no estava tot ben fet, però li ben asseguro –i només calia veure les imatges dels informatius o mirar els mitjans de comunicació– que els col·lapses i les retencions que es van produir a Catalunya no tenien res a veure amb les de la resta de l'Estat. De veritat –de veritat. És que es pot comprovar, això.

Que vam tenir problemes? Clar que vam tenir problemes. Però els objectius importantíssims... Vostè em deia: «És que hi han camions que no van poder sortir.» Claríssimament. Però sap què passa quan hi ha una situació d'emergència? Que t'has de reunir i dir: «Escolta, què volem assegurar?» I ens vam reunir.

Què volem assegurar? Primera, el dilluns... Perquè el dilluns hi havia un pànic que no hi haurien combustibles ni carburants i, per tant, que es col·lapsaria el país. I vam tenir cues a totes les benzineres i es van acabar la benzina i el gasoil de moltes benzineres perquè la gent anava a treure benzina. I no podíem, evidentment, com a primer objectiu, permetre que el dimarts el país estigués paralitzat. I vam respondre a això, i el dimarts això va acabar.

Segona qüestió, distribuïdors comercials d'alimentació que ens deien: «Escolta, els supermercats, les botigues, comencen a estar sense aliments.» I vam, en definitiva, assegurar, amb dèficits en determinats centres comercials, que això es feia.

Tercera..., tercera però no menys important, perquè la consellera de Salut, que està aquí present, el primer dia ja va insistir en la importància que asseguréssim el transport de determinats medicaments o determinades qüestions sanitàries. I jo tinc en aquests moments una nota de Salut que diu que no hi va haver cap problema de manca de proveïment de cap element de tota la xarxa sanitària, de cap! I el dilluns la consellera de Salut i jo vam parlar i estàvem preocupats, perquè en podíem tenir. No en vam tenir cap –no en vam tenir cap. Vam fer això.

Que no vam assegurar-ho tot? Evidentment que no, però ningú ho podia assegurar –ningú ho podia assegurar. Que es pot millorar? Evidentment que... I fixi's vostè, jo li ho he dit abans que vostè ho digués: aquesta tarda els comandaments dels Mossos, que van fer un pla amb relació a la seguretat de les rutes principals, fan una avaluació d'això, en fan una avaluació. I tindrem a Catalunya, en definitiva, per primera vegada, un mapa de rutes de seguretat en el cas que hi hagin situacions d'emergència. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Acabo amb dos temes. El tema de les denúncies; el problema de les denúncies no és si se'n posen moltes o poques, sinó si són justes o no, eh? –si són justes o no. Aleshores, tinc la convicció, perquè jo també ho he preguntat, que les multes són justes. Segur que n'hi ha alguna d'injusta, però no puc acceptar que tenim moltes multes perquè les multes són injustes, no.

I la segona qüestió: el tema de les restriccions. Senyora diputada, miri, no sé si vostè recorda –segur que sí– les cues de l'estiu passat i de l'altre, cues que es produïen dissabte al matí i diumenge... Vostè creu que nosaltres...? Dir: escolti, dissabte al matí, que és quan hi ha l'operació sortida, i diumenge, quan hi ha l'operació de tarda, que durant uns quants dies, no tots, no tots els caps de setmana d'estiu, no es pugui circular, però deixem un forat, una finestra oberta, de dissabte al migdia a diumenge al migdia, perquè es pugui fer el transport, quan a França això no passa..., creu que això és dolent? Què vol que...? «És que és una responsabilitat...» Evidentment que sí; l'assumeixo tota –tota. No vull passar tot l'estiu amb cues de quaranta i cinquanta quilòmetres, en definitiva, i he de fer tot el possible... I tindrem problemes perquè hi ha, com vostè sap perfectament, una xarxa, hi ha una xarxa que cal millorar; tenim obres a les autopistes, una mobilitat a Catalunya importantíssima, i el que estem fent és..., no fer el que fa Europa, eh?...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Acabo, senyor president. No hem decidit, no he decidit que dissabte i diumenge no es pugui circular, com passa a França; no he decidit això, no ho he decidit. El que he decidit, simplement, és que dissabte al matí i diumenge a la tarda els camions no puguin circular per determinades carreteres, però, en canvi, deixar la possibilitat de travessar Catalunya des de baix, des del sud fins al nord, és possible de dissabte al migdia a diumenge al migdia. Hem obert una finestra, una finestra perquè puguin, en definitiva, els transportistes fer la seva actuació econòmica.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Perdó.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió del sistema sanitari (tram. 300-00137/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la gestió sanitària. La presenta el Grup de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula el senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyores i senyors diputats. Consellera, em permetrà que aquesta interpel·

lació, que vol parlar de la gestió del personal sanitari, la hi plantegi amb quatre xifres, algun argument, poder dos papers i una sentència.

Comencem per les xifres. Xifres: el nombre de metges per cada cent mil habitants a Catalunya és de 476 metges, segons l'Institut Nacional d'Estadística, per sobre de la mitjana de l'Estat, que té una mitjana de 459, segons l'Institut Nacional d'Estadística. Tots aquests metges no estan en actiu; de fet, el nombre de metges en actiu, segons d'altres xifres, és de 3,7 per cada mil habitants.

Com els tenim distribuïts, aquests metges, dintre de Catalunya? Xifres: 5,5 d'aquests metges, 5,5 per cada mil d'aquests metges són a l'àrea metropolitana de Barcelona, 2,7 al Pirineu, a l'Aran, a Terres de l'Ebre i a la Catalunya central; 5,5 a l'àrea metropolitana, 2,7 a determinades àrees rurals i a la Catalunya central. En tot cas, la mitjana de Catalunya és de 3,7 metges per mil habitants. Aquesta mitjana, en xifres, és superior a l'Estat espanyol, a la mitjana de l'Estat espanyol, que és de 3,4 metges per cada mil habitants, xifra exactament igual a la d'Alemanya, a la de França, a la de Suècia, i és una xifra molt superior, per exemple, a la d'Anglaterra, que té 2,3 metges per cada mil habitants.

Més xifres. Certament, tenim una mitjana de metges inferior a Grècia o a Itàlia. Situem-nos: mitjana superior a la de França, Alemanya, Anglaterra, Suècia, i una mitjana inferior a la de Grècia i a la d'Itàlia.

Entrem ara en els arguments. Miri, consellera, si no m'equivoco ho diu Ciceró –i em puc equivocar, perquè cito de memòria–, que el millor condiment és la gana. Catalunya té 476 metges per cent mil habitants, disset més que la mitjana estatal. On és el problema? En aquest cas, el millor argument seria el silenci. Si Catalunya té 476 metges per cada cent mil habitants, 17 menys que la mitjana estatal, i tenim més problemes que a la resta de l'Estat i més problemes que a Europa, on és el problema? Ja li dic, el millor argument, probablement, seria el silenci. No caldria.

Però deixi'm donar-li algun altre argument. El 2003, tots plegats ens vàrem dotar de la Llei del personal sanitari. Vostè sap que desenvolupant el seu article 15 amb temps ens permetria una homologació de professionals àgil i amb garanties de professionals estrangers, els podríem homologar; si l'haguéssim desplegat i fet el que havíem de fer amb temps, de manera àgil i amb garanties podríem homologar les seves titulacions. En lloc d'això, la improvisació ha estat la norma, la seva norma.

Li hem demanat ja en l'anterior legislatura, i ara en aquesta, que es fes un veritable pla de recursos humans. Hi ha una pregunta important per determinar si manquen o no manquen metges i on manques metges; i esta pregunta és: tenen vostès un registre de l'activitat professional i laboral dels metges i infermeres col·legiats a Catalunya? No el tenen.

Un altre argument: un 25 per cent dels ciutadans té una pòlissa d'assegurament sanitari, però la coordinació que hi ha entre les mútues i la pública és més aviat pobra, la relació és més aviat pobra; no optimitzem els recursos

de la pública i la privada. Vostè sap que els metges catalans assumeixen tasques no estrictament assistencials, en major mesura que en altres països, i aquí tenim un altre problema. També el nombre de metges que fan tasques no assistencials és més alt a Catalunya, i sembla que va en creixement; burocràcia. La productivitat de metges i infermeres, tot i que treballen més que a d'altres països, sent el seu treball superior, demostra que hi ha una creixent ineficàcia i ineficiència del nostre sistema; burocratització, burocratització, tasques inútils.

A hores d'ara no existeix un estudi sistematitzat del nombre i característiques dels tipus de metges ni especialitats d'infermeria que manquen i que necessitem. No tenim un registre d'activitats de metges i infermeres, no el tenim. No sabem ni quants metges assistencials hi han ni quines tasques fan. La improvisació i la burocràcia són la targeta de la seva actuació, són la targeta amb què vostès es presenten.

Catalunya ha perdut en aquest temps capacitat d'atracció de metges joves d'altres regions, metges que venien atrets pel nostre prestigi, venien aquí a estudiar, venien aquí a formar-se i venien aquí a exercir atrets pel nostre prestigi. Ara no únicament no captem d'altre personal, no captem gent que vulgui vindre a Catalunya, sinó que el perdem, perdem metges formats a Catalunya, que han treballat a Catalunya; se'ns en van a la resta de l'Estat i fora de l'Estat.

No li parlaré de salari, però sí que vull deixar palesa la manca d'una veritable carrera professional, la manca d'autonomia perquè els professionals organitzin la seva agenda. Caldria modificar el sistema retributiu d'assistència primària, perquè no es penalitzi amb més sobrecàrrega de treball els més competents i apreciats pels malalts. Cal coordinar la primària amb els hospitals; facilitar, per exemple –i és un exemple que l'hem ficat més d'una vegada– que els metges dels hospitals tinguin receptes del Servei Català de la Salut, per a evitar que els malalts que van a urgències o a visitar-se a l'hospital després hagin d'anar al seu CAP per a fer receptes, duplicant treball i fent tasques inútils. Caldria coordinar l'acció d'urgències en l'atenció primària; caldria poder crear equips especialitzats en urgències; caldria fer canvis retributius, potenciar la telemedicina, la història clínica única –escolti, consellera, fa molts anys–, la recepta electrònica, flexibilitzar l'aplicació de les normes administratives que impedeixen als metges del sector públic poder fer i ampliar la seva activitat al mateix sector públic, donar incentius per fer més feina i demorar la jubilació. I tornem-hi: i demorar la jubilació; i li ho tornaré a dir: i demorar la jubilació, consellera. I finalment, i només finalment, importar metges de l'estranger amb *garanties*, amb totes les garanties.

I aquí deixi'm que li tregui papers, consellera. Miri, aquí tinc l'homologació d'uns quants títols de professionals estrangers homologats com a metges de medicina general. No li discutiré ni la capacitat de fer de metges de medicina general, ni la formació en els seus països, ni si és igual o suficient, com la nostra. No li discutiré això; estan homologats com a metges de medicina general.

Però jo el que li denuncio és que aquests metges de medicina general treballen sense estar homologats com a

especialistes i això està generalitzat en aquests moments als hospitals comarcals. Li ficaré l'exemple de Vic. Jo el que li denuncio no és que vostè anunciï que ho farà; lo que li denuncio és que ja és una pràctica generalitzada als nostres hospitals. Metges no homologats treballen com a especialistes. I li ho denuncio en nom de Convergència i Unió, no és Sancho qui li ho denuncia –no és el diputat Sancho, és el Grup de Convergència i Unió. I li diem: això no pot ser perquè això trenca garanties del sistema. Aquesta és la denúncia que li fem i aquests són els papers.

Vostè sé que em donarà arguments per a justificar la contractació de metges a l'estranger. Ja li ho he dit: és una de les mesures –una de les mesures– possibles, sempre que es faci amb garanties, aplicant l'article 15 de la Llei d'ordenació del personal sanitari, però desplegant-la amb temps, no a dos mesos de l'estiu i, com sempre, amb presses, improvisant i amb urgències. Així no es pot gestionar ni s'ha de gestionar el sistema sanitari, perquè això, la pèrdua de garanties, acaba sent pèrdua de garanties per a l'usuari, no un problema polític, sinó un problema de garantia i de confiança i de l'usuari en el mateix sistema.

I deixi'm acabar amb una cosa que ja és recurrent en aquest Parlament. Consellera, la improvisació no és d'un dia; la improvisació és un dia rere un altre. A l'anterior legislatura, a la primera compareixença li vam anunciar com a grup que un dels problemes amb què vostè es trobaria, atès l'increment de la demanda, atès el canvi de demanda i d'expectativa per part de la població..., que vostè es trobaria molt seriosament amb un problema de personal sanitari, no per manca, sinó per gestió, per distribució, per estudi i per planificació. Li demanàvem que planifiqués. Sap què va fer vostè? La seva resposta va ser jubilar més de cinc-cents metges d'entre seixanta-cinc i setanta anys. El consell de la professió li demana que demore la jubilació –no que els jubili; que demore l'adjudicació.

I li he dit que serien quatre papers. Aquí està l'homologació o no-homologació de metges especialistes i una sentència. Sap lo que li diu la sentència? Li parla del dret del recurrent «a permanecer en activo hasta la edad de jubilación forzosa de setenta años, con abono de las retribuciones que legalmente le corresponden más intereses legales devengados.» Quants n'hi han, consellera? Els ha tornat a contractar? Per què no contracten aquests metges? Per què no els reincorpora al sistema? Per què els expulsa del sistema quan estan realment formats i acaben tenint als nostres hospitals metges especialistes no homologats, perquè vostè té la voluntat que això sigui així?

Té mecanismes, consellera. Gestioni el sistema. Gestioni el sistema i no tindrem ni problemes de personal ni problemes de garantia per als ciutadans.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, tindrem molt més temps, perquè per descomptat aquest és un dels temes més importants a recursos humans, divendres de la setmana vinent a la meua compareixença a la Comissió de Política Social per parlar de política de recursos humans.

Vostè ha fet alguns oblits en la seva exposició inicial. Només s'ha oblidat que han arribat a Catalunya 1.500.000 persones del 96 fins ara. Només s'ha oblidat que vostès governaven en aquell període. Només no ha dit un altre element important, que és que és veritat que tenim un nombre de metges per mil habitants més alt, però que tenim un nombre d'infermeria i d'auxiliars molt més baix. Per tant, hem de reconèixer que nosaltres tenim un model sanitari que compartim totalment, de capillaritat, de molts més hospitals que la resta del món, hospitals comarcals. Per tant, això ha generat un model intensiu, intensiu en metges, però, per descomptat, amb una demanda assistencial de cap manera planificada.

Per tant, nosaltres des del 2003 gestionem el present i planifiquem el futur, i vostè ho sap perfectament –ho sap perfectament. La gestió del present passa..., per moltes coses ha passat ja. Primer, per fer més estabilitat a la contractació; segon, per millorar el sistema retributiu –això és objectiu, eh?, és objectiu–; tercer, per descomptat, començar un debat franc, clar amb els professionals, amb relació al model, a les competències de cada un d'ells, també en allò que vostès no hi van pensar, que era parlar amb els que formen els que nosaltres col·loquem, que són les universitats.

Però com pot dir, senyor Sancho, que el nostre sistema sanitari educatiu no té poder d'atracció? Sap quants residents estrangers tenim, i de la resta d'Espanya? D'una manera extraordinària! Quan es va prendre la decisió de districte únic a Espanya..., el districte únic a Espanya el que fa és que el 60 per cent dels estudiants de medicina de la Rovira i Virgili són de la resta d'Espanya. I ara serà districte europeu. El poder d'atracció del nostre sistema sanitari educatiu és tan important que ningú va preveure l'efecte que tindria sobre l'ocupabilitat, perquè és evident que hi ha un altre element de què vostè s'ha oblidat, històric: el 2001 es fan les transferències a les comunitats no històriques i, per tant, cada una d'aquestes comunitats fan créixer el nombre de persones ocupades, que són de les que ens nodrím nosaltres. Això és el que ha passat.

Però insisteixo en la gestió del present. La gestió del present ha volgut dir, durant aquests últims quatre anys, moltes coses. Hi insisteixo: incrementar el nombre de metges, fidelitzar al màxim possible els nostres professionals. Però la realitat és la que és. Miri, no parlem de coses abstractes, parlem de coses concretes. Barcelona; el 2006 es van col·legiar 1.159 metges; d'aquests, de la resta d'Espanya, 100; de l'estranger, 119 –això només de residents, eh?–; quan són no-MIR, 120 de la resta d'Espanya i 276 d'estrangers.

Què va passar amb les baixes i les jubilacions que vostè diu? Baixes col·legials: 3 per malaltia, 12 per cessament d'exercici, 16 per defunció, 90 per trasllat a l'es-

tranger –90–, trasllat a una altra província –que són els que es formen aquí, de la resta d'Espanya–, 266, i baixa voluntària, 81. Per tant, vàrem jubilar dues-centes persones; per cert, en aplicació d'una llei que el Grup de Convergència i Unió va aprovar a l'Estat.

També vàrem intentar el 2004 –el 2004– revisar els dos mil metges que tenien un contracte de dues hores i mitja i passar-los..., que és l'únic lloc d'Espanya en què no s'havia acabat la reforma. És evident que no estem encara davant d'una sentència ferma perquè, en fi, en principi van recórrer els metges de dues hores i mitja argumentant drets adquirits. I, per tant, serà el jutjat o la justícia qui decidirà si els podem incorporar a horari normal.

Per tant, ens ha tocat gestionar el present. I vostè també sap que l'homologació de la titulació és una competència de l'Estat. I vostè pot repassar un per un els consells interterritorials des que jo sóc consellera, en què hi ha hagut una demanda explícita de l'acceleració de l'homologació de les titulacions per part de la Comissió Mixta Ministeri d'Universitats i Ministeri de Sanitat i la Comissió Nacional d'Especialitats. I també de desenvolupament de l'article 18 de la LOPS. No és d'ara, senyor Sancho –no és d'ara. I no es pot viure amb hipocresia. Això és només la gestió del present, i nosaltres el que plantejem és gestionar el present però encarar el futur també en aquest tema. Per això hem anat a través de la via, que ens sembla la més raonable, de la contingència amb el Ministeri de Treball, de contractació en origen anual, amb el sector, amb les patronals del sector, públic i privat, i dir: nosaltres necessitem aproximadament mil personal sanitari els propers deu anys, i anem amb contractació en origen, amb conveni amb els estats d'origen i entre universitats d'aquests estats i universitats catalanes per fer també cooperació i intercanvi. Això és gestionar el present.

Mentrestant, li he de dir que el que no vaig trobar va ser un registre de professionals el 2003, i ara el tenim. Sap per què? –però no és que acusi el passat; de cap manera. Era perquè segurament, com que teníem persones..., no pensàvem que la planificació de recursos humans era una responsabilitat del Govern. Amb el model sanitari de Catalunya, atès que la contractació la fan els centres i no la fa directament el Departament de Salut, vivíem en una certa fantasia que mai això seria un problema, perquè fins a l'any 90, fins a la dècada dels noranta hi havia gent en atur –hi havia gent en atur. I això és el que ens va passar.

Però, escolti, aquesta és la realitat del país, aquesta és una realitat d'un país que ha canviat extraordinàriament i que no el vam preveure, no només per l'augment de població, que ha estat molt important en poc temps...; segon, amb l'envelliment de la població; tercer, fonamentalment amb les expectatives també dels nostres ciutadans amb relació a la seva salut, amb un sector públic que té una demanda exponencialment creixent i a l'atenció primària de les més altes del món. I, per tant, gestionar el present vol dir responsabilitat. I gestionar el mitjà i el llarg termini també vol dir i voldrà dir moltes coses.

De moment el registre ens permet saber... Tenim censats els cent mil professionals sanitaris; sabem l'edat que tenen, sabem quan es jubilaran, sabem l'especialitat, sabem si tenim activitat pública o activitat privada. I ara estem començant la planificació, que vol dir una definició del model; estem decidint: volem continuar amb un model intensiu de més metges o volem un model també de més personal d'infermeria, de més personal expert en educació sanitària, etcètera? Eh? Per tant, fixi-s'hi, ho estem fent. I vostè sap que això és molt més complex perquè, a més a més, hi han determinants per la mobilitat i per decisions i competències d'estat i d'Europa.

I desconexim què passarà quan siguem districte universitari, el 2010, totalment homologable amb les universitats d'Europa. Si ara ja tenim un *pool* d'estudiants sanitaris a Catalunya, especialment metges, de la resta d'Europa, quan ho tinguin més fàcil, què passarà?, eh?

Per tant, aquí haurem de continuar pensant que segurament aquest present, eh?, que s'ha de, com a mínim, preveure el futur, pot estar sotmès en els propers anys..., i per això treballem de costat amb l'Estat i de costat amb el Departament d'Universitats.

Però com pot dir que nosaltres no hem flexibilitzat el treball en dos llocs, al sector públic? Som els únics que ho hem fet, senyor Sancho. Però, escolti..., però si no s'havia fet abans! I, el debat, l'hi admeto. El tema de les jubilacions és un tema complex, que aquesta consellera ha rectificat en part i rectificarà si cal, i ho sap perfectament com jo, eh? Vam rectificar a la Mesa Sectorial de l'ICS per a aquelles especialitats més deficitàries. I en el consell d'administració d'aquesta setmana vam obrir una porta a la possibilitat de perllongament de la vida assistencial, la vida professional en uns supòsits concrets.

Per tant, escolti, jo no... Em costa rectificar en alguns aspectes. Ara, vostè també parli amb la gent que creia que havíem de complir, doncs, allò que la LOPS va dir, que era la jubilació als seixanta-cinc anys. I que també sabem que hi han persones que a partir dels seixanta-cinc anys no poden continuar fent la feina que havien fet, doncs, fins a aquell moment. I, per tant, aquest és un debat molt complex, però aquest debat sobre la jubilació no l'hem de fer amb relació a la falta de professionals, sinó si el sistema pot ofertar una carrera professional sènior als professionals, més enllà de si ens en falten o no ens en falten. I aquest és un debat d'un calat extraordinari.

Continuarem després, senyor Sancho.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor Sancho, té la paraula en el seu torn de rèplica.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, vostè constantment em diu que no mirarà al passat i es lamenta que només pot gestionar el present. Mira al passat constantment –mira al passat constantment.

Miri, només una dada: l'any 81, el nombre de metges per cent mil habitants a Catalunya era –ho sap, de quant era?– de cent vuitanta, per cada mil habitants. Avui estem a quatre-cents. El passat tenia els seus problemes. Hi havia un govern que no només gestionava el present, sinó que planificava el futur. Però hi havia un govern que sobretot sabia una cosa, consellera: no em torni a nomenar els governs de Convergència i Unió, no hi torni; ho fan constantment.

Deixi'm dir-li una cosa. Ja és hora que el Govern sàpiga que al Parlament s'hi ve plorat, no s'hi ve a plorar. Ho entén? No s'hi ve a plorar-li a l'oposició; s'hi ve plorat, s'hi ve a donar solucions als temes. Teníem cent vuitanta metges i ho solucionàvem. I evidentment que es gestionava el present, i teníem molts problemes, i no li ploraré pels problemes que teníem, li demanaré que solucioni els que tenim, que per això és govern; entre altres coses, perquè és govern perquè vol, perquè s'ha presentat voluntàriament, perquè ho ha elegit. I per tant li demanem que solucioni els problemes i planifiqui el futur, no només que gestioni el present.

Quan em diu que com li puc dir el que li he dit o que com li puc dir que a Catalunya s'ha perdut capacitat d'atracció... Escolti, però no ha reconegut d'on li he tret jo els arguments? (*Veus de fons.*) Però vostè no se n'ha adonat que jo els arguments els he tret de l'informe final que fa la Comissió d'Ordenació de la Professió Mèdica, que vostè coneix? I entre els arguments que dona és que diu: «Catalunya ha perdut la capacitat d'atracció pels metges joves d'altres regions de l'Estat que ha tingut en el passat, de manera que ja no vénen espontàniament metges joves d'altres regions atrets pel prestigi de les escoles mèdiques catalanes.» I em diu: «Com ho pot dir, diputat Sancho?» No, no..., el diputat Sancho li trasllada la conclusió de la comissió de professions mèdiques! I, si vostè vol, li'n fa cas, i, si no, plori... (*Veus de fons.*) Sí, perquè és lo que vénen a fer aquí al Parlament. Ens vénen i ens ploren respecte al passat. I li ho repetiré una altra vegada: al Parlament el Govern ve plorat i ve a donar solucions. I, per tant, lo que li recomano és que aquest informe se'l llegeixi, i que és necessari no només que el llegeixi i el conegui, sinó que potser cal que apliqui alguna de les coses que li recomanen.

A part d'això, m'alegro que em digui que rectificarà respecte a la jubilació, però jo li he fet una pregunta: quants metges estan afectats, especialistes jubilats, que no retornen al sistema, quants?, quin nombre?, quin nombre d'especialistes estan, avui, ja –avui, ja–, exercint als hospitals comarcals sense títol homologat?, quines garanties té la població respecte a la qualitat d'aquests metges especialistes?

Fixi's, jo no li dic que no estiguin homologats, els títols de medicina general, ni li discutiré la formació –és a dir, no li discutiré la formació. Lo que li dic és: estan exercint com a especialistes a tots els hospitals comarcals sense tenir l'homologació de títol d'especialista. I això passa de forma generalitzada. Li ho he denunciat, en nom de Convergència i Unió. Li he demanat si vostè és conscient d'això i quina rectificació ha de fer. Perquè entenem que ha de rectificar: no es pot exercir d'espe-

cialista sense tenir el títol, o no es pot fer amagant-ho, a més, a la població.

Respecte a la jubilació: quants sous pagarem, consellera? Ja té avui, damunt la taula, demandes de metges jubilats que li demanen que els pagui el sou, perquè ho diu la sentència. Quan los el pagarà? Quan los el pagarem? Quants metges tindrem a casa pagats pel sistema, mentre el personal dels hospitals, mentre infermeria, metges, tenen d'assumir tasques per damunt de les seves possibilitats i els ciutadans perden garanties i perden assistència, capacitat d'assistència sanitària? Quants en tenim, consellera? Per què no em contesta? A quants els ho pagarem? Quant ens costarà el sistema? –Quant ens costarà el sistema? Quants cents de mils de pessetes o milions d'euros ens costarà? Per què no em contesta això?

I, li torno a insistir perquè és la denúncia central d'avui, l'homologació del títol de metge és evident que es pot fer a través de la Llei d'ordenació del personal sanitari i a través del seu article 15. Per què a dos mesos de l'estiu, cada any, vostès surten parlant-nos d'emergències? És que en aquest Parlament acaba sent emergències tot: és emergència l'aigua; és emergència el transport; és emergència, ara, la contractació de metges... Cada any tenim una emergència i una urgència respecte a la contractació de metges! Per què no ho planifiquen? Per què no homologuen els títols amb suficient garantia i amb suficient temps? Per què no em contesta tot això? (*Veus de fons.*) Quants n'hi han, avui, exercint com a especialistes sense estar homologats? Quines garanties tenen els ciutadans de la seua qualitat? Per què ho poden fer els metges estrangers sense estar homologats i no ho poden fer els metges espanyols? Per què no ho poden fer els metges catalans? Per què tenim problemes com els Mesto i no tenim problemes amb un Mesto que vingui de Cuba, per exemple? Per què no em contesta aquestes coses, consellera?

I, li ho torno a insistir, no em torni a parlar dels vint-i-tres anys. No em vingui a plorar –no em vingui a plorar. (*Veus de fons.*) Aprengui lo que ja li he dit. I li ho dic molt seriosament: vingui al Parlament plorats, perquè han de vindre a governar, no a plorar-nos respecte als vint-i-tres anys.

El vicepresident primer

Senyor Sancho...

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Governem cada dia, senyor Sancho, ho sap perfectament... El present, li agradi o no li agradi, en el cas de la planificació sanitària de recursos humans i en moltes altres coses, depèn, en aquest cas, del fet que vostès entre el 96 i el 2003 –els ho he dit en moltes ocasions– miraven cap a un altre costat.

Mai he esmenat la plana –mai he esmenat la plana–, de cap manera, a la gestió sanitària. I vostè sap perfectament que compartim, ho espero, moltes de les qüestions. Però, formar un metge, revisar el model de més infermeria, la gestió de la demanda, la carrera professional... Però, com pot dir...? Sap quina ha estat la primera comunitat autònoma a desplegar-la? Catalunya! (*Veus de fons.*) No, no..., el Consell de la Professió Mèdica el presideixo jo, senyor Sancho! L'he creat. Ho sé perfectament, eh? I la carrera professional –vostè ho sap perfectament– és la millor carrera de tot Espanya.

Estem debatent una altra cosa en el si del Consell de la Professió Mèdica. Estem debatent un model de qui ha de valorar el desenvolupament professional. És la primera vegada que això es fa, senyor Sancho; es fa amb els òrgans col·legiats i l'acadèmia.

Amb relació al tema dels metges estrangers... Miri, a mi em sap molt greu que vostè generi, en aquesta cambra, desconfiança en el sector sanitari. (*Veus de fons.*) No, no..., em sap molt greu: per un costat dir que sí que poden venir i per un altre costat generar desconfiança. (*Persisteix la remor de veus.*)

Explicaré el procediment, perquè vostè el sap: el procediment és una homologació acadèmica –acadèmica, acadèmica– de la titulació universitària per part del Ministeri d'Universitats, de Sanitat i el Consell Nacional d'Especialitats, que tarden dos o tres anys.

El vicepresident primer

Si us plau...

La consellera de Salut

Reiteradament aquesta consellera ha demanat, fonamentalment, l'agilitat d'aquests tràmits. (*Veus de fons.*) És absolutament legal, i vostè ho sap com jo, la contractació de metges perquè la titulació de metges la tenen, mentre estan en espera de l'homologació de l'especialitat acadèmica. Per tant, vostè no generi dubtes sobre la legalitat de la seva contractació, eh?

I, per què es pensa que aquesta consellera, hi insisteixo, no ara, està insistint amb una llei que es va aprovar el 2003, per unanimitat, d'utilització de la via del Ministeri de Sanitat de fer una homologació professional en espera de l'homologació definitiva acadèmica? Perquè, mal em pesi a mi, no ens n'hem sortit de l'agitació de la comissió mixta..., que li asseguro que els actuals responsables saben perfectament que aquest és un tema que tenen sobre les mans: no és una competència del Govern de Catalunya. Però això no m'eximeix, a mi, de la meua responsabilitat. Per tant, legalitat en la contractació dels metges estrangers en espera de l'homologació acadèmica.

Com pot, vostè, aplanar dubtes sobre la qualitat assistencial de l'Hospital de Vic, per posar un exemple? (*Veus de fons.*) No, no..., vostè ho acaba de fer en aquesta cambra –vostè ho acaba de fer.

I, per tant, el món s'ha globalitzat. Tindrem metges de tot el món, igual que els metges catalans se'n van. El poder d'atracció..., li ho he dit amb números, 612 resi-

dents estrangers tenim en aquest moment. El que diu el Consell de la Professió Mèdica és el que jo li he explicat! No vénen..., no es queden a treballar els metges de la resta d'Espanya; en canvi, sí que vénen a formar-se, perquè tenen una oferta de treball a prop de casa seva, que és molt més gratificant, a partir del 2002, quant al seu sistema sanitari. (*Veus de fons.*)

Si vol el convidaré algun dia al Consell de la Professió Mèdica. Perquè li asseguro –li ho asseguro, i ho dic seriósament– que estem gestionant el present el millor que podem amb les nostres capacitats, però estem debatent, com mai..., i, si no, parli amb els òrgans col·legiats, parli amb les patronals, els sindicats, les universitats, no només de metges, eh?, també d'infermeria..., mai s'havia fet un debat amb profunditat sobre rols professionals, les competències i cap on ha d'anar el sistema, aquí i a Espanya. Ho sento. Mal li pesi, senyor Sancho, Catalunya lidera en aquest moment un debat d'un calat extraordinari també a nivell d'Espanya.

Moltes gràcies.

El president

El tercer punt de l'ordre del dia és...

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les darreres actuacions amb relació a la sequera (tram. 302-00110/08)

... la moció sobre les darreres actuacions amb relació a la sequera.

Té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, la interpel·lació que vàrem plantejar fa dues setmanes estava plantejada en un moment transitori, en un moment en què veníem d'una etapa propera a l'emergència en matèria de reserves d'aigua, propers al 20 per cent.

Aquella interpel·lació es va plantejar quan els embassaments catalans –els embassaments dels sistema Ter-Llobregat– estaven ja superant gairebé el 45 per cent, i ens trobem, en aquest moment, defensant aquesta moció davant la cambra en el moment gairebé final d'aquest episodi, d'aquest cicle plujós, no? I dic final perquè els assessors de capçalera del Govern en matèria d'aigua –és a dir, el Servei Meteorològic de Catalunya– diuen que s'acaben les pluges i comença una etapa calorosa, pròpia, d'altra banda, de l'estació que ens trobem.

Vàrem tractar en aquella interpel·lació aspectes conjunturals, però també aspectes estructurals, perquè hi han mesures que es poden haver adoptat o es podrien haver adoptat com a conjunturals, però que, en definitiva, haurien estat mesures, també, aptes, des del punt de vista estructural.

Vàrem parlar, també, del funcionament de la Taula de la Sequera, que no sé si és molt apropiat avui continuar parlant de la Taula de la Sequera o no, ja ho veurem en una altra proposta que hi ha d'un altre grup parlamentari, però varen fer algun comentari respecte del que, segons la nostra impressió, era una manca de diàleg en aquest taula, tot i que allà tothom pot parlar, però no hi ha ningú que es contesti.

Per tant, en aquest context és en el que presentem aquesta moció, en el dia d'avui, i ho fem des d'un punt de vista positiu, i ho fem des del punt de vista de l'aportació, perquè creiem que és imprescindible fer-ho, des d'aquest punt de vista positiu, atesa la desorientació que ha mostrat el Govern amb polítiques de l'aigua.

I, en aquest sentit, demanem diverses mesures: una, ja reiterativa, i que el Govern ha adoptat a mig camí, com és l'aturada de la portada d'aigua amb vaixells. La situació actual dels embassaments, aproximadament al 65 per cent de la seva capacitat, ens faria, fins i tot, discutir sobre la necessitat de manteniment del decret de sequera; però sí que creiem que els vaixells no és necessari que continuïn arribant al Port de Barcelona amb aigua.

Element important: la interconnexió de xarxes que van estar a punt de fer. Primer van dir que no, després van dir que sí; primer van dir que el Segre, després l'Ebre; després quan han dit que sí, després ara acaben dient que no... I, en aquest sentit, nosaltres ens ratifiquem que creiem que és bo i necessari que s'abordi aquesta infraestructura, bàsicament per tres motius. En primer lloc, per garantir que, davant d'una nova situació d'excepcionalitat o d'emergència que ens puguem tornar a trobar en el sistema Ter-Llobregat, tinguem aquesta infraestructura feta, i, per tant, ens permeti resoldre aquests problemes amb menys maldecaps que els que han patit els ciutadans i el Govern en aquests moments.

Però també per preveure que, si mai hi ha una necessitat de transvasar cabals del sistema Ter-Llobregat cap al sistema de l'Ebre, això també sigui possible a través d'aquesta interconnexió. Són els avantatges que tenen la constitució de xarxes, que pot traspasar cabals de conques excedentàries a les conques deficitàries amb el sentit que sigui necessari.

I, finalment, hi havia una tercera qüestió, també d'actualitat –també d'actualitat–, que és la de garantir el manteniment del cabal ecològic del Ter. Actualitat, sabem de la manifestació que hi ha hagut, però també sabem dels diferents moviments que hi han hagut recentment en el sentit de dir: «Escolti'm, és que aquest govern antitransvasista el que està fent és deixar eixir el Ter i està consumint els cabals ecològics del Ter i no s'estan complint els cabals ecològics que la Llei del 59 estableix per a aquesta conca i per a aquest riu. Per tant, aquesta interconnexió també permetria una menor pressió sobre el cabal del Ter.

Demanem, també, específicament... –ho hem fet reiteradament en altres ocasions i ho tornem a fer en el dia d'avui–, que es facin d'una vegada per totes –s'abordin– les inversions necessàries en el delta de l'Ebre, tant per a la protecció de la costa com per garantir o intentar evitar la regressió del delta de l'Ebre, imprescindible.

Fem referència, també, i aportem alguna mesura per a la Taula de la Sequera, en el sentit que demanem, doncs, al Govern que adopti mesures perquè efectivament sigui i hi hagi un diàleg més eficaç.

I, finalment, demanem una qüestió, jo diria que és més teòrica, també estructural, que són les directrius europees respecte de la política de l'aigua.

En aquest sentit, demanem suport al dictamen del Comitè de les Regions... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), al dictamen aquell conegut com informe Camps...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...que aposta –acabo immediatament–, que aposta per una solució local i regional al problema de l'escassetat hídrica, i que aposta per un *mix* de fonts d'abastament sense dessalinitzadores..., perdó, sense dogmes; és a dir, dessalinitzadores sí, transvasaments també, amb mesures amb dos sistemes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Senyor president, honorable conseller, senyores i senyors diputats, de fet, la posició –hi va haver dues interpellacions– respecte al moment processal en què ens trobem, de Convergència i Unió, la marcarem més en el que és la nostra moció, que té dos punts, que ja defensarem en el moment oportú –és el darrer punt de l'ordre del dia–, però avui el Grup Popular ens posa a consideració una moció completa respecte a la qual nosaltres, com ara assenyalava la presidència, hem fet dues esmenes perquè ens assemblen importants.

La nostra política de l'aigua –i no es tracta de tornar-ho a reiterar per enèsima vegada, em sembla que tots plegats coneixem què és el que hem defensat–, doncs, té una gradació, i creiem que s'ha de treballar en tres fronts: al primer, que és evidentment el de l'estalvi, aquí jo crec que hi ha una unanimitat molt considerable entre tots els grups de la cambra; el segon té més a veure amb com gestionem, i aquí és on entra el concepte de «connexió de xarxes», i un tercer és l'aportació externa, i aquí és on fem nosaltres l'esmena, no?

Per tant, coherents amb quina ha estat la nostra política, intentem o posem damunt la taula dues esmenes, doncs, que ens assemblen oportunes. Nosaltres no discrepem..., per tant, ja li avanço que votarem favorablement una part substantiva de la moció amb relació, doncs, a les consideracions que fa amb relació a la Taula de la Sequera i a la poca utilitat que ha tingut, o aquesta suma de monòlegs que ha acabat fent aquesta taula; votarem

també a favor del que és aturar definitivament aquests vaixells amunt i avall...

Crida l'atenció, honorable conseller, que es pugui rescindir una obra de 180 milions d'euros, pim-pam, així com..., i que el Govern hagi dedicat dues sessions –no una: dues sessions– a mirar de veure com rescindeixen o no el contracte dels vaixells, que és substantivament mot inferior, però... És curiós, no?, fa pensar. El Govern central ha decidit no fer aquesta obra –180 milions–, vostès ja havien engegat les expropiacions i altres, i ho han rescindit de la nit al dia. I aquí ens estem entestant a veure si podem o no rescindir els vaixells... Una de dues: o van fer molt malament el contracte, el qui el va fer, o tenen poca autoritat o poca capacitat.

Però, quedi dit, en qualsevol cas, nosaltres donarem suport a aquest punt, com als altres punts.

Però sí que tenim alguna objecció i alguna proposta en positiu amb relació a la connexió de xarxes. Per nosaltres, la connexió de xarxes, que té molt a veure amb la gestió eficient, té un component que és essencial, que és la connexió d'aquestes xarxes amb Europa. Ho dèiem, ho diem i continuarem dient. I per això, doncs..., i agraïm una vegada més als diputats del PSC que ens hi donessin suport a la cambra de Madrid; a la d'aquí no ens n'han donat mai, tot arribarà, esperem, que puguem estudiar la viabilitat, doncs, d'aquesta connexió europea de les nostres xarxes amb el Roine. És aquest, el sentit. La connexió de xarxes en ella mateixa és pobra des de la nostra perspectiva. Té sentit si hi ha una aportació de recurs, perquè es guanya eficiència, sí, i es guanya recurs. Per tant, fem aquesta esmena; diem: «Escolti, sí, però en aquest context», que és el que dèiem, el que diem i el que intentarem defensar, evidentment, de futur. Per tant, aquesta seria una observació.

I una segona observació, no menys important que aquesta, és dir: «Escolta, tenim encara provisionalitat en el que són els cabals de manteniment de l'Ebre en el seu tram final, això encara no ho tenim definit.» Aquesta és una assignatura pendent de fa massa anys, i no ens n'hem sortit; nosaltres tampoc ens en vam sortir. Vull dir, és cert, és així. Doncs, escolti, per què no sumem aquí i perquè no empenyem tots en la mateixa direcció de dir: «Escolta, definim els cabals de manteniment.» I diem –i és molt important, entre comes– «i si s'escau...» És a dir, no estem dient imperativament «revisem els cabals de manteniment de l'Ebre i imposem una revisió del Pacto del agua de l'Aragó. No, no, diem: «i si s'escau, si de la revisió d'aquests cabals de manteniment es desprèn que no hi ha aigua suficient», aleshores, home, jo crec que el Govern ha ser prou valent per dir el que una vegada va dir el mateix president de la Generalitat des d'aquesta tribuna: «Ep!, és que l'Ebre no és dels aragonesos.» Això ho va dir el mateix president de la Generalitat. Hi va haver un moment que semblava, doncs, que això fos propietat d'una determinada comunitat autònoma, que fos propietat dels aragonesos, sobre la qual cosa nosaltres no teníem res a dir.

Per tant, són aquestes, les dues esmenes que nosaltres fem, amb el benentès que, si són aprovades –i acceptem matisacions sobre aquestes–, doncs, donarem suport a la totalitat de la moció. Si no ho fossin, home, ens seria

difícil poder donar suport a tots els punts. Ja li dic que n'hi han uns quants..., tot el que és, per descomptat, doncs, la directiva marc i el que són les resolucions del Parlament Europeu, tot el que és el tema dels vaixells, tots aquests temes comptaran amb el nostre suport, amb independència de quin sigui el posicionament del grup proponent, del Partit Popular, amb relació a les nostres esmenes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Poden posicionar-se els grups. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, la recuperació del nivell dels embassaments de les conques internes, per la pluja que hem tingut aquests darrers dos mesos, jo crec que treu tensió al debat de l'aigua, si més no tensió al debat públic, que ens permetrà encarar amb més serenor el debat sobre les polítiques estructurals que el país necessita.

Ha plogut, i els pitjors escenaris no s'han produït, els pitjors escenaris que el Govern necessàriament havia de contemplar i ha contemplat per tal de proposar mesures al damunt de la taula, cosa que el Govern ha fet, no?, tot un seguit de mesures, fins i tot algunes que han comportat polèmica, polèmica pública, alguna polèmica territorial, polèmica amb els grups de l'oposició, que jo crec que en el fons no han estat d'acord amb cap d'elles, no?, aquí o en altres instàncies.

Mesures que, algunes d'elles, tot i que s'havien adoptat com a situació amb caràcter conjuntural, en elles mateixes eren mesures també de caràcter estructural que estan definides dintre de la política hidrològica del Govern: la recuperació d'aqüífers o la utilització d'aigua regenerada, amb algunes altres mesures, vull dir, al damunt de la taula aportaran, com aquell que no diu res, noranta-tres hectòmetres cúbics més de nous recursos que ara no s'utilitzaven.

Els he de reconèixer, al Grup Popular, des de la discrepància, la seva coherència, no?, la seva coherència en la defensa del transvasament de cabals de l'Ebre. Jo crec que vostès –i algun grup més– tenen enyorança de l'antic Plan hidrológico nacional, que va impulsar el seu Govern quan governava a Espanya i que va estar recolzat per un altre grup de la cambra que en aquells moments governava a Catalunya. Recordem-ho: vostès proposaven el transvasament a les conques internes de cent noranta hectòmetres cúbics anuals, que eren una clara detracció de cabal del riu Ebre cap a les conques internes de Catalunya. Vostès ho saben: no hi estàvem d'acord aleshores, tampoc hi estem d'acord en aquests moments ni està en la política hidrològica del Govern de fer noves captacions d'aigua del riu Ebre per al subministrament de les conques internes de Catalunya.

El debat sobre la interconnexió de xarxes, jo crec que és un altre. Vostès necessiten la defensa d'aquesta infra-

estructura perquè els principis de la seva política hidrològica passen per aquests transvasaments permanents de cabals d'aigua: els cent noranta hectòmetres cúbics cap a les conques internes i els més de vuit-cents cap al llevant mediterrani.

Tant és així, que les mesures que els governs de Catalunya i d'Espanya van plantejar respecte a la famosa interconnexió no eren una nova detracció de cabal del riu, ni era permanent. I a més a més –perquè jo crec que aquí està la importància de la qüestió– estava regulat per un decret llei, en què deixava meridianament clar que aquesta infraestructura funcionaria, és a dir, que passaria cabals d'aigua en cas d'emergència, que no s'hagués produït aquesta situació de pluges, i tindria també un límit temporal, que és la finalització de la dessalinitzadora del Llobregat, el juny de l'any que ve.

Ha plogut, les conques internes estan prop del 65, 67 per cent, no ha fet falta la infraestructura; màxim respecte a la normativa, màxim respecte a la llei. Això ho dic per vostès, i també ho dic per aquells que han posat en dubte la norma en sentit contrari: que fèiem aquesta infraestructura o proposàvem aquesta infraestructura per fer o per encobrir un transvasament de l'Ebre.

No podem donar suport a la proposta que vostès fan, de donar suport a la directiva del Comitè de les Regions, perquè va en contra també d'un dels principis que inspira la defensa de la nostra política hidrològica, que s'inscriuen en la Directiva marc de l'aigua, i la posició del Comitè de les Regions en aquesta resolució va en el sentit exactament contrari del que nosaltres defensem. I per tant, des d'aquest punt de vista, i per totes les raons que li he exposat, no li podem donar suport a la seva moció.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marta Cid, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè avui, quan ha començat la seva intervenció, crec que ha deixat molt clar quina era realment la intenció d'aquesta moció i de totes les que hem anat veient al llarg d'aquest període, que hem patit en aquesta cambra, pel que fa a la qüestió de l'aigua. I vostè ha dit: «El que voldríem és aprofitar situacions conjunturals per fer-les estructurals»; vostè ho ha dit avui aquí, claríssimament. I jo intentaré dir-li per què nosaltres votarem en contra, decididament, del que proposa vostè a la seva moció.

Quan vostè la va presentar, jo vaig mirar exactament quins eren aquells punts d'acord..., que m'agrada fer-ho, tot i que el seu grup polític i el meu disten molt, no?, m'agrada mirar en què ens podem posar d'acord. I vostè apuntava: «instar el Govern de l'Estat a activar les inversions necessàries del Pla integral del delta de l'Ebre per a la protecció de la costa i evitar la regressió del delta». Evidentment, com vostè pot comprendre, hi

som sensibles i hi estem d'acord. Però jo li recomano a vostè que es llegeixi la Resolució 70/VIII del Parlament de Catalunya, sobre l'orientació política general del Govern, on precisament vam votar –i em sembla que no amb el vot de vostès– «fer el seguiment del grau d'execució dels projectes establerts com a accions urgents i prioritàries per la Llei de l'Estat 10/2001, del 5 de juliol, del Pla hidrològic nacional, que correspon al Govern de l'Estat, i demana que es dotin dels recursos econòmics necessaris en els pressupostos de l'Estat de l'any 2008, i també desenvolupar els estudis i les actuacions establerts pel Pla integral del delta de l'Ebre». A això vam instar des d'aquest Parlament el Govern, en aquest debat d'orientació política general. Per tant, senyor Rodríguez, ja està fet, aquest punt en què podríem tindre una mica d'acord.

La segona qüestió que vostè em planteja, i que a mi em sembla molt interessant, és que digui que hem de seguir la Directiva marc de l'aigua. I si només hagués llegit això diria: «Caram!, aquí el Partit Popular està fent un gir.» Però no és així, no està fent un gir. Aquesta moció, per nosaltres, el que fa, senyor Rodríguez, és amagar el que s'ha amagat, per part del seu grup amb tota la coherència del món –i jo li reconec–, durant tot aquest procés de la sequera. O sigui, vostès el que volen és que se faci un transvasament, el que sigui, per justificar tota una política d'aigua que el seu partit a nivell estatal té previst fer i que al seu moment ja no va poder executar, i fins i tot no es posen gens vermells, eh?, quan ens demanen que donem suport a un comunicat del Comitè de les Regions, que ha lluit el senyor Camps de manera ostentosa, de què han fet propaganda, moltíssima, a nivell de Canal 9, però que em sembla que són els dos únics que s'ho creuen, eh? –que s'ho creuen. Perquè llavors vostè d'això en dedueix que la normativa marc d'aigua hi està d'acord. Doncs, no senyor. Si vostè llegeix totes les comunicacions, i concretament l'última, de juliol de 2007, veurà que precisament el que fa és contradir el que es diu allí, perquè, mentre la que fa el Comitè de les Regions és una valoració i un dictamen polític que es basa en el que seria la gestió, en aquest cas, de l'aigua, no? –i vostès el que volen és donar-ne tanta com puguin a tot arreu, eh?–, per l'altre costat, el que la normativa marc proposa és que hi hagi una gestió, concretament, d'aquesta demanda. Són dos coses totalment diferents, senyor Rodríguez. Per tant, no ens hi podem posar d'acord.

El que lamento de veritat és que vostè ocupi tota aquesta moció preocupant-se per l'aigua del Ter-Llobregat i la mancança d'aigua del Ter-Llobregat, eh?, preocupant-se per si al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre ens quedem sense aigua, preocupant-se pels cabals del riu Ter..., que tot això està molt bé, però no és això el que li preocupa. El que li preocupa en el fons és de molt més calat polític; el que li preocupa a vostè és justificar una política d'aigua des del Partit Popular que en aquesta cambra més d'una vegada ja s'ha rebutjat i que el Govern de la Generalitat ha manifestat obertament que hi és totalment contrari. I així ens en vam felicitar el dia que es va derogar el seu Pla hidrològic nacional.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores...

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, tornem a parlar d'aigua; és un clàssic en les sessions dels darrers mesos, i ja s'ha assenyalat per part del mateix senyor Rodríguez que amb una diferència important: ha plogut –això no és un mèrit especial de ningú, teologia a banda–, i ara podem parlar, afortunadament, en passat de la sequera i podem tornar a plantejar la política hidràulica del nostre país en una situació de normalitat.

I ho farem en base als mateixos criteris amb què es feia abans de la sequera i durant la sequera: promoció de l'estalvi i l'eficiència, projectes de reutilització, projectes que permetin la recuperació i, d'una manera complementària –complementària–, també la utilització de la dessalació. Amb una diferència important: d'aquesta sequera, a diferència de les sequeres anteriors, en sortim reforçats. Ara no parlo políticament, però sí reforçats a nivell d'infraestructures hidràuliques d'abastament, perquè la propera sequera ens trobarà amb una dessalinitzadora del Prat que ens donarà seixanta hectòmetres cúbics l'any, que és molta aigua: un 20 per cent de les necessitats de l'àrea metropolitana; no és filla d'aquesta sequera, perquè és anterior, però sí que és filla d'aquest Govern, perquè els governs anteriors no ho havien fet –i no ploro, eh?, que quedi clar. Ens trobarà amb una major capacitat de reutilització; podem arribar fins als cent hectòmetres cúbics, estem a quaranta-cinc, però és que tenim nous projectes per davant. Ens trobarà amb tota la infraestructura de pous executada que ens està donant, ens ha donat aquests mesos noranta-set hectòmetres cúbics a disposició de qui ho necessiti. Ens trobarà amb una dessalinitzadora a l'àrea de Cunit que permet subministrar a la vegada les àrees de CAT i de l'ATLL.

Aquest és el resultat de la sequera, i és en aquest context en què cal debatre la moció que se'n presenta, en aquest context, en el context d'haver aconseguit l'objectiu de garantir, en unes circumstàncies extraordinàriament desfavorables, l'abastament a totes les poblacions de Catalunya. Aquest és el marc.

I ara és molt fàcil parlar de vaixells. Ja s'ha fet, de dir que no vinguin els vaixells. Però el que hauria estat una irresponsabilitat, i ens haurien posat verds però haurien tingut raó, hauria estat no haver contractat els vaixells, quan els vaixells eren una peça imprescindible per tal de poder garantir que en les pitjors circumstàncies s'arribava...

I ara és quan es podrà parlar de quina manera podem garantir el subministrament als dos sistemes, a ATLL i CAT. I aquí la possibilitat d'una instal·lació de dessalinització a Cunit, amb capacitat per cobrir a la vegada les necessitats puntuals i les necessitats estructurals d'una i l'altra àrea, és infinitament preferible a un sistema de connexió entre dos sistemes de per si ja deficitaris, que

aporta molt poc i es basa en la vella cultura d'anar estirant d'uns rius que –espero que vostè coincideixi amb nosaltres– no poden donar més de si.

I és clar que podem parlar d'inversions a l'Ebre, però jo no m'atreveixo a dir res més, perquè anava a dir el mateix que ha dit la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula: és que en aquest Parlament ja l'hem pres, aquesta decisió. La vam prendre precisament a proposta dels grups que donem suport al Govern, per tal d'exigir allò que és lògic i raonable. Escolti, nosaltres hem fet els deures, nosaltres hem proposat els cabals de manteniment de l'Ebre. I a més a més tenim el recolzament polític de consells comarcals, d'ajuntaments..., però quin recolzament polític més important que aquest mateix Parlament? Ara, això, la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre és qui ho ha de decidir, i és allà on estem fent la feina necessària per tal d'aconseguir els nostres objectius.

I no em faci trampa quan es referix a les directives europees en matèria d'aigua. I llavors, xup!, em cola, en comptes d'una directiva europea, eh?, una decisió del Consell de Regions. Escolti, aquest dictamen del Consell de Regions és la vella política; no m'estranya que tingui el subnom de Camps, parla només de gestió de l'oferta: més aigua, més garantia, amb els costos que això porta, de tot tipus, ecològics, energètics... I finalment aposta pels transvasaments.

Miri, jo, si vol, li podria llegir el que diuen realment les decisions europees o, per exemple, la comunicació de la Comissió Europea al Parlament i al Consell. Diu: «Los grandes proyectos provocan los conflictos sociales y políticos entre cuentas donantes y receptoras, lo que cuestiona sus sostenibilidad. Opciones alternativas, tales como la desalinización o la reutilización de aguas residuales, se contemplan cada vez más como las soluciones deseables para toda Europa.»

En aquesta línia continuarem treballant en la política d'aigua; s'hi treballava abans, s'hi ha treballat durant i s'hi treballarà després, conseqüent amb el principi de sostenibilitat. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo. De tot això, evidentment que podrem debatre, a la taula de l'aigua, la qual precisament per això s'ha creat. Però aquesta serà, sense cap mena de dubte, la nostra línia de treball en el futur; contrària, ho sento, amb el que vostè ens proposa en la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats i diputades, bé, des del nostre grup, des de Ciutadans donarem suport a aquesta moció, pràcticament a tots els seus punts, perquè bàsicament marca una línia de previsió. És a dir, nosaltres vam marcar dues línies vermelles –ara que estan tan de moda les línies vermelles– en el tema del transvasament, en el tema del minitransvasament, la

connexió... Parlàvem de respecte als cabals ecològics i per necessitats d'aigua de boca; crec que eren dos condicionants importants per les connexions.

Aquí el que s'està dient bàsicament, entenem, d'aquesta moció que presenta el Partit Popular, és que es parla que hi hagi una previsió perquè, en cas que fos necessari, es pugui utilitzar una infraestructura per connectar les xarxes. Nosaltres ho hem posat sobre la taula, a la mateixa Taula de la Sequera, i ho havíem posat aquí moltes vegades: no creiem a desmuntar i muntar canonades, sinó que creiem en previsió i en normes d'explotació de les infraestructures. I dic «desmuntar i muntar canonades» perquè és el que deia un dels grups que donen suport al Govern com a proposta, no?, per garantir la no-connexió.

Per tant, què volem nosaltres? Que es construeixin infraestructures en previsió que puguin donar-se situacions com les que hem tingut aquesta primavera, que no ens tornin a passar. I a més a més ara estem en una situació on alguns d'aquests punts sonen fins i tot una mica surrealistes, no?, com el tema dels vaixells. És a dir, sembla mentida, com ha dit algun altre portaveu, doncs, que aquesta mesura, tot i que fos circumstancial..., en la situació actual, crec que hauria estat una mesura, la primera segurament, si més no la primera a ser derogada, no?

I també tenim un altre tema que es parla en aquesta proposta, amb el qual estem d'acord, que és la Taula de la Sequera. La Taula de la Sequera, els que hi hem estat presents podem constatar que ha estat una iniciativa, doncs, per intentar frenar públicament i mediàticament una situació, i que avui dia, sincerament, no té sentit, perquè és el mateix Govern qui diu que no hi han situacions per construir infraestructures per qüestió de la sequera, i amb aquesta mateixa coherència la Taula de la Sequera entenc jo que està condemnada a desaparèixer.

I el que sí que hem de fer –i hi donem suport nosaltres, i ho hem dit i hi seguirem insistint– és que es creï una subcomissió parlamentària de política hidràulica. Hi continuarem insistint perquè crec que és el lloc on s'ha de parlar d'això, no en taules d'aquest tipus, com la que hem plantejat, amb seixanta, setanta persones, on no es pot treballar i on segurament el millor per treballar és una comissió on compareguin els experts i allà mateix, doncs, puguem portar una política hidràulica amb el màxim consens entre tots els grups, tant els que estan donant suport al Govern com a l'oposició, i per tant creiem que aquesta seria la lògica.

Però sí que és cert que, tot i que no s'arriba a fer aquesta proposta a la mateixa moció, sí que es parla que no és idònia, la Taula de la Sequera, per parlar d'aquests temes. En això estem d'acord.

També creiem fonamental que comencem..., ja sé que és un tema que fa massa temps que en parlem, però que deixem clar, i ho deixem clar a la ciutadania, que quan arribi una situació com la que hem tingut aquest any no tornem a donar l'espectacle que s'ha donat. I per a això és fonamental que hi hagin previsions. I les previsions, ho torno a dir, s'han de tenir construïdes, han d'haver-hi fórmules. No estem dient que s'utilitzin; hem posat dues situacions: cabal ecològic, aigua de boca. Però sí

que és necessari que no arribem a aquesta situació. Jo crec que un govern ha de preveure què pot succeir.

I, ho torno a dir, entenc que puguin haver-hi compromisos polítics, pancartes i manifestacions que han fet, documents que han subscrit i que posen en una situació incòmoda. Però, una vegada hem arribat a parlar amb realisme que se'ns acabava l'aigua, ara segurament és el moment d'acceptar que sí que poden modificar aquesta situació i que no passa re per ser previsors. Jo crec que això ho agrairia tothom.

I, a més, una cosa molt curiosa que ha passat amb aquesta polèmica, podríem dir, a l'entorn de l'aigua és que qui ha fet oposició en l'àmbit de l'aigua ha estat el mateix Govern. És a dir, els grups de l'oposició no hem fet oposició; hem donat suport al Govern perquè prengui les mesures necessàries per garantir l'aigua. Han estat els grups del mateix Govern, concretament Iniciativa i Esquerra Republicana, qui ha fet oposició des de dintre del Govern, qui ha posat la problemàtica. Ni Ciutadans, ni Convergència, ni el Partit Popular han posat traves a la situació d'emergència que tenia el Govern davant de la taula, sobre la taula.

Per tant, sí que vull posar de manifest també la falta de coherència que hi ha hagut contínuament i la mateixa oposició interna que han fet vostès dintre el mateix tripartit. Jo crec que això és per fer-s'ho mirar, d'intentar veure si poden tenir alguna posició comuna en un tema tan important com aquest i d'altres que hi han sobre la taula. I per tant nosaltres, ho torno a dir, per garantir aigua, per fer previsió i per donar suport a mesures que siguin per a tots els ciutadans de Catalunya, ens tindran al costat. Ara, per plantar-se en situacions immòbils, per plantar-se en situacions que vostès mateixos tenen internament dintre del tripartit, no ens hi trobaran.

Per tant, donarem suport a aquesta proposta, però sobretot amb la finalitat que creiem que l'àmbit d'actuació a partir d'ara, tret de la sequera, a partir d'ara ha de ser una subcomissió parlamentària, un àmbit de diàleg, de participació dels experts, perquè puguem tenir (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– d'una vegada per totes una política de l'aigua a Catalunya amb previsió, amb calendari i que, governi qui governi, pugui haver-hi una previsió per a aquesta política tan important per a tots els ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

El president

Senyor Rodríguez, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Un té la sensació, després, per exemple, d'assistir a les sessions d'ahir i d'avui, no?, que algun dia podríem acabar veient un projecte de llei que ens portés el Govern que diria: «Article 1. El Govern mai no té la culpa de res», i «Article 2. En cas contrari, apliqui's l'article número 1.»

Se'ns acusa a nosaltres d'amagar? A l'oposició? D'amagar què? D'amagar el transvasament del Segre? D'a-

magar la política de transvasaments fins després de les eleccions generals? D'amagar el transvasament de l'Ebre? De canviar les paraules? A nosaltres, se'ns acusa d'amagar, que des del primer dia estem mantenint exactament la mateixa postura?

No hem amagat ni pretenem amagar res. Qui sí que ha amagat, i repetidament, ha estat el Govern, i qui sí que ha amagat, i repetidament, ha estat el conseller de Medi Ambient i Habitatge des d'aquest mateix faristol, que per això ja fa unes setmanes hi va haver una moció de reprovació del conseller, que per això avui mateix hi torna ha haver una moció de reprovació del conseller, que per això en la darrera sessió de la cambra es va demanar la dimissió del conseller, i se'n va demanar al president de la Generalitat el cessament. L'oposició, què hem amagat?

Escolti'm, nosaltres hem cregut imprescindible posar en aquesta moció i fer referència a la Directiva marc de l'aigua i a la comunicació i al dictamen del Comitè de les Regions –que precisament es fa aquest dictamen amb relació a la comunicació de la Comissió al Parlament i al Consell Europeu– perquè enlloc no diu el que vostès no es cansen de repetir: que no es poden fer transvasaments! No ho diu ni la directiva, ni la comunicació, ni el dictamen del Comitè de les Regions. Què diu? Diu que s'han d'abordar els problemes de l'aigua amb *diversificació*, i els transvasaments s'han de fer amb compte, sí; però les dessalinitzadores també.

O els he de recordar una vegada més els grans estudis que té aquest Govern respecte a la dessalinitzadora de Cunit? El desembre, vint hectòmetres cúbics; al febrer, quaranta; al març, seixanta. I ara mateix s'estan instal·lant unes canonades que se'ns ha dit en seu parlamentària que són per a la connexió de la xarxa del Ter i del Llobregat a través de la dessalinitzadora de Cunit, amb unes determinades dimensions que són insuficients per connectar una dessaladora de seixanta hectòmetres cúbics al sistema Ter-Llobregat o al sistema de l'Ebre. I a nosaltres se'ns acusa d'amagar.

El president

Senyor...

El Sr. Rodríguez i Serra

Hi han dues esmenes que m'hi pronuncio ràpidament, senyor president, ràpidament. (*Remor de veus.*)

A la primera, Convergència i Unió ens proposa taxativament que unim el Roine al sistema de xarxes...

El president

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

...de Catalunya. Nosaltres voldríem condicionar aquesta possibilitat a l'estudi que han encomanat les Corts Generals al Govern de l'Estat, en primera circumstància.

I la segona..., respecte a la segona esmena...

El president

Per tant, l'accepta o no l'accepta, la primera?

El Sr. Rodríguez i Serra

Amb aquesta modificació, estem en condicions d'acceptar-la.

El president

No, perquè hi hagi aquesta modificació caldria fer una transacció, presentar-la per escrit...

El Sr. Rodríguez i Serra

D'acord, senyor president. No acceptaríem aquesta esmena, igual que no acceptaríem la segona, perquè igual que no ens agrada que decideixin sobre què hem de fer a Catalunya, a nosaltres tampoc no ens agrada decidir sobre el que han de fer altres comunitats.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Espadaler i Parcerisas demana per parlar.*)

El president

Votació separada de quins punts, senyor Espadaler?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, senyor president, del punt 1.b –el punt 1.b–, la lletra *b* que alhora conté en el seu interior un 1.b.1, un 1.b.2 i un 1.b.3.

El president

Sí, però tot el *b* sencer, eh?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Tot el *b* sencer, separat, sí...

El president

Si fem tot el *b* sencer... (*La Sra. Cid i Pañella demana per parlar.*) Senyora Cid...

La Sra. Cid i Pañella

Per contradiccions, senyor president.

El president

Trenta segons.

La Sra. Cid i Pañella

Només per recordar-li, al senyor Rodríguez, que allò en què es va basar el fet de poder tombar el Pla hidrològic nacional a nivell europeu, va ser precisament amb la normativa marc d'aigua. Recordi això i veurà la diferència en la interpretació que en fa vostè i que en fem nosaltres.

(*El Sr. Pi i Noya demana per parlar.*)

El president

Senyor Pi..., exactament trenta segons.

El Sr. Pi i Noya

També, per contradiccions. És a dir, en aquesta curiósíssima manera de possessionar-se sobre unes esmenes i no parlar-ne, s'han posat damunt la taula un seguit de qüestions que no tenen absolutament res a veure, i que, a més a més, d'alguna forma, no aporten absolutament res i no tenen cap mena de contingut que tingui a veure amb el text que vostès ens presenten, i que, en canvi, signifiquen intervenció i manifestació quan no pertoca.

El president

Votarem, en primer lloc, el punt *b*, de l'apartat primer –punt *b*, de l'apartat primer.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquest punt ha estat rebutjat per 14 vots a favor, 69 vots en contra i 47 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

La resta de la moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'encàrrec i contractació d'estudis i informes externs (tram. 302-00111/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la moció sobre la política d'encàrrec i contractació d'estudis i informes externs. Té la paraula, per a la seva exposició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a la interpel·lació de l'altre dia, referida als estudis i informes externs, vam poder comprovar un seguit de coses. Una, primera, que el Govern i especialment els consellers afectats s'amaguen i callen davant de tot aquest assumpte. Eren aquí, però callaven; i qui va haver de donar la cara va ser el conseller Nadal sota un pretext, permetin-me, i en termes col·loquials, que no cola. Deia que el Govern i els consellers són solidaris. Si la solidaritat consisteix i és a costa que els consellers afectats no assumeixin la seva responsabilitat a les verdes i a les madures, aquesta és una solidaritat enganyosa i falsa; és un pretext, hi insisteixo, que no cola. És més, aquesta setmana passada, s'ha tornar a visualitzar, encara més, aquest callar i amagar-se; en concret, a la Comissió d'Afers Institucionals, un altre cop s'ha negat la compareixença dels consellers. Per tant, callen i s'amaguen, i això no fa res més que possibilitar tot tipus d'especulacions.

Una segona cosa que es va comprovar va ser el reconeixement implícit que les coses, en aquest tema, no les han fetes bé. O, a sant de què anuncien que han encarregat una auditoria interna sobre l'afer? Si tan bé ho havien fet, com es va assegurar aquí, i tan segurs n'estiguessin, no caldria, oi? Aquí el que passa és que la solidaritat proclamada, paraules, s'ha convertit en desconfiança dins del Govern, fets, l'auditoria.

I la tercera cosa que es va comprovar, lligada a la primera, és que les paraules en seu parlamentària del president de la Generalitat, que amb molt de gust els diferents consellers donarien les explicacions necessàries, fins a la data d'avui han resultat i han esdevingut un engany, un engany majúscul.

I abans d'entrar en el contingut de la moció deixin-me que, ni que sigui de passada, faci referència a alguns dels arguments i a algunes de les frases que s'han utilitzat pel tripartit i pel Govern amb relació a tot això, i dites com aquell que no vol dir la cosa, però que a mi, particularment, em semblen, des d'un punt de vista de salut democràtica, molt preocupants. S'ha dit: «Mirin, això està en mans de fiscalia i el Govern no pensa obstaculitzar la investigació.» Home! Només faltaria! Com si això fos d'agrair, no? Això és una obligació que tenen. O, en la mateixa línia, s'ha dit: «Miri si som transparents que tot això que surt és perquè nosaltres els ho hem donat amb respostes parlamentàries.» Home!, només faltaria!, que els hàgim de felicitar perquè compleixen la normativa que ens responen les preguntes que nosaltres els fem.

I, finalment, s'ha dit, i per part del mateix president de la Generalitat s'ha dit: «Si tenen cap problema, vagin a la justícia.» Doncs, no. Ara i aquí..., i de moment aquest no és el tema. Estem en un parlament, i permetin-me, però, que la lògica és una altra, és justament a la inversa, la lògica és: si vostès, Govern, es consideren, com ho assegurin, que ho han fet tan bé, per què no vénen aquí i s'expliquen a canvi d'amagar-se? No té dret, aquest Parlament, a rebre explicacions? I dic això perquè en tot aquest tema s'ha volgut despistar i argumentar el debat cap a unes derivades, que els ho he de dir, sincerament, que em semblen, des d'un punt de vista de conviccions democràtiques, molt febles.

En aquest context, i amb aquests antecedents, hem presentat la moció que sotmetem avui a votació, i que, en cas de votar-la a favor, els permetria corregir el que acaba de descriure. Com van poder constatar, nosaltres, a la interpel·lació, vam insistir en dues idees: informació i explicacions. I, un cop escoltada l'explicació del conseller Nadal, per força n'hem d'afegir una altra, que és la de mesures preventives perquè això no vagi a més. I totes les propostes de la moció es mouen amb aquestes lògiques: informació, explicacions i prevenció.

Informació: fer una auditoria que de veritat ens situï en la qüestió, feta per experts de prestigi, externs. Si vostès ho van fer amb els comptes públics de governs passats, anteriors, per garantir el rigor i la imparcialitat, suposo que ara es tracta, quan es tracta dels seus comptes, que no tindran inconvenient que també es faci amb rigor i amb imparcialitat i fet per experts ex-

terns. Que aquesta auditoria vingui al Parlament perquè la puguem conèixer.

I també, referit a informació, proposem que, de manera ordinària –i no a l'espera de preguntes parlamentàries–, el Govern, d'ofici, trameti informació periòdica sobre tots els estudis i informes encarregats.

Pel que fa a accions preventives, demanem que s'aprovi una normativa específica que reguli el procediment i reforci i retorni, en aquest cas, la fiscalització prèvia.

I, finalment, en el tema d'explicacions, i vistes les diferents comissions la negativa que hi ha hagut, doncs, que aquest Parlament solemnitzï la necessitat que el Govern comparegui en una sessió informativa en què puguem rebre totes les explicacions i la resposta a tots els interrogants que puguem tenir.

En síntesi, una manera que tenen avui o bé de solemnitzar en plenari la certesa de les paraules del president de la Generalitat, o, en cas de votar-hi en contra, solemnitzaran amb el seu vot inclòs el seu engany.

Explicacions, informació i prevenció, aquest és el sentit de la moció que nosaltres avui presentem. Una manera que ens poden fer de donar-nos arguments, votant-la a favor, efectius, per no veure'ns abocats a altres tipus d'iniciatives parlamentàries, per rebre justament el que volem: informació i explicacions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Han presentat esmenes en aquesta moció dos grups parlamentaris, el primer d'ells, el Grup Parlamentari Mixt. Per a la defensa de l'esmena presentada, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, Ciutadans ha plantejat una esmena a aquest text. Bàsicament hem de dir que amb la filosofia del text no només no hi estem d'acord, sinó que Ciutadans ha estat el grup que, de moment, ha aconseguit que un dels consellers ja comparegui i doni explicacions amb preguntes orals en una comissió, concretament, el conseller Ausàs. Estem absolutament convençuts que aquestes explicacions s'han de donar en seu parlamentària. I, per tant, diguem-ne que amb la filosofia que aporta aquesta moció, no només hi estem d'acord, sinó que l'estem liderant dintre de les comissions.

Ara mateix, també hem de dir, per cert, que aquesta esmena va encaminada a anar més enllà –a anar més enllà– i a utilitzar tots els instruments que tenim a la cambra per conèixer aquesta informació. I parlem que aquesta esmena va encaminada a formar una comissió d'investigació entorn d'això. Una comissió que, com vostès saben, ha de tenir el suport de més de dos grups parlamentaris, i que, en aquest cas, amb el nostre grup no n'hi ha prou. Hi ha altres grups de la cambra que ja han manifestat també aquesta voluntat, i, per tant, l'esmena és un brindis, una fórmula de dir-li, a Convergència

i Unió, el grup majoritari d'aquesta cambra, que no tingui cap mena de por a obrir una comissió d'investigació amb dades tan importants i en situacions tan greus, com que aquestes dades ara mateix les investiga la fiscalia. És a dir, no les investiga el Parlament i sí que ho fa la fiscalia.

Què volem i què pretenem nosaltres? Doncs, home, que es conegui, de ben cert, què està passant amb aquests informes, amb aquests 32 milions d'euros, amb aquests 1.583 informes que està investigant la fiscalia i que ja ha admès a tràmit.

Des del Govern se'ns va dir, en aquesta mateixa cambra..., el senyor Montilla va tornar a mentir, i si no va mentir és que els seus consellers no li fan cas, perquè el senyor Montilla ens va dir que no hi hauria cap problema perquè els seus consellers donessin explicacions d'aquests informes. Però, deu dies després, aproximadament, en comissió, vam demanar, els grups de l'oposició, la compareixença d'aquests consellers, i se'ns va bloquejar, des dels grups del govern, aquesta compareixença. És a dir, el Govern no vol donar explicacions sobre què passa amb aquests informes. Parlem, ho torno a dir, d'informes que estan en seu de fiscalia. I jo crec que els ciutadans de Catalunya es mereixen una explicació. I s'hi va comprometre el senyor Montilla, i no es compleix novament un compromís del president de la Generalitat.

I per què volem aquesta comissió d'investigació? Home!, perquè creiem que és un instrument idoni. Si el Govern està tan transparent i ho fa tan magníficament bé i no hi ha res a amagar..., quina millor manera d'investigar profundament i dir-li a la ciutadania que aquests informes que la fiscalia investiga, doncs, que no passa res, que són informes absolutament legítims, que no hi ha cap frau de llei per intentar esquivar el concurs públic per sobre de 12.000 euros, que no hi han informes repetits, com sembla que la fiscalia, doncs, ja ha rebut en aquests documents.

És a dir, el que volem, en definitiva, és o que bé se'ns digui –i que la ciutadania ho conegui– que aquests informes són absolutament legítims i que s'han fet amb totes les connotacions i totes les exigències de la llei, o bé, si tenim una situació de frau de llei, que se'ns digui, i que políticament es depurin responsabilitats, perquè aquí estem per depurar responsabilitats polítiques, les judicials ja ho farà la fiscalia. Per tant, no hi ha cap motiu –no hi ha cap motiu– perquè no es pugui acceptar aquesta comissió d'investigació.

I jo també vull dir-li, a Convergència i Unió, en aquest cas, com a grup líder de l'oposició, que, si Convergència es compromet –s'hi compromet– a crear aquesta comissió d'investigació, des del nostre grup parlamentari no hi ha cap problema per donar suport a aquesta moció. És a dir, de bona fe, si realment Convergència i Unió, i ja li ho dic ara, directament, el posicionament que tindrà en el torn d'esmenes, al senyor Turull, que se'ns digui si realment Convergència està disposada a tirar endavant aquesta comissió d'investigació, si no es dóna explicacions, com estem veient que no es donen a les comissions, com no s'estan donant en aquesta seu parlamentària.

Per tant, si vostès, de bona fe, ens diuen que tiraran endavant aquesta comissió, nosaltres, també de bona fe, des de Ciutadans, donarem suport en aquesta moció, plenament, tot i que avui no es voti o no s'accepti aquesta esmena en concret.

És a dir, volem un compromís del grup líder de l'oposició que no hi ha cap problema per investigar. I ho dic perquè hi van haver declaracions ahir, o..., bé, pràcticament fa dos dies, no gaire maques respecte a això, on el senyor Pujol, doncs, es referia a unes declaracions fetes pel síndic de la Sindicatura de Comptes. I jo crec que no s'ha de tenir cap por, en aquest sentit, perquè s'està jutjant el Govern de la Generalitat i els seus informes. Jo crec que aquí Convergència hauria de ser més valenta i no tenir cap mena de fre, cap mena de posicionament en aquest sentit, que no pugui tirar endavant.

Per tant, ho torno a dir, és la via en seu parlamentària d'investigar això, els consellers no estan compareixent, el Govern està bloquejant les explicacions als ciutadans de Catalunya sobre aquests informes i crec que mereixem una explicació política, al marge de l'explicació judicial.

Per això, nosaltres amb aquest brindis, amb aquesta mà estesa que fem a Convergència, podríem votar a favor d'aquesta moció, sempre que hi hagi, com a mínim, el compromís que, si s'esgota la via de la moció i la via de la demanda en comissió –acabo, senyor president–, si s'esgota aquesta via, Convergència tiri endavant, juntament amb el Partit Popular i amb Ciutadans, aquesta comissió d'investigació.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rivera. En nom del Grup Popular, per presentar les seves esmenes, té la paraula la senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Em permeto estar en l'ús de la paraula per fer una crida a la presidència d'aquest Parlament, i dir-los que, de fet, era cortesia parlamentària, que mentre es debaten les mocions, els consellers responsables del ram estiguessin presents, però veiem que això amb el tripartit ha perdut vigència, no?

Pujo en aquesta tribuna per defensar l'esmena presentada pel meu grup parlamentari, a la moció de Convergència i Unió. Però, miri, la veritat, és que no em puc estar, abans de res, de felicitar el conseller Nadal, que no hi és, per la seva intervenció de l'altre dia, en allò que el senyor Turull va qualificar d'un estil propi. És a dir, un veritable exercici de cinisme polític, un excés d'habilitat parlamentària per justificar allò que és injustificable.

Després d'aquest episodi –que hagi estat el major escàndol que ha tingut la legislatura, fins el moment, perquè esperem que no n'hi hagin gaires més–, el conseller Nadal afirma sense immutar-se que l'actitud del Govern és una mostra immensa de transparència; que a més a més l'actitud del Govern és rigor, restricció i limitació de les despeses; que els estudis encarregats responen

a la diversitat i riquesa de l'acció de govern, i que els processos de contractació responen a la pulcritud, a més d'afirmar, en el to més irònic possible, que l'equilibri entre les tasques que fa el personal de l'Administració i l'externalització dóna el punt dolç de l'eficiència. Que maco! Escolti, i s'ho creu això, no? Veritablement, tota una posada en escena, no?, quasi tan ben dramatitzada que potser me la crec.

Però, és clar, després veiem com es concreta aquesta transparència, quan a la Comissió d'Afers Institucionals voten en contra de totes les compareixences sol·licitades pels grups de l'oposició –un gran exercici de transparència– per tal que els consellers poguessin donar les explicacions oportunes de totes i cadascuna de les peticions que els feia l'oposició. Escolti, gran exemple de transparència i, sobretot, de rigor.

Doncs, miri, no, la veritat és que no. On el conseller veu transparència i rigor nosaltres veiem opacitat, malbaratament de diners públics, clientelisme i pagament de favors i, sobretot, obstacles a l'acció de l'oposició. I, miri per on, no som els únics, perquè la fiscalia ha pres cartes en l'assumpte i tampoc ho veu massa bé, i fins i tot el síndic de comptes tampoc, quan afirma que fa deu anys que avisen que aquest és un sistema en què és conscient que frega la il·legalitat.

Doncs, home, no m'estranya que s'amaguin, que no vulguin comparèixer i que no vulguin donar explicacions davant la vergonya..., la mateixa que deuen sentir no només els catalans, quan veuen com els seus diners, 31 milions d'euros, es malbaraten en coses que ni els interessen ni els serveixen per a res.

De qualsevol manera, el Grup Parlamentari Popular ha presentat una esmena, a més a més de presentar una proposició de llei, amb què el que pretenem és precisament aportar coses útils. Hem presentat una esmena que recull nous mecanismes de control de la política d'encàrrec i de contractació d'informes, la creació d'un registre, un règim d'incompatibilitats –perquè hem vist que això per a l'únic que serveix és per a pagament de favors a amics, familiars i coneguts– i, sobretot, una comissió que determini la idoneïtat de les persones a les quals s'encarreguen els informes.

Aquesta esmena incorpora tot un seguit de mecanismes de control necessaris, expressats en el projecte de llei que nosaltres vam presentar fa uns dies i que té per objecte precisament això: guanyar en transparència i eficàcia a l'hora d'encarregar estudis externs que tinguin una veritable utilitat als interessos no només de l'acció de govern, sinó també als interessos dels catalans.

Per això demanem al Grup de Convergència i Unió que ens accepti l'esmena, perquè, sincerament, pensem que bona part de la seva moció no diu res més que allò d'encarregar l'auditoria, que ja ho va dir el conseller, i que se sotmet, d'alguna manera, als interessos del Govern, amb normatives específiques sobre idoneïtat i validació de contractació d'informes, no?

Però creguin que, veient el que hem vist, no tenim cap confiança que es pugui produir aquesta sessió informativa que vostès demanen, perquè aplicaran novament aquest rodret que els deixa immunes. Per tant, fem ex-

tensiva aquesta petició que s'incorporin a la petició i a la sol·licitud d'aquesta comissió d'investigació, a la vista del que passarà avui, que és que no aconseguirem aquest exercici de transparència de què «farden» uns i que després s'amaguen. Per tant, esperem que no tornin a fer servir com a excusa la Sindicatura de Comptes, perquè ja hem vist que potser del que tenen por és de sortir-ne esquixats.

Per tant, esperem que acceptin aquesta esmena, esperem aconseguir aquestes responsabilitats, aquesta actitud de transparència per part del Govern, i necessitem el seu suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. En un tema en què és molt fàcil fer demagògia, en el tema aquest dels informes... Aquest Govern ha fet, fa i farà informes, com el Govern anterior i com tots els governs del nostre entorn. Fem i farem informes perquè no volem que el país s'aturi i perquè d'aquests informes depenen les obres estratègiques d'aquest país, entre d'altres; d'aquests informes depèn una qualitat en la sanitat i en l'educació pública.

On està el problema? Quin és el problema? Algun d'aquests informes no s'hauria hagut de fer? No ho sé, parlem-ne. Quin? –quin? L'altre dia ja vam parlar de tres informes que no s'entenia per què s'havien fet, i el conseller va explicar clarament el motiu de per què s'havien fet aquests informes. Quin és el problema?, de què estem parlant? Que hi ha manca de transparència? En quin sentit? S'ha presentat a l'oposició tota la informació relativa a aquests informes, tota. S'ha presentat quan, quina quantitat, el títol de l'informe, la persona que l'havia encarregat, la persona que l'havia fet... Diu: «Home, com sempre, això sí que s'ha fet com sempre.» Home, com sempre, no, senyor Turull; li ho puc dir: com sempre, no. Cregui'm, com sempre, no, eh? D'aquest tema, com sempre, no. Ara almenys sabem quins informes, quina quantitat, quin departament... S'està bloquejant informació? Quina?

Per tant, vostès pensen que tot això s'ha fet de manera inadequada, amb clientelisme. Miri, nosaltres pensem que no, nosaltres pensem que tot això s'ha fet ajustat a la llei, d'acord amb la llei, el Reial decret legislatiu 2 del 2000 i d'acord amb la Llei 30/2007, de contractes del sector públic.

Vostès pensen que en aquest tema s'estan gastant molts diners, que són molts diners els que s'estan invertint en el tema d'informes. Miri, com a mínim, menys que en el Govern anterior: hem passat en aquest moment d'un 0,48 del pressupost a un 0,37 del pressupost, i sobretot hi ha més reducció en el capítol segon, en el tema dels informes. Per tant, hem estalviat informes respecte al Govern anterior.

Vostès pensen que tots aquests informes o que molts d'aquests informes són innecessaris. Nosaltres pensem que no, nosaltres pensem que aquests informes s'han de fer –ja ho va, molt bé, explicar el senyor Nadal–, perquè el país no el podem tenir aturat. N'hi ha algun que no és necessari? Pot ser, parlem-ne.

Algú pensa que tot això és un frau de llei. Doncs, ja sap el que ha de fer. És que nosaltres pensem que no és un frau de llei, tot això. Ja sap el que vostè ha de fer, si és un frau de llei. Escolti'm, què espera?, què està esperant, si pensa que això és un frau de llei? Ja sap on ha d'anar: a la fiscalia –a la fiscalia. Cap problema, cap. Vagi vostè a la fiscalia... Nosaltres pensem que no hi ha cap frau de llei, pensem que no. Vagi vostè a la fiscalia.

Algú pensa que, per tant, no s'han de fer informes. Nosaltres pensem que s'han de continuar fent informes.

Alguns pensen, alguns de vostès pensen que s'ha de fer una comissió d'investigació; molt bé. Nosaltres pensem que no s'ha de fer una comissió d'investigació. Què hem de fer? Nosaltres pensem que no s'ha de fer una comissió. Vostè diu: «Home, si està tot clar, si està tot bé, on està el problema?» Si està tot clar i si està tot bé, no s'ha de fer una comissió d'investigació, perquè les comissions d'investigació s'han de fer quan no està tot clar, quan no està tot bé. Però pensem que en aquest moment està tot clar, està tot bé; per tant, no fa falta comissió d'investigació.

Vostès diuen que s'ha de fer una auditoria de tot això. Bé, nosaltres també, i ho ha dit el Govern, s'ha de fer una auditoria, i és el millor que s'ha de fer: agafar..., si hi ha alguna informació que a tots nosaltres se'ns pot escapar de tot aquest tema.

Vostès diuen que hi ha una manca de transparència. Nosaltres pensem que no hi ha manca de transparència, que el dret a la informació d'aquest Parlament i de tots els diputats d'aquest Parlament està absolutament recollit en el Reglament del Parlament; el Govern respon a les preguntes, respon a les interpellacions, respon a les peticions d'informació, entre d'altres mecanismes..., 468 preguntes, sol·licituds d'informació, de les quals 420 ja estan respostes. Per tant, transparència, tota. Algú pot dir: «Home, com sempre.» No, com sempre, no. Transparència, tota, i ocultació, cap. Per tant, s'està donant la cara, com sempre, i no ens amaguem de res.

Podríem anar molt més enllà? Efectivament. El Parlament, a través de la Sindicatura de Comptes, ja disposa d'un mecanisme de fiscalització externa de l'activitat contractual de l'Administració de la Generalitat i, per tant, també del sector públic.

En definitiva, el conseller va explicar clarament que a través del Departament d'Economia i Finances s'havia encarregat a la Intervenció General un seguiment permanent de l'auditoria dels tràmits i dels continguts de tots els estudis per acabar de dissipar qualsevol ombra de dubte sobre aquesta situació. Esperem, per tant, aquesta auditoria, i partir d'aquí aquest Parlament podrà prendre les decisions que cregui més oportunes.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors i senyores diputats... Senyor Turull, nosaltres rebutjarem la seva moció, i rebutjarem la seva moció perquè dimana, doncs, d'una interpel·lació absolutament fora de to; es van dedicar a empastifar l'actuació del Govern sense cap mena d'argumentació seriosa i raonable. Parteixen de la base que tots els estudis i informes són d'utilitat dubtosa, i així no anem bé. És inacceptable una afirmació categòrica en aquest sentit.

El Govern li ha respost, i ho ha fet de manera, de forma col·legiada, com a òrgan col·legiat que és, perquè el vicepresident, a qui vostè demanava explicacions, com bé sap, no té funcions de coordinació del Govern. Quins han estat els criteris d'adjudicació d'aquests informes? Doncs, responent a allò que estableix la Llei de contractes del sector públic, i en qualsevol dels expedients de contractació, sigui quin sigui el procediment pel qual s'ha adjudicat, veuran vostès que l'òrgan de contractació sempre motiva la necessitat del contracte, establint quins són els paràmetres que es tindran en compte per adjudicar aquest contracte en qüestió. Per tant, el Govern, creiem i estem convençuts que actua amb subjecció a la legalitat vigent, i d'acord amb aquesta llei, doncs, aquesta actuació està subjecta tant als controls jurídics com als controls de fiscalització econòmica corresponent, com vostè bé sap.

D'altra banda, el dret a la informació i a la transparència que vostès reclamen està del tot garantit i satisfet amb els mecanismes de control a l'executiu que vostès tenen. I com que encara no en tenen prou, doncs, el Govern s'ha compromès a realitzar una exhaustiva verificació de l'existència dels dictàmens, de la seva utilitat i la correcció del seu cost, a més a més de l'auditoria externa que ja va anunciar el conseller Castells la setmana passada, afegint aquí el mecanisme de què ja disposa el Parlament, de fiscalització externa de l'activitat contractual de la Generalitat, a través, com bé sap, de la Sindicatura de Comptes.

També demanen una normativa específica. I nosaltres els diem que, en tot cas, seria redundant i no és necessària, perquè la legislació vigent ja preveu tots els procediments i garanties de la contractació pública, fins i tot ja estan establerts els mecanismes per garantir que aquesta tipologia de contractes, doncs, es restringeixi el mínim possible.

I, per últim, permetin-me dir-los que han distorsionat tant i tant la realitat, han ridiculitzat i banalitzat tant aquests informes, que, al meu entendre, han perdut absolutament tota la credibilitat. I els en posaré tres exemples, que són els que vostès van utilitzar.

En primer lloc, han parlat de l'informe sobre un parxís, i això és fals, radicalment fals: no ha existit mai un informe sobre el parxís. El que ha existit és l'edició d'un parxís i d'un tencra..., trenclaclosques..., carai, puzzle,

diguem-ne «puzzle» (*rialles*), que es distribueix en una ludoteca mòbil per arribar a tot el territori català. Per tant, el que ha existit és el disseny, la producció i la impressió, que està feta i lliurada, però en cap moment ha existit un estudi sobre la necessitat d'aquest puzzle.

Parlaven de la recreació odorífera en l'exposició de l'Escolapi del Museu d'Arqueologia de Catalunya, que, com ja els va dir el conseller Nadal, ha representat un salt de 20.000 a 300.000 visitants.

I un altre exemple: l'estudi per a la campanya de les joguines no sexistes. Mirin, el Govern vol avançar en la construcció de noves referències en la relació entre homes i dones, i creiem que és en els primers anys de creixement que els nens i les nenes, doncs, assimilen conceptes i és crucial trencar aquests estereotips sexistes. A què respon l'estudi? A la necessitat crucial, important, de saber com interactuen els jocs en el desenvolupament i sensibilitzar les famílies amb material divulgatiu per trencar aquests tradicionals rols diferenciats.

En definitiva, el que li vull dir és que som conscients que amb aquestes tres coses i d'altres no aturem la tercera guerra mundial, no és una qüestió de vida o mort, però sí que estem convençuts que ajudem a construir una societat molt millor.

Res més, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Gomà. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. A mi, permetin-me que per respondre a la moció i a la interpel·lació del senyor Turull em centri en un exemple concret. El senyor Turull en la seva interpel·lació demanava explicacions d'estudis, deia, «d'utilització més que dubtosa», i citava, el primer de tots, el de seguretat a la Xina i a l'Àsia oriental.

Jo li voldria fer una reflexió, senyor Turull. Vostè s'imagina el senyor Duran i Lleida criticant el Govern central que analitzés el tema de la seguretat a l'Àsia oriental? Oi que no?, oi que no s'ho imagina, que plantegi això al Congrés dels Diputats? Doncs, ens trobem, sembla, davant d'una discussió sobre competències. Que els diaris de Madrid o el PP considerin que no és lògic que la Generalitat analitzi aquests temes..., bé, forma part de la seva manera de pensar; però Convergència i Unió també ho considera així? Perquè la pregunta és: té competències la Generalitat per impulsar estudis com aquest?

Mirem-ho. Estatut, l'article 51: «Promoure la cultura de la pau i accions de foment de la pau al món», com a principi rector de la política de la Generalitat. Un article tan vàlid com tots els altres de l'Estatut, eh? Llei de creació de l'Institut Català Internacional per la Pau, que diu que cal el foment de la recerca com a ens prioritari. Creació de l'Oficina de Promoció de la Pau i els Drets Humans: se li encarrega el foment de la recerca i la col·laboració amb universitats i centres

de recerca catalans. Però, abans de tot això –abans de tot això–, juliol del 2003 –no sé si se'n recorda de qui governava–, aquest Parlament va aprovar la Llei de foment de la pau. I la Llei de foment de la pau, en el seu article 4, estableix que cal «l'establiment de convenis amb investigadors i experts en la matèria d'arreu del món per a treballar en el disseny de línies d'actuació per al foment de la pau». Llei aprovada per aquest Parlament quan governava Convergència i Unió.

Dins d'aquest marc jurídic, la Generalitat ha establert convenis amb la Universitat de Barcelona, amb la Universitat Autònoma, amb la Rovira i Virgili i amb la Pompeu Fabra. I en el conveni amb la Universitat Pompeu Fabra s'estableix l'estudi sobre la seguretat i la conflictivitat a l'Àsia oriental. L'objectiu? Promoure la divulgació acadèmica. L'objectiu és la publicació d'aquest estudi dins d'una col·lecció titulada «Investigació per la pau». Això és una utilització o una utilitat dubtosa? Els autors, professors i professores de relacions internacionals de la Universitat Pompeu Fabra, van publicar una carta al director, en un mitjà que havia criticat l'elaboració d'aquest estudi, i deien: «No es tracta d'un estudi ni d'un treball de consultoria amb la pretensió de servir el dia a dia del Govern català, com erròniament assumeix l'article i l'opinió editorial del diari.»

Aquest estudi i molt d'altres, encarregats a altres grups d'investigadors d'altres universitats catalanes, tenen vocació de coneixement públic i no de consum intern del Govern. No té res a veure amb usos clientelars ni amb afinitats partidistes, com de manera insidiosa es suggereix en mencionar-lo per exemplificar comportaments polítics reprovables. «Sorpren –sorpren–», diuen, «que el compromís de les autoritats públiques amb la investigació en ciències socials, tan escàs i necessari, sigui «burdament» equiparat amb informes sospitosos i pràctiques fraudulent». Aquesta nota informativa del Departament de Relacions Institucionals i la nota, la carta, d'aquests professors havien estat publicades abans de la seva interpellació. Per tant, a què responia, doncs, citar aquest exemple en la seva interpellació, senyor Turull? Perquè vostè tenia l'obligació de conèixer aquestes explicacions. I, per tant, sincerament, n'esperem les disculpes, no ja al Govern –la seva missió és criticar-lo–, les seves disculpes a la Universitat Pompeu Fabra i als professors autors de l'estudi.

I un altre aspecte: quan el conseller Nadal va explicar l'ús de les olors a l'exposició sobre l'Escolapi, per reproduir les olors de les ofrenes als déus, vostès es van partir de riure. Vaig veure el conseller de cultura, que normalment és molt tranquil, indignat per primera vegada en aquesta cambra. Vostès no troben lògica la utilització d'olors per explicar millor una exposició? Això els fa riure? Els recomano una cosa: mirin, vagin a Mosset, prop de Prada, al Conflent, a la Catalunya Nord. Allà hi ha una instal·lació cultural molt interessant que es diu la Torre dels Perfums i que presenta l'evolució de les olors a través de la història. Potser quan hi vagin els farà riure, però, si riuen, si us plau, no diguin que són diputats del Parlament de Catalunya.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. El senyor Turull, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Miri, a vostès el subconscient els ha traït, perquè en la meua interpellació l'única acusació que he fet és que no donaven la cara als consellers afectats. Cap acusació, ni de clientelisme ni res. El que passa és que vostès, com que sempre ens han aplicat aquella màxima tan marxista, de Groucho Marx –els garantim un judici com cal i després els afusellarem...– es pensen que la resta fem igual que vostès. I nosaltres no ho fem, nosaltres volem explicació i volem informació. Per tant, ni jo he fet cap acusació de clientelisme ni res de tot això.

Senyor Pérez, clar, diu: «Escolti, està tot ben fet, i creiem que no cal la comissió d'investigació, però creiem que hi ha d'haver auditoria per si hi han coses que no quadren.» Hem d'anar-ho fent així? Hem de fer trenta interpellacions..., perquè nosaltres vam posar alguns exemples. I vostè ens explica..., i podem arribar a la conclusió de dir, doncs: «Convenia i està ben fet.» Demanem explicacions, d'acord? Però són molts els estudis que hi han hagut en aquest sentit. D'allò de les olors..., no criticàvem les olors! Criticàvem el cost de l'estudi –el cost de l'estudi–, perquè allò en el meu poble, hi insisteixo, no és ni un pressupost!

Respecte al que ha dit la senyora Gomà, prenem nota que el conseller de la Vicepresidència no té funcions de coordinació. Quan es reuneix el Consell Tècnic, doncs, no sé què hi deu fer allà, no deixa de ser curios... I després, nosaltres en el que volem insistir, al Govern i als partits que donen suport al Govern, és que puguem fer una sessió, una comissió informativa, llarga, sense presses..., no això d'un minut i mig un, un minut..., tots hem corregut a l'hora de donar explicacions, i el que volem és una sessió informativa. Demanem això.

He acabat la meua moció dient: «Demanem al Govern que ens doni arguments per no utilitzar altres mecanismes.» I això és el que nosaltres hem demanat, i això és el que hem fet: cap acusació directa sobre cap estudi. És més, n'hi ha un que no l'han citat, que el va dir el conseller d'Agricultura, el de la petxina lluent. M'ho va explicar i ho vaig entendre. Demanem explicacions, perquè parlem de més de mil –va dir tres mil– informes. Demanem explicacions i informació. No els estem acusant, com han fet vostès moltes vegades.

Als senyors del Partit Popular, només una cosa: no tenim por de sortir esquixats. L'acció del Govern de Convergència i Unió ha estat mirada per dalt, per baix, per tort, per dret, per la Sindicatura de Comptes, pel Govern actual, per professionals, experts, etcètera. No tenim cap por! I al final d'això, res de res de res. Per tant, escolti, por de sortir esquixats nosaltres no en tenim –no en tenim– ni una. Només el que denunciem és aquest silenci clamorós, i que utilitzarem tots els mecanismes que hi hagi al nostre abast.

Senyor Rivera, nosaltres no tenim problema amb la comissió d'investigació, però sempre ho hem dit: nosaltres

no volem posar el carro davant dels bous. I per això nosaltres hem dit: «Utilitzarem tots els mecanismes –tots els mecanismes– per rebre aquesta informació i explicacions.» Avui hi ha una nova oportunitat. Esperem a veure què passa, si ens voten aquesta sessió informativa, que ens donin explicacions.

I, pel que fa a la proposta, a les esmenes del Partit Popular, només dir que el tema que vostès diuen del parentiu i tot això..., això està perfectament regulat a les lleis de procediment administratiu, a les lleis de contractació, i tan important com el que diu la llei és l'esperit de la llei. Nosaltres el que exigim és que es compleixi la llei però, també, l'esperit de la llei.

En el tema de la comissió prèvia no hi estem d'acord, perquè és portar al bloqueig de l'Administració, i lluny de les nostres intencions en aquestes mocions és portar a bloquejar l'Administració de la Generalitat –només faltaria això! I al punt del registre, sí que hi estaríem d'acord, li hem ofert la possibilitat de transaccionar. No sabem si ho acceptaran o no, o si ara encara és possible o no, sí que hi estaríem d'acord.

Per tant, escoltin, nosaltres insistim amb el que deia al començament: nosaltres, d'acusació directa amb el tema d'estudis, encara no n'hem fet cap, perquè justament el que reclamem és informació i explicacions, coses que vostès, sistemàticament, es neguen... L'altre dia va sortir un conseller que és el que menys hi té a veure amb tot això. Avui ja no n'hi ha ni un. Per tant, entre el que va passar a la Comissió d'Afers Institucionals la setmana passada, que ho vam tornar a intentar, i el que passa avui aquí, vostès callen i s'amaguen. I això, hi insisteixo, no deixa d'obrir més i més especulacions. Per tant, nosaltres els demanem que repensin i que, per tant, ens votin a favor la moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Turull. He entès que no s'admet l'esmena del Grup Mixt, i del Grup Popular, diu que hi ha una possibilitat de transacció...? (*La Sra. Mejías Sánchez demana per parlar.*) Senyora Mejías, té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Volia, també, fer dos comentaris per al·lusions directes del senyor Bosch.

El vicepresident primer

Té trenta segons.

La Sra. Mejías Sánchez

Acceptarem l'ofertament que ens fa el senyor Turull, des de Convergència i Unió, però sí que m'agradaria dir-li, al senyor Bosch, que sempre que té oportunitat s'adreça amb aquest to tan desagradable al Partit Popular. Miri, el pensament és lliure, de moment. De moment, el pensament és lliure, i nosaltres pensem allò que millor ens sembla. El que no fariem mai és una ingerència en una

activitat, en una competència que segurament ho és de la Xina, que és garantir la seva seguretat.

I és que, a més a més, vostès han fet tan malament les coses –tan malament les coses– que, inclús, se'ls han girat en contra. Perquè, miri, fixi-s'hi bé...

El vicepresident primer

Senyora Mejías, ara ja no està en qüestió d'allusions...

La Sra. Mejías Sánchez

Sí, només un..., un estudi...

El vicepresident primer

...ara ja està argumentant. Si us plau...

La Sra. Mejías Sánchez

...pagat pel conseller Saura, acusa el primer tripartit de l'abstenció, i, a més a més, també els culpa que els mitjans de comunicació han provocat la desafecció política. S'ha girat en contra de vostè...

El vicepresident primer

Senyora Mejías..., hi ha una transaccional o una proposta de transacció?

La Sra. Mejías Sánchez

Sí, acceptarem la proposta que ens fa Convergència.

Gràcies.

(*Veus de fons.*)

El vicepresident primer

Però...

La Sra. Mejías Sánchez

És l'acceptació del segon punt de la nostra esmena.

El vicepresident primer

Senyor Turull, la transacció és acceptar íntegrament el segon punt de l'esmena del Grup Popular? (*Pausa.*) El punt a, sencer. D'acord.

Doncs, cridem a votació. Gràcies.

(*Pausa llarga.*)

Posem, doncs, a votació aquesta moció, amb l'esmena que ha estat acceptada.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cooperació al desenvolupament (tram. 302-00112/08)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la cooperació al desenvolupament, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo.

(Pausa.)

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. La moción que se presenta hoy por nuestro grupo parlamentario, desde luego, nadie puede decir que no esté ligada con la interpelación, con el contenido de la interpelación que se hizo el otro día al *conseller* de la Vicepresidencia. Es una moción que encaja perfectamente en la normativa legal y en el Plan de cooperación, Plan director de cooperación. ¿Por qué? En primer lugar, porque lo que pretende es cumplir el objetivo principal del Plan anual de cooperación para el año 2008. Esto es, mejorar la calidad de la cooperación para el desarrollo, que se asienta en dos líneas, en dos principios básicos: el primero, la eficacia de la ayuda, y el segundo, la buena gestión de la política pública de cooperación para el desarrollo.

De ahí que para hacer eficaz –para hacer eficaz– la ayuda es imprescindible priorizar el papel de las ONG en la ayuda al desarrollo. Y por eso se fija una cuantía, una cuantía que es la del 75 por ciento del presupuesto de cooperación para destinarlo a ese tipo de organizaciones.

Esta es una propuesta que también está en el espíritu de la Ley de cooperación y del propio Plan director 2007-2010. Hemos de recordar que este plan fijaba en un mínimo –un mínimo– del 55 por ciento de los recursos de la ayuda oficial al desarrollo que se dirigirá a financiar actuaciones a iniciativas de otros sectores distintos al Gobierno, esto es las ONG.

Desde luego no creemos, porque estamos seguros que no quieren que esto sea así, que el modelo catalán de cooperación tenga una especificidad tan grande como para separarnos en los abismos, abismalmente, de lo que es la práctica normal en los distintos modelos autonómicos. Yo, nuestro grupo, Ciutadans, el otro día señalábamos que la media del destino de los fondos presupuestados a las ONG oscilaba en el 74 por ciento de los mismos, hay, por ejemplo, comunidades autónomas que destinan el 90 por ciento, en el caso de cinco comunidades autónomas, y ocho de estas diecisiete comunidades autónomas destinan más del 80 por ciento.

Nuestra sorpresa es saber, como hemos sabido, los datos oficiales. En el último período, concretamente el 2004-2006, solamente el 44,47 por ciento de los fondos fueron destinados a las ONG. Pero es que la Federación de ONG de Catalunya cifra en el año 2007 la cuantía de estos fondos presupuestados en un 35 por ciento. Es decir, si bien oficialmente, aparentemente, es el 52 por ciento, el otro día no tuvimos ocasión de saberlo con motivo de la comparecencia del director general

de Cooperación, en todo caso es así que nos parecen claramente insuficientes.

Un segundo aspecto fundamental para nosotros es que se ha de mantener una política que convierta a la donación directa como eje de la ayuda oficial al desarrollo. La mano tendida que hemos apreciado en los grupos que dan apoyo al Gobierno pensábamos, y estamos..., todavía tenemos esperanza de que se consolide en este acto diciendo hoy un pronunciamiento público que se puede materializar en el apoyo a la moción, diciendo que esta fórmula de ayuda reembolsable pasa a la historia y fue una experiencia frustrada, fue una equivocación, rectificar es de sabios, también en su Gobierno. Rectifiquen, porque todos los que dieron apoyo al Plan director, y los que no le dimos, le estamos pidiendo que lo haga. Pero es más, rectifiquen porque todas las ONG de Cataluña le están diciendo que lo hagan. Sean humildes y expresen una manifestación pública diciendo «nos hemos equivocado», desde luego el sector, la cooperación catalana lo agradecerá.

Un tercer aspecto fundamental, nuclear, es que queremos un compromiso del Parlamento con la aplicación de la ley. La ley del año 2001 fijaba el 0,7 por ciento del PIB como destino a la ayuda al desarrollo, en estos momentos con los recortes presupuestarios y con las políticas de disimulo, entre ellos, pues, la de créditos reembolsables, o, por ejemplo, la que denuncia el último informe que se presentará hoy de la Federación de ONG de Cataluña, por ejemplo, el coste de formación del alumnado procedente de países pobres que estudian en las universidades catalanas también se incluye como cooperación, ayuda a la cooperación, cuando no lo es.

Por eso entendemos que realmente es el momento de rectificar, de girar hoy la página y hacer una verdadera política en favor de la cooperación catalana y de una política en favor de mejorar la calidad de la cooperación catalana. Estamos seguros que contaremos...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...con el apoyo de todos los grupos de esta cámara.

Muchas gracias.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula, per defensar-les, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Domingo, ja li avanço que nosaltres hem presentat tres esmenes i que votarem a favor si arribem a un acord, per descomptat, amb les esmenes.

El primer de tot, la cooperació catalana, sempre ho he dit, ha estat una cooperació fàcil en els darrers anys, perquè ha obtingut el consens majoritari de tota la cam-

bra, ja els agradaria a tots els consellers en totes les polítiques tenir el consens que tenen aquí. És a dir, un consens social, un consens polític, la política que s'ha de fer jo crec que és fàcil. Tenim una societat civil forta a nivell de cooperació i tenim un consens polític dintre del Parlament de Catalunya. El que ens hem de preguntar és per què s'estan fent tan malament les coses. I vostè ha parlat de la presentació avui d'un informe, un informe que només veient quines són les línies bàsiques ens diu que la cooperació catalana s'està fent malament, anem malament.

Les expectatives que es van crear no s'estan complint, i això ens ho diran avui aquesta tarda les ONG, els principals actors de cooperació. Recordem què diu la pàgina 47 del Pla director de cooperació, és que no cal anar molt lluny. Nosaltres ho vam votar, aquest era l'esperit del legislatiu.

Les males pràctiques. Nosaltres hem presentat en aquestes males pràctiques una esmena, una esmena que em sembla fonamental, que diem: «Escoltin, retirem aquesta ajuda reemborsable, que es diu ajuda reemborsable, però, escotin, si la mantenen no la comptabilitzin com a 0,7 per cent.» I demanem que siguin dignes, que tinguin dignitat.

Si vostès mantenen aquesta ajuda, aquests 14,3 milions, no la comptabilitzin com a 0,7. Ens ho diu l'OCDE, els informes de l'OCDE ens ho deien, i deien «Espanya, l'any 2001». Escolti, els fons d'ajuda al desenvolupament no pot comptabilitzar-los com a ajuda al desenvolupament, és el mateix, el que ens estan dient són donacions –donacions– i no crèdit. Però fixin-se –fixin-se– quina és la perversitat del tema, per primer cop Catalunya crea –per primer cop Catalunya crea– deute extern propi, per primer cop, amb el sud, imagini's, per primer cop. Som la primera comunitat autònoma que ho fem.

Però la pregunta és quan ho retornin això comptabilitzarà com a ajuda al desenvolupament en negatiu? Ho comptabilitzarem en negatiu? És que no ho sabem –no ho sabem–, perquè al final hem d'enganyar la gent que arribem al 0,7 per cent. Hem d'enganyar la gent fent pensar que el 93 per cent del creixement d'aquests 15,3 milions de creixement dels pressupostos, el 93 per cent és ajuda reemborsable que cap institució internacional ho fica, ho considera ajuda al desenvolupament, ajuda oficial al desenvolupament, però, a més, és que és un incompliment del Pla director i del seu esperit. Nosaltres vam votar i vam participar en aquesta redacció, som el legislador, i sabem quin era l'esperit del legislador.

I amb aquest incompliment també ens trobem amb un incompliment flagrant, que és l'incompliment amb les ONG, amb aquest actor principal. Hi feia també referència el Pla director de cooperació amb aquest acord a què es va arribar, que els recursos que es destinaven no a ajuda descentralitzada, sinó a ajuda descentralitzada a les ONG –perquè descentralitzada pot ser a altres actors, eh?, sempre es posen els casos de les universitats, etcètera– mai fos inferior a la mitjana que s'havien destinat durant els darrers anys. Nosaltres diem que aquest pacte a què es va arribar es compleixi –es compleixi–,

perquè vostè ha parlat d'aquest 45, 44,6 per cent i em sembla important.

I després, nosaltres sempre diem, des del nostre grup, dues característiques que han fet gran aquest país, Catalunya, no pas la seva Administració, no, la seva societat civil forta, un projecte basat en una societat civil forta i un projecte basat en la modernització d'Espanya. Això ha estat el que ha fet gran aquest país. La societat civil forta, el 95, ho recordàvem, fa més de vint anys que les entitats, les ONG treballen en aquest àmbit, capdavanteres a Europa, capdavanteres a la Península Ibèrica, reconegudes a la resta de l'Estat. Al 2001 ja vam tenir un primer, es va començar la política de cooperació oficialment a Catalunya, el 2003 es crea l'agència i ara el 2008 veiem com l'Administració ve, i què fa?, intenta apartar les ONG, intenta treure el protagonisme per tenir ella el protagonisme. No, el protagonisme, des del nostre punt de vista, l'ha de tenir la societat civil i tot allò que pugui fer la societat civil, que no ho faci l'Administració, que ha de tenir el suport, per descomptat. I, després, el catalanisme intel·ligent sempre ha volgut modernitzar Espanya, s'ha volgut implicar amb Espanya, no treure-se'n..., no anar-se'n, ha volgut modernitzar.

Nosaltres diem: «Estem d'acord amb la proposta de ens donen de l'AECID?» Estem absolutament d'acord, però demanem més, no només que utilitzin les oficines tècniques a l'estranger, el que demanem és que la cooperació catalana s'impliqui, ajudi a la modernització de la cooperació espanyola, que avui en dia està en procés de modernització –no ha anat tan ràpid com voldríem, la passada legislatura va ser una oportunitat per donar aquest sentit–, que ajudi a la modernització de la cooperació espanyola i que s'impliqui d'una forma ferma, perquè, com hem dit el catalanisme intel·ligent sempre ha volgut implicar-se modernitzant Espanya i mai anar-se'n d'ella.

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats.

El president

La il·lustre senyora Anna Figueras, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, també pot defensar les esmenes presentades pel seu grup.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, després de la interpellació del passat ple, en què l'honorable conseller de la Vicepresidència va evitar respondre totes les qüestions que se li van formular sobre cooperació, on va limitar-se a justificar en seu parlamentària que si el Govern de la Generalitat fa cooperació directa és perquè en aquest país hi ha una gran majoria de col·lectius que en fan i on va comprometre's a respectar el possible consens d'aquesta cambra sobre la idoneïtat o no dels ajuts reemborsables, ens trobem avui davant d'una moció, que si bé no compartim tots els seus punts, sí que cal reconèixer que ofereix, com deia el diputat Domingo, ofereix un primer pas per arribar al consens parlamentari en matèria, com els deia, d'ajuts reemborsables.

Per tant, esperem que els grups que donen suport al Govern aprofitin aquesta ocasió, i també esperem que, d'alguna manera, aquesta moció impulsi el Govern a convocar d'una vegada per totes i amb màxima celeritat el Consell de Cooperació per tal que es debati sobre la idoneïtat dels esmentats ajuts, perquè fa massa dies que en parlen, però, com sempre, no passen mai a l'acció.

Pel que fa al primer punt de la moció, dir-los que en compartim l'esperit, ja que és fonamental recolzar el principal actor de la cooperació catalana, les ONG, i així ho hem demostrat des de Convergència i Unió en la negociació del punt, per exemple, de finançament del Pla director de cooperació al desenvolupament 2007-2010. Són, principalment, les ONG qui han lluitat perquè en l'actualitat Catalunya tingui un model propi de cooperació, de molta qualitat, per cert, que no s'ha de confondre, com ha passat ja en seu parlamentària, amb l'actuació exclusiva del Govern de la Generalitat en matèria de cooperació.

En aquest punt nosaltres els hem presentat una esmena que respecta l'esperit del text, però atès que els mínims percentuals, com vostè mateix deia, de finançament per a cada modalitat de la cooperació els marca el pla director, hem volgut amb ella afinar i, per què no dir-ho?, evitar respostes fàcils per part dels grups que donen suport al Govern, un govern que, sigui dit de passada, més que donar suport als actors de la cooperació, intenta fer-los la competència, tal com es deriva de les paraules que abans he esmentat de l'honorable conseller de la Vicepresidència.

Respecte al punt número 2, que glosa sobre els famosos ajuts reemborsables, nosaltres creiem que una errònia negociació, una mala negociació del pressupost 2008 per a cooperació no pot emmascarar-se darrere d'una interpretació lliure i partidista de la Llei de cooperació, posant sobre la taula la possibilitat que un govern que s'autodenomina progressista atorgui ajuts reemborsables per fomentar la millora de la cooperació al desenvolupament. Vostès saben que el deute no és la millor eina per millorar el desenvolupament als països del sud. I és per aquest motiu, doncs, que donarem suport també a aquest punt.

Sobre el punt número 3 de la seva moció, on proposa utilitzar «la red de oficinas técnicas de cooperación de la Agencia Española de Cooperación Internacional» com a instrument per a la cooperació catalana, he de dir-li que, a banda que nosaltres qüestionem la proliferació indiscriminada d'oficines tècniques de cooperació, en el desplegament de les quals s'estan esmerçant nombrosos i considerables recursos públics i l'objectiu principal de les quals nosaltres augurem que té poc a veure amb la cooperació i molt amb la política d'aparador de l'actual Govern, no creiem que en el cas que per raons justificades es consideri adequat ubicar una oficina tècnica de cooperació hagi de ser físicament on l'AECID ja en té, sinó allà on realment calgui, reconeixent i reforçant així el model propi de cooperació catalana, que gaudeix de gran prestigi, i que no té perquè subordinar-se a l'AECID. Per tant, ja li avanço que en aquest punt no els donarem suport.

Per acabar, des de Convergència i Unió volem reafirmar el nostre interès perquè les administracions catalanes,

i en el cas que ens ocupa la Generalitat de Catalunya, assoleixin i siguin conseqüents amb els objectius del mil·lenni, aportant el 0,7 per cent per a l'any 2010, tal i com recull la Llei de cooperació de 2001, que va impulsar Convergència i Unió des del Govern. Tot i així volem denotar que no tots els camins són viables, i que sí bé és cert que hi ha recursos oferts per determinades ONG com els microcrèdits, que en determinats casos han donat una sortida laboral reeixida, creiem que determinats ajuts reemborsables, i aquí coincidim amb altres diputats que m'han precedit en la paraula, no poden ser imputats com a ajut oficial al desenvolupament, i que faríem un flac favor a la cooperació catalana arribant al 2010 amb un fictici i virtual 0,7 creant certs precedents. Per tant, en aquest punt, també els donarem el nostre suport.

Moltíssimes gràcies, senyors, senyores, senyor president.

El president

Ara poden posicionar-se els grups. L'il·lustre senyor Antoni Comín, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, jo pujo a aquest faristol per anunciar el nostre vot contrari a la moció –sento defraudar-lo, senyor Domingo. Anem punt per punt, perquè tenim molt poc temps.

Amb relació al primer punt, escoltin, jo celebri, diguem-ne, el nou paper de Mío Cid de les ONG que avui ha interpretat el senyor López, o el Tirant lo Blanc de les ONG; triï vostè el cavaller medieval que més li agradi. Però vostès, el senyor Domingo..., no estan per la labor que hi hagi cooperació amb els organismes multilaterals, que és cooperació directa; molt bé, nosaltres sí. Vostès no estan d'acord que el Govern faci cooperació directa, el Govern de la Generalitat; nosaltres sí. Vostès no estan d'acord que els ajuntaments o els poders locals facin cooperació directa amb ajuntaments del sud; nosaltres sí. I per això el pla director diu que hi ha d'haver un espai per a la cooperació feta des de les institucions públiques, i que aquest espai en cap cas pot superar el 50 per cent.

Per tant, com que ja vam establir que la societat civil executarà fins a, com a mínim, un 50 per cent de la cooperació i que les institucions públiques poden executar fins a un 50 per cent de la cooperació, i això és el que diu el pla director, en el primer punt de la moció nosaltres no hi estem d'acord. Aquest és un dels motius pels quals la votarem en contra. Nosaltres volem que hi hagi cooperació directa, feta des de les institucions públiques, i tenim molts arguments, i va a favor de la qualitat de l'ajuda, i una cooperació seriosa ha de poder cooperar amb els organismes multilaterals, i hem de poder anar a la FAO, a Roma, i donar diners, etcètera. I això és cooperació directa.

Segon punt, escolti, miri, *mano tendida*, sí. *Mano tendida* no en forma d'esmena, però sí que els puc anunciar

en aquests moments que en els propers dies els grups que donen suport al Govern, els grups de la majoria, oferiran a la resta de grups una proposta de resolució on es faci un posicionament, esperem que unànime, amb relació al tema dels crèdits reemborsables.

Concretament, quin és el posicionament que nosaltres oferirem, en forma de proposta de resolució, els propers dies, per tal que s'aprovi en la Comissió de Cooperació? Proposarem que es garanteixi que les polítiques de cooperació catalana es realitzin de manera ordinària a través de cooperació no reemborsable –per tant, donacions–, que la cooperació reemborsable sigui només un instrument extraordinari, que només es pugui fer servir d'acord amb tres condicions. La primera condició: que estigui prèviament –prèviament, insisteixo en el «prèviament»– previst i planificat en el pla director corresponent i en el pla anual corresponent. Segona condició: que compti amb el dictamen favorable del Consell de Cooperació. I tercera condició: que es faci d'acord amb els estàndards de qualitat que preveuen els organismes multilaterals.

Aquesta és la proposta de resolució que posarem a consideració dels grups, que hem d'acabar de redactar i de discutir, i esperem que això permeti precisament establir un consens, però que volem que es pugui debatre més a fons, no a través d'una moció subsegüent a una interpellació, sinó més a fons, amb el debat que mereix a la Comissió de Cooperació. Per això no ho hem ofert en forma d'esmena en aquesta moció, sinó que volem que es pugui debatre una mica més a poc a poc i negociar una mica més a poc a poc, com a proposta de resolució, a la Comissió de Cooperació. Esperem que en el tema dels ajuts reemborsables, per tant, ens posarem d'acord.

Deixin-me que els digui, de totes maneres, una qüestió. Escolti, els escenaris de creixement del pla director no estaven fets amb la condició explícita –enlloc hi figurava– que tot el creixement seria en forma de donacions. Ara l'evolució pressupostària de la Generalitat és la que ha fet que, sense que estigués previst, el creixement previst en el pla director s'intenti via crèdits. I és arran d'això –expliquem les coses com són, senyor López, senyora Figueras i senyor Domingo– que ha aparegut aquest nou instrument no previst. Però enlloc estava dit que aquest instrument era un instrument vetat. Quan apareix aquesta novetat pressupostària, que ens porta a complir els escenaris pressupostaris del pla director via capítol 8, és quan apareix aquesta informació nova, perquè com a informació explícita no hi era, és una dada nova del debat, que és el rebuig frontal del sector a fer servir els crèdits reemborsables. Fantàstic. Per tant, és d'acord amb aquesta dada nova, que recolzem en el seu esperit i en la seva filosofia, que s'ha de repensar l'escenari econòmic del pla director. Perquè és una dada que, quan es va pactar l'escenari econòmic, no existia, és una dada nova. Per tant, no fem servir paraules massa grosses, no fem servir la paraula «engany», ni la paraula «indignitat», etcètera, eh?

Voldria dir també que en aquesta proposta de resolució el que demanarem és... Escolti, senyor Domingo, vostè al punt 3 ens demana una cosa que ja passa, ja està en les OTC de l'AECI, les oficines de l'agència catalana

ja hi són! El que direm és: optimitzar el conveni de col·laboració entre l'AECI i l'Agència Catalana de Cooperació. Però és que vostè..., informi's millor. Vostè ho sap. I llavors per què ens demana una cosa que ja estem fent?

I amb relació al punt 4 –i acabo, senyor president– el que nosaltres proposarem quant a calendari de compliment del 0,7 és el que diu en aquests moments el pla director que van votar tots vostès. I el pla director que van votar tots vostès diu que en l'escenari del 2012 esperem arribar al 0,77 del PIB català, que és la part que ens correspon per poder complir el compromís del 0,7 a nivell espanyol. Això, que és el que van votar tots vostès, és el que ens compromet a efectes d'assolir el 0,7.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria fer una prèvia, que és reivindicar el model de cooperació al desenvolupament del Govern de la Generalitat; un model que s'ha anat acordant per consens, que s'ha anat desenvolupant per consens, primer amb una base normativa, que és la Llei de cooperació, 26/2001, que s'ha anat aplicant, que també s'ha anat desenvolupant i acordant el pla director 2007-2010, i també el pla anual 2008. I creiem que és de justícia, avui que hi ha el debat sobre aquesta moció, reivindicar el model de cooperació. I donaré unes dades perquè vegem quina ha estat l'evolució de l'ajuda oficial al desenvolupament els darrers anys: l'any 2004 aquesta ajuda era de 30,5 milions d'euros; l'any 2005 va passar a 41 milions d'euros; l'any 2006 superava els 56 milions d'euros; l'any 2007 va superar els 65 milions d'euros, i l'any 2008 en els pressupostos ens hem situat a prop dels 82 milions d'euros. Per tant, quan parlem de dignitat de la cooperació al desenvolupament és de justícia mirar els números, mirar les xifres i veure que en quatre anys s'ha més que doblat l'ajuda oficial al desenvolupament.

El senyor Domingo, en la seva interpellació del darrer Ple, deia que el Govern de la Generalitat feia cooperació per fer política interna. Jo crec que no és així, perquè només fa falta mirar les xifres. I si fos així, senyor Domingo, tant de bo que en tots els departaments de la Generalitat les seves polítiques es fessin per fer política interna, perquè veuríem també una evolució de xifres d'aquestes característiques.

Esquerra Republicana, el nostre grup parlamentari, i els partits que donem suport al Govern i el Govern de la Generalitat tenim com a prioritat la cooperació. Fem nostra aquella frase de Joan Fuster on deia que l'alternativa era «o solidaris o solitaris». Doncs, nosaltres estem pel primer, per ser solidaris, perquè nosaltres, que volem un país lliure, de persones lliures, creiem que això no treu que les persones lliures hagin de ser solitàries,

sinó precisament que hagin de ser lliures i solidàries, com volem les persones i com volem el país.

Entrant a la moció, en el punt primer de la moció, vostè ens demana, senyor Domingo, que destinem el 75 per cent de l'ajuda oficial al desenvolupament a ONG, una petició que hauria de tenir en compte quina ha estat l'evolució també dels darrers anys, i ens dona la sensació que vostè està intentant fer passar l'arada per davant dels bous. Perquè l'any 2004 el total de cooperació al desenvolupament destinat pel Govern de la Generalitat a través d'ONG era de 12 milions d'euros, i ara estem parlant de 27 milions d'euros de l'any passat; per tant, hi ha hagut una evolució molt gran, i vostè no ens pot demanar que correm més ràpidament. I, si ho mirem a nivell relatiu, veiem que el 2004 el total d'aquesta ajuda no arribava al 42 per cent, i l'any 2007, doncs, supera el 50 per cent. Per tant, vostè el que vol és fer-nos córrer molt, i nosaltres també, com a grups que donem suport al Govern, tenim l'obligació que, aquelles polítiques que defensem al Parlament, es puguin executar de manera responsable.

Hi ha hagut una evolució, hi ha hagut un creixement... Però també respon, el nostre posicionament, a una manera d'entendre la cooperació al desenvolupament com un model transversal, un model on no només han de participar les ONG –que n'han de ser el protagonista, i en això estem tots d'acord–, sinó que també hi han de participar, aportant cooperació especialitzada, els sindicats, les universitats, els ajuntaments, que també fan cooperació. No hem d'aspirar que la cooperació al desenvolupament sigui només cosa d'uns determinats agents de la societat o només d'unes determinades institucions de la societat catalana; ha de ser cosa de tots. I per tant, en aquest sentit, no ens podem posar més límits que els que hi han.

En el segon punt de la moció vostè demana que passem, aquella partida que està en el capítol 8, al capítol 4, no? És evident que la inclusió d'aquesta partida en el capítol 8 dels pressupostos, d'aquests 14 milions d'euros, no ens satisfà, no és l'escenari que desitjaríem. Però, evidentment, també és veritat que, si ho comparem amb el moment en què es va acordar el Pla director de cooperació, l'escenari macroeconòmic ha canviat molt, i per tant això també condiciona els ingressos de la Generalitat i, per tant, condiciona quina ha de ser la quantitat que es pot destinar a cooperació al desenvolupament. I la situació macroeconòmica no la decideix aquest Govern, i totes les previsions que havien fet tots els organismes internacionals, de creixement, després han hagut de ser revisades. Per tant, ens trobem en un escenari nou, en què a més, si ho ajuntem amb la perpetuació de l'espoli fiscal, doncs, ens trobem que hem de trobar altres solucions per poder tirar endavant l'ajuda de cooperació al desenvolupament. Nosaltres presentarem una proposta de resolució –esperem que sigui una proposta de resolució conjunta–, amb la voluntat de poder reconduir aquesta qüestió.

I finalment, ja per acabar, ens demana que utilitzem les oficines de l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional. Abans ha fet referència al dèficit fiscal, i una part d'aquest dèficit segur que va a pagar aquestes oficines, i

tenim molt clar que aquestes oficines, si les paguem, les utilitzem. I així ho fem servir en sis casos, excepte en dos: en el cas de l'Equador i en el cas del Marroc. I en els dos casos és perquè els projectes de cooperació es fan molt separatament, a molta distància (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i vaig acabant– d'aquestes oficines. Aquell centralisme que vostè vol per a Espanya també vol que l'apliquem en cooperació al desenvolupament. I això, senyor Domingo, no ho farem.

Per aquestes raons, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Dolors Camats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor Domingo, l'altre dia, quan vostè feia la interpellació..., li hem de donar la raó en una de les coses que deia; probablement en alguna més, però una sí que la volíem destacar, i és que més ajuda i l'augment, podem no dir-ne «espectacular», però en tot cas el significatiu augment que ha tingut l'ajut a la cooperació els darrers anys impliquen una major exigència i una major necessitat de qualitat. I és veritat: si augmentem el pressupost destinat a cooperació com s'està fent i com s'ha fet els darrers anys, això ha d'implicar també que els instruments de transparència, de planificació, d'exigència en l'acompliment dels estàndards internacionals, de rendició de comptes d'aquesta ajuda, també augmentin, perquè deixa de ser una ajuda menor o en unes quantitats poc importants i comença a ser, certament, una ajuda creixent.

La millor manera de garantir aquesta qualitat, com a mínim la que hem trobat de forma consensuada i que a nivell internacional també es garanteix, és dotar-se d'un cos d'instruments que permetin precisament la generació de consens, la rendició de comptes i la transparència i l'exigència en els resultats. I Catalunya els té, aquests instruments: tenim una llei de cooperació de l'any 2001, que s'hi ha fet referència; tenim ja la segona edició d'un pla director de cooperació que posa en un mateix document i en un mateix acord i, per tant, en una mateixa línia i en un mateix relat instruments, polítiques, objectius, països prioritaris, instruments i també projectes prioritaris, i els plans anuals que els desenvolupen concretament. Per tant, tota aquesta dotació d'instruments els tenim.

I, per tant, no és casualitat, senyor López, que la política de cooperació es pugui fer amb consens, perquè tenim els instruments que permeten anar construint aquest consens de mica en mica: la voluntat de l'oposició, la voluntat del Govern..., perquè sense aquesta em temo que la voluntat de l'oposició tampoc..., es quedaria sola. En tot cas, tenim, per tant, les condicions necessàries per anar construint aquest consens.

Difícilment, o com a mínim a parer del nostre grup, modificarem aquests acords i aquests consensos, aquests passos que anem fent en aquestes direccions i amb els instruments adequats, a cop de debat en mocions o a cop de debat en propostes de resolució o a cop de debat en altres moments. Si tenim els espais i els instruments per fer-ho, no creiem que ara sigui el moment de fer-ho, amb una moció. I precisament la moció que vostè ens presenta entra a tocar bona part de les línies que s'estableixen ja en aquest pla director. Vostè ens parla del paper central que han de tenir les ONG, no?, i el vol rematar o el vol epitetar d'alguna manera, no?, singular, i creiem que ja ho fem i ho hem fet i ens hem dotat d'això a través del mateix pla director. Fa el mateix, pel que fa a la moció, en el punt 3, quan parla de les representacions permanents a l'exterior, que probablement també és un model que des del seu grup parlamentari no comparteixen, però en tot cas és evident que ja tenim el model establert en el mateix pla director. I el mateix amb l'establiment de nou del compromís amb el 0,7.

Per tant, li diríem que no ens sembla que sigui ni la manera ni..., o que ens sembla que no és el lloc adequat ni la manera adequada com vostè vol fer-ho, a través de la moció. Creiem que no ho hem pogut fer d'altres maneres, que hem tingut discussions per fer-ho i que tenim l'acord en aquest sentit.

Vostè ens demanava també, senyor Domingo, ser flexibles i rectificar quan les coses no es fan bé. Jo l'altre dia, a la compareixença del secretari general de Cooperació, del secretari de Cooperació, li deia, precisament, que, malgrat aquests instruments que tenim de planificació, fóssim flexibles amb les realitats novinyudes. I tenim una crisi alimentària a nivell mundial que probablement ens ha de fer pensar a replantejar-nos estratègies. Però no hi ha cap element a nivell internacional que ens faci repensar que la política catalana ha d'adoptar nous instruments, com a mínim, cap realitat internacional. No creiem que modificar-nos de les donacions sigui forçat per una realitat de la cooperació, sinó que, probablement, en aquests moments, el debat sobre si sortir-nos de les donacions i parlar d'ajuts reemborsables és determinat per una situació econòmica, sobrevinguda, però econòmica. Per tant, nosaltres no creiem que aquest hagi de ser el debat central de la cooperació catalana avui.

I, en tot cas, serem molt fermes a pensar que només el mateix consens que ha impulsat la resta d'instruments i el mateix consens que s'ha de donar al Consell de Cooperació són els que han de fer possible que ens plantejem un nou instrument com aquest amb tantíssimes conseqüències, que encara no coneixem, del que poden ser els ajuts reemborsables.

Per tant, nosaltres tampoc el considerem un instrument avui de la política catalana, i la prova més evident és que aquests ajuts no s'han executat, no s'han dut a terme malgrat que estiguin previstos en el pressupost, i creiem que així ha de ser.

De totes maneres, senyor Domingo, ja li ho hem dit, nosaltres no votarem a favor de la seva moció.

El president

Senyor Domingo, es pot posicionar sobre les esmenes.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Realmente, me siento decepcionado efectivamente de la respuesta que ha dado el Gobierno: primero, se habla de consenso y se dice que el instrumento no es adecuado. Los grupos parlamentarios de la oposición solamente tenemos una posibilidad de materializar en el Parlamento nuestros medios y es mediante propuestas de resolución y mediante mociones.

Evidentemente, si ustedes tuvieran voluntad de consenso, que hoy ha demostrado que no —se ha demostrado que no—, hubiera sido muy sencillo: hubieran presentado una enmienda a esta moción, se hubiera discutido y hubiéramos podido ver qué posibilidades hay de consenso y de llegar a acuerdos. Es la práctica habitual y la práctica más parlamentaria, el uso parlamentario.

Ustedes han rechazado esa vía, allá ustedes. Y, evidentemente, no vengan aquí a presumir de consenso porque, evidentemente, yo creo que hoy se ha producido una ruptura importante en el espíritu de la cooperación catalana.

Y es que la vía de la propuesta de resolución que hoy se nos ofrece como diría el castizo, de Matute, se nos ofrece y dice: «Mire usted, no le doy la moción, pero le doy una propuesta de resolución que no conocemos. Y es que..., además la condicionamos a las siguientes vías: primero, de manera ordinaria utilizaremos las vías tradicionales. Pero el instrumento extraordinario serán: que esté previamente planificada, que haya un dictamen del Consell de Cooperació y que haya un estándar de calidad.» Se acomodan ahora en el presupuesto del año 2008 esas medidas...? Pues hoy hubieran ganado muchos puntos si hubieran dicho: «Miren ustedes, sencillamente sepan que aplicando estas medidas de carácter extraordinario, como no se acogen, no lo vamos a aplicar.» Nos olvidamos de las ayudas reemborsables.

Desde luego, la fiesta que van a tener hoy las ONG presentando su informe hubiera sido extraordinaria, realmente hubieran ganado titulares y, en vez de tener un comportamiento, digamos, incómodo a la hora de presentar el informe, pues hubieran tenido un éxito mayúsculo. Pero no, han decidido que no ha sido, que no iba a ser así, y se han equivocado. Permítanme que les diga que se han equivocado.

En todo caso..., pues claro que queremos potenciar las ONG y no el modelo catalán de cooperación directa, como aquí se..., o el modelo transversal. Por una sencilla razón, porque el *conseller* de la Vicepresidència tiene un concepto muy extraño de lo que se llama..., lo que él llama *solidaritat propera*. La *solidaritat propera* es ayudar a los amiguets y a los conocidos. Y realmente con ese concepto de «solidaritat propera» que aplica, con más frecuencia de lo que ustedes se imaginan, pues nosotros no podemos estar de acuerdo. Preferimos que se den, desde luego, los instrumentos, los presupuestos, las vías a ONG que realmente lo hacen bien, están

prestigiades y además es el modelo que presupone y que prefiere la OCDE.

Aceptaremos todas las enmiendas que proponen los grupos de la oposición, y por una razón: sencillamente porque demostramos nuestra..., mantener incluso la de la AECE porque nosotros somos, desde luego, partidarios del incremento y la cooperación española. *(Veus de fons.)*

No, no es cierto, las oficinas técnicas de cooperación...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Ya termino, señor presidente... En Quito hay oficina técnica de cooperación de la AECE, está presente, y también hemos abierto nosotros una..., no sé por qué, ya me dirá...

(El Sr. López i Rueda demana per parlar.)

El president

Senyor López...

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Per contradiccions i al·lusions del senyor...

El president

Trenta segons.

El Sr. López i Rueda

A veure, senyor Comín, que vingui vostè a aquest Parlament, i més vostè que coneix el tema, a dir que la utilització de crèdits per ajuda oficial al desenvolupament és èticament i moralment igual que la utilització de donacions, em sembla, de veritat, una vergonya.

Escolti, miri el que diuen els organismes internacionals, miri el que diu el Comitè d'Ajuda al Desenvolupament de l'OCDE sobre aquesta utilització, però és que tots els països estan deixant d'utilitzar-ho.

I vostè ha proposat una proposta de resolució. Nosaltres hi posarem dues condicions: primera, que reconeguim que amb això es crearà deute extern, que ho reconeguim; i, segon, que no ho comptabilitzin com a 0,7 per cent de l'ajuda oficial al desenvolupament.

Gràcies, senyor president.

(La Sra. Figueras i Ibàñez demana per parlar.)

El president

Senyora Figueras...

La Sra. Figueras i Ibàñez

Sí, president, per demanar votació separada del punt número 3.

El president

Número 3...

(El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.)

Senyor Comín, trenta segons.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor López, sort que en aquest Parlament tenim *diari de sessions*, perquè jo no he dit res del que vostè diu que he dit. Jo he dit que..., hi ha una explicació que justifica l'aparició inesperada de la cooperació reemborsable, que és un canvi en l'escenari pressupostari que ha fet que només podíem complir el Pla director a través d'aquest tipus d'ajuda que no té el mateix estàndard de qualitat que l'altre, i ho hem reconegut públicament diverses vegades. Però explico que el veto a aquest tipus d'ajuda ha aparegut després de la seva aparició en els pressupostos de la Generalitat.

Gràcies, senyor president

El president

Passem a votar, en primer lloc, el punt número 3 –el punt número 3– d'aquesta moció.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquest punt ha estat rebutjat per 14 vots a favor i 116 vots en contra.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 302-00113/08)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política en matèria d'aigua, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. *(Remor de veus.)* Honorable conseller, senyores i senyors diputats...

El vicepresident primer

Si us plau..., si us plau... Perdoni, senyor Espadaler. Si us plau, silenci per poder prosseguir! *(Pausa.)* Té la paraula, senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Deia, com els milers d'estudiants que avui, doncs, acaben el curs, que nosaltres tenim una certa sensació, també, de tancar un curs en

matèria, en aquest cas, doncs, d'aigua, de sequera, i amb un voluntat, amb una intenció clara, en certa manera, de fer un balanç. Un balanç que, des de la nostra perspectiva, ja ho vam dir a la interpellació que vàrem fer al conseller, és un balanç trist, és un balanç, doncs, que ens força, que ens obliga, per responsabilitat política, a formalitzar allò que ja vàrem anunciar que és la reprovació, en aquest cas, del conseller de Medi Ambient, i amb ell, de fet, la reprovació definitiva de la política del Govern amb què ha estat la matèria d'aigua.

I per fer-ho ens serveixen, ens són, jo ho crec, d'utilitat unes preguntes que es feia públicament un membre del Govern, el conseller Castells, amb una entrevista publicada en un mitjà de comunicació no fa pas massa dies, en què es feia tres preguntes, que convidaríem tots els membres de la cambra que se les fessin pensant en com el Govern ha gestionat, doncs, la qüestió de l'aigua, de la sequera o de l'absència d'aigua, si vostès volen, no?

En primer lloc, es preguntava el conseller Castells si..., deia: «Cal unitat en els temes fonamentals del país?» I ell mateix es responia: «Sí, cal unitat.» De debò creuen, senyors del Govern, que hi ha hagut unitat, que hi havia unitat, quan uns defensaven el transvasament del Segre i els altres deien que no?; quan els uns defensaven, doncs, el transvasament de l'Ebre i els altres s'hi manifestaven en contra?; quan els altres... En tot l'episodi, creuen honestament que hi ha hagut unitat al si del Govern i entre els grups que donen suport al Govern? Creuen que hi ha hagut unitat? Nosaltres..., la resposta és evident.

Segona pregunta que es formulava el conseller Castells respecte a la política en general, però que també la podríem aplicar a com s'ha gestionat aquest debat sobre la sequera o l'entorn de l'aigua, diu: «El Govern respon a les expectatives que hi tenen posades els ciutadans?» De debò creuen, senyores diputades i senyors diputats i membres del Govern, que el Govern ha respost a les expectatives dels ciutadans del Segre, dels de Prats i Santor, dels ciutadans de l'Ebre, dels ciutadans de l'àrea metropolitana..., creuen que és el Govern qui ha respost, en definitiva, aquesta crisi? O creuen, com jo penso que creiem una part molt important de ciutadans, entre ells els de Convergència i Unió i crec que molta altra gent, que el que ha resolt la crisi de l'aigua, com ahir ens deia el mateix president de la Generalitat, ha estat la pluja? De debò creuen que el Govern ha estat a l'alçada, ha respost a les expectatives dels ciutadans? (*Remor de veus.*)

Tercera pregunta que es feia el conseller Castells, i pregunta nuclear, en aquest cas, tan important com les altres, diu: «Aquest Govern està sent capaç de superar les seves contradiccions adequadament?» Creuen de debò, en matèria d'aigua, que aquest Govern ha superat les pròpies contradiccions? Acaben de votar, tots vostès, contra la interconnexió de xarxes, proposta que feia el Partit Popular.

Ahir, ens assabentàvem per teletips, cosa molt legítima, que una part del PSC esmena la mateixa ponència, perfectament legítima, que faran en el proper congrés, demanant la interconnexió de xarxes. Tornem a estar on estàvem. La contradicció en aquest Govern és con-

gènita, és nuclear, és estructural, és genètica, perquè els pressupòsits de partida són tots ells legítims, però són contradictoris fins a l'extrem. I no cal ni recular a abans-d'ahir, no cal ni repassar tota la crisi de l'aigua! Mirant el que s'ha esdevingut en el decurs d'aquest Ple, aquí dins i a fora, es torna a evidenciar que no hi ha una síntesi possible, no hi és una síntesi possible entre fer una xarxa i no fer-la, no hi és una síntesi possible entre aquesta esmena...

I, escoltin, quina mena d'actituds, si no és una feblesa extrema del Govern de la Generalitat, és aquella que el partit majoritari s'autoesmena demanant una cosa que l'ha tinguda a tocar de dits, que l'ha poguda fer, que l'ha votada, no en aquest Parlament, sinó en el Parlament d'allà...

Per tant, em sembla que és evident. No, no, no ho diu ja només Convergència i Unió, ho diuen els membres del mateix Govern: ni hi ha hagut coherència, ni hi ha hagut unitat, ni s'ha respost a les expectatives que s'havien generat, ni s'ha donat resposta als problemes reals, tangibles, de la gent, ni hi ha hagut unitat en aquest Govern.

I és per aquesta raó que nosaltres formulem, doncs, aquesta moció en què fem fonamentalment dues coses: una, reprovem l'actuació del conseller i, a través seu, del conjunt de Govern en tot el que ha estat la gestió de la sequera; i, l'altra, fem propostes en positiu a la taula de l'aigua.

Perquè no s'enganyin, i ho va dir molt bé el diputat senyor Nadal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: el problema no està resolt; i, malauradament, malgrat que la pluja ens ha solucionat les urgències, el que ens ha quedat per resoldre en aquest país per la ineficàcia d'aquest Govern són les coses importants.

I malgrat es faci veure el que es vulgui, que ara tenim els pantans plens, el que tenim..., en definitiva, seguim tenint la mateixa espasa de Dàmocles que teníem i ningú ens assegura, i no hi ha cap membre d'aquest Govern que pugui pujar en aquesta tribuna per defensar el contrari, que d'aquí a un any, d'aquí a dos, d'aquí a tres, no tornem a estar...

I concloc amb una reflexió...

El vicepresident primer

Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...que feia titular –i amb això acabo, senyor president– del mateix conseller, doncs Castells: el preu de mantenir-se, en el cas de l'aigua, és evident que ha estat el país, el preu de mantenir-se vostès al Govern ha estat el país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, en nom del Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Nosaltres, com ja s'ho podien imaginar, no compartim les crítiques que vostès han adreçat des del primer dia al Govern, als partits que donem suport al Govern i, en especial, al conseller de Medi Ambient.

Un ha tingut la sensació en tot aquest episodi..., hem parlat molt en aquests darrers tres mesos, des d'aquesta tribuna, un té la sensació que a vostès els ha interessat poquet el problema de la sequera que patia el país: onze mesos ininterromputs de davallada constant i progressiva dels embassaments a les conques internes. (*Remor de veus.*) Vostès no han estat al costat del Govern en aquesta situació d'emergència. Vostès en tot moment han intentat buscar i provocar dificultats per veure si el Govern entrava en dificultats. Vostè deia: «Vostès creuen que han resolt les seves contradiccions internes?» Escolti, estic convençut que nosaltres el que hem fet ha sigut aportar al damunt de la taula propostes de solució a la situació d'emergència, propostes a les quals vostès, a la majoria, no han donat suport.

Jo els asseguro que la situació del conseller aquests mesos no ha estat fàcil. La responsabilitat seva i del Govern era garantir el subministrament d'aigua a Catalunya i, en especial, a la regió de Barcelona, on viuen 5 milions i mig de persones. Analitzada la situació i tots els pitjors escenaris, analitzats els pitjors escenaris en què ens podríem trobar, el Govern ha pres decisions i els partits que donem suport al Govern els hem donat suport. Algunes d'elles sabíem que eren, fins i tot, problemàtiques. Escolti, poc o nul recolzament de vostès a les solucions que s'han proposat.

Vostè deia fa un moment, i feia una pregunta sobre la unitat: «Vostès creuen...?», i ara la hi faig jo també: vostès creuen que vostès s'han comportat, en tot aquest període, com un partit nacional, capaç de mantenir les seves posicions aquí o a Madrid –li recordo que es van abstenir en una votació– o en el territori, on a cada comarca han fet un discurs diferent? Vostès tampoc no han sigut capaços de mantenir aquesta unitat que des d'aquesta tribuna li reclamava vostè al Govern.

No em vull ni imaginar –no em vull ni imaginar– si el Govern i el conseller s'haguessin limitat a esperar asseguts a veure si plovia, cosa que vostès en algun episodi de sequera han fet, eh? El conseller i el Govern van fer el que els tocava fer, que era adoptar solucions. Algunes polèmiques, sí, malgrat que eren conjunturals. Però el Govern ha pres decisions, perquè sabíem i els ciutadans sabien que aquest Govern no deixaria sense aigua cinc milions i mig de persones del nostre país.

Algú aquest matí també es preguntava que..., «ja es ve plorat», eh?, he sentit, i que no es ve a plorar des de la tribuna. No, però és que, en matèria d'aigua, el passat que el Govern en què vostè era present ens ha deixat en herència, jo crec que feia plorar. Vostès saben que en vint anys, d'inversions en infraestructures per aportar nous recursos hídrics a les conques internes de Catalunya, ni una –ni una. (*Remor de veus.*)

Escolti, aquest Govern ha posat i posarà al damunt de la taula, a la taula aquesta de l'aigua que vam acordar

constituir, tot un seguit de mesures que són estructurals, algunes d'elles ja en marxa, i que aportaran –li ho recordo: les quatre dessalinitzadores que el Govern i els grups que donem suport al Govern estem proposant com a noves infraestructures per aportar recursos hídrics– cent noranta hectòmetres cúbics nous a les conques internes de Catalunya, en el conjunt del país, que són els mateixos que en el passat vostès –i el PP– volien transvasar com a cabals nous de l'Ebre a les conques internes, o són els mateixos que ens defensen com a gran solució d'aportació del Roine, són els mateixos hectòmetres cúbics els que el Govern està posant al damunt de la taula. Amb una diferència: que la clau d'aquestes instal·lacions i d'aquestes infraestructures la tindrà el Govern de Catalunya.

Jo crec que una cosa ha quedat clara, en tot aquest episodi de la sequera: que l'oposició ha estat molt interessada a desestabilitzar el Govern i que el Govern ha treballat i segueix treballant per garantir el subministrament d'aigua a tot Catalunya i a tots els sectors presents en aquesta polèmica: els sectors alimentaris, els sectors industrials, els domèstics i els ambientals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Bé, gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé, aquest darrer any ha estat un any de contrastos, perquè hem passat d'una severa sequera d'onze mesos, d'alguna manera –que ja n'hem parlat en moltes ocasions: en ple, a la Taula de la Sequera...–, a un episodi de pluges dels més excepcionals, diguem-ne, que hi ha hagut en els darrers anys; algú s'ha atrevit a dir «des del 1880», jo no sé si diria tant –en tot cas, les estadístiques a vegades poden ser enganyoses–, però, en qualsevol cas, absolutament també excepcionals. Això fa que en aquests moments hi hagin collites que perillen, collites de llegum, collites de cereal, fruita, etcètera. Per tant, és evident que aquesta situació no es podia preveure de cap manera i, per tant, era una situació absolutament difícil de gestionar.

En qualsevol cas, el cert és que en aquests moments, doncs, ha plogut d'una forma intensa al Ripollès, a Osona, al Berguedà, és a dir, a les comarques on hi ha els embassaments que donen, doncs, aigua al sistema Ter-Llobregat, i, per tant, estem en una situació molt millor, tot i que, evidentment, no ens podem relaxar, ni molt menys.

És evident també que aquests darrers mesos tots n'hem après molt: des de l'Executiu, quan s'ha posat al dia amb els decrets de sequera perquè no es creessin disfuncions, fins al parlamentaris, que hem fet un postgrau, com aquell qui diu, d'aigua i tots plegats ara hi entenem molt més, com també la societat civil en general, que n'ha pres consciència.

En tot cas, des del nostre grup, vam seguir amb atenció la interpellació que hi va haver en el darrer Ple, una

interpellació, doncs, que en alguns moments fins i tot va arribar a ser agra, diguem-ne. En qualsevol cas, a la moció que avui ens planteja el Grup de Convergència, és evident que els grups que donem suport al Govern, doncs, no hi podem donar suport, perquè, és clar, en una moció que comença dient que s'ha de reprovar el conseller, és evident que aquí no ens hi trobaran.

I, per altra banda, tampoc perquè en el segon punt parla de convertir la Taula de la Sequera en la taula de l'aigua –que hi estem, evidentment, tots d'acord–, però, en tot cas, això és un anunci que va fer el conseller en el darrer Ple, oi més quan és una qüestió potestativa de l'executiu i, per tant, ens sembla que és de cortesia parlamentària facilitar que sigui el conseller qui convoqui –que ja ho ha dit, doncs, que ho farà després de l'estiu– aquesta taula. Per tant, doncs, el nostre vot serà desfavorable.

En qualsevol cas, ja entenem que és un gerro d'aigua freda per a Convergència el fet que no es faci la interconnexió de xarxes, perquè, és clar, és el seu model i és el model que, bé, estant d'acord amb el PP en el seu moment i, quan en va ser el cas, aliant-se amb el PP en el Pla hidrològic nacional, és evident que aquí l'han de defensar. Però, en tot cas, en aquest moment PP i Convergència no sumen per, diguem-ne, fortuna –almenys així ho creiem nosaltres, en aquest cas–, i per tant a Esquerra en el seu moment ja vam dir que el fet de fer aquesta canonada seria la darrera de les opcions –la darrera, ho repeteixo–, i per tant, com que no es donen les circumstàncies extremes que..., vaja, que ho afavoreixin, doncs, entenem que s'ha fet bé fent aquest canvi en el cas de la canonada.

I, en qualsevol cas, el Govern sí que ha estat treballant –encara que l'oposició, doncs, a vegades, s'entesti a negar-ho– per posar al dia, d'alguna manera, totes les infraestructures d'aigua, perquè no ens trobem més en aquestes circumstàncies. Des de la dessalinitzadora del Llobregat, l'ampliació de la de la Tordera, la de Cunit o la segona de la Tordera, això farà que amb aquestes i altres, diguem-ne, accions que farà el Govern, doncs, d'ara fins al 2012 tinguem tres-cents hectòmetres cúbics a disposició, per tant, per a les conques internes, per a les conques del Ter-Llobregat.

Això què comporta, què vol dir? Doncs, que a Catalunya tindrem una autonomia hídrica, d'una banda, tindrem un marge d'un 30-40 per cent respecte del que necessitem anualment, que s'estima en uns quatre-cents hectòmetres en l'àmbit domèstic i industrial, i, si sumem el regadiu, uns cinc-cents; per tant, tindrem aquesta autonomia hídrica a Catalunya. Però, per altra banda, també una autonomia entre conques, per tant, no promovent desequilibris, no promovent transvasaments, que de fet això és un valor que creiem important per Esquerra.

Per altra banda, també veiem interessant i important aquest posicionament del Govern de dir que hem d'anar a connectar les dessalinitzadores, d'una banda, per fer que la dessalinitzadora a Cunit estigui connectada amb el sistema CAT, però, per altra banda, també per unir la de Cunit i la del Prat. Per tant, entenem que en el futur no tindrem aquesta mancança hídrica, i, en qualsevol cas, per part d'Esquerra, entenem que ara més que mai

no fa falta la interconnexió de xarxes, i a més aquest és un tema que no està en el pacte d'entesa.

Finalment, dir que per nosaltres no s'hi val a lligar la interconnexió de xarxes amb la qüestió del retorn ecològic al Ter, com a vegades s'ha fet, perquè és evident que hi ha un deute històric amb el Ter, però, en qualsevol cas, també, diguem-ne, el Govern ha dit com farà aquest retorn, i el conseller ho ha ratificat en diverses ocasions. I, en qualsevol cas, Esquerra, en el proper Ple, doncs, farem una interpellació també d'aquesta qüestió, que és evidentment un tema que ens preocupa molt. Però, pel que fa al cas, rebutjarem, doncs, la moció de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Vilagrà. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la meua intervenció anterior, en defensa de la moció que havíem presentat el Grup Popular, els feia referència a un hipotètic projecte de llei, no?, en què els articles 1 i 2 anaven destinats a afirmar que el Govern sempre tenia la raó. Hi ha un tercer article, que és que, en l'hipotètic cas que en aplicació dels articles 1 i 2 el Govern, tot i tenint la raó, s'equivoqués, la culpa és sempre de l'oposició. Bé, aquest és el missatge que vostès ens acaben d'enviar amb les seves intervencions, no?

Bé, ens diuen: «És que l'oposició no ha estat al costat del Govern.» Si és que era..., és difícil estar al costat del Govern. Perquè un pot estar al costat d'una cosa quan aquesta cosa s'està quieta i segueix una línia; però, quan el que ha de seguir la línia fa ziga-zaga, és molt difícil estar al costat del Govern, és molt difícil continuar fent la ziga-zaga. I el Govern, en aquest sentit, no ha tingut una política clara per abordar el problema de la sequera, no l'ha tinguda. I vostès en són perfectament conscients, i vostès han vist quina ha estat la trajectòria del Govern –conseller de Medi Ambient– i de les decisions que s'han anat prenent, improvisades totes elles. És difícil estar al costat del Govern. Nosaltres hem mantingut una postura..., no d'ara, no d'aquest episodi: ja fa anys que mantenim exactament la mateixa postura. Nosaltres no hem anat fent ziga-zagues, nosaltres sempre hem apostat exactament per les mateixes mesures i per les mateixes solucions.

La situació que ens trobem avui, actualment, és que no tenim garanties suficients que la situació que hem travessat aquests darrers mesos es pugui tornar a reproduir en el futur, no les tenim. I, per tant, és necessari parlar-ne i adoptar les solucions que siguin necessàries des del punt de vista estructural. I no s'hi val a dir: «Escolti'm, és que les dessalinitzadores ja aporten els cent noranta hectòmetres cúbics que havia previst el Pla hidrològic nacional del Partit Popular.» Sí, Pla hidrològic nacional que també apostava per la dessalació a dues dessaladores més i apostava per altres mesures –apostava per altres mesures. Per què? Doncs, precisament, perquè no

hi ha una solució única al problema de la sequera. I el Govern està aplicant una solució única, que és la dessalació. I nosaltres sempre hem dit –per cert, com diu la directiva marc, com diu la comunicació al Parlament i al Consell Europeu i com diu el dictamen del Comitè de les Regions–: la solució al problema de l'aigua no és una solució única, ha de ser un *mix*, ha de ser una diversificació de diferents solucions.

En aquest sentit, i respecte a la moció que tenim al davant, es demana, una vegada més..., aquest mateix diputat ja va defensar fa unes setmanes una moció en què es demanava la reprovació del conseller de Medi Ambient, en representació del Govern. Són responsabilitat del conseller, però són responsabilitat del conjunt del Govern, les titubejants decisions que s'han anat prenent al llarg dels darrers mesos i que ens han portat a la situació en què ens hem trobat. Però és que, després d'aquella moció de reprovació que ja va presentar aquest grup, se n'han anat succeint diferents fets que reafirmen la voluntat i la nostra aposta per tornar a donar suport a aquesta reprovació.

I, efectivament, en aquesta moció es plantegen qüestions sobre la Taula de la Sequera i sobre la taula de l'aigua. Escoltin, el que no podem ara permetre –i ho hem de dir així de clar– és que resulti que ara la taula de l'aigua és una decisió del Govern, és un anunci que ha fet el conseller recentment... Va ser una proposta d'aquesta cambra, i va ser una decisió d'aquesta cambra. Si ens sembla molt bé que el conseller se la faci seva i que diguin que la impulsarà el Govern, però és una decisió d'aquesta cambra, que vam prendre per unanimitat de tots els grups. Per tant, escoltin, no sostreguin almenys les decisions que pren aquesta cambra.

I per tant, des d'aquest punt de vista i tenint en compte la situació actual dels embassaments, en què, com deia en la intervenció anterior, estem al voltant del 65 per cent, sembla oportuna la substitució d'aquesta Taula de la Sequera per aquest nou organisme –diguin-ne «taula», diguin-ne com vulguin– que ha de parlar sobre l'aigua. Sobretot per què? Per establir uns criteris que ens permetin abordar l'escassetat hídrica que patim a Catalunya a mitjà i a llarg termini. I per què és necessari que ho faci la taula de l'aigua? Perquè el Govern no té aquests criteris.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el senyor Daniel Pi, l'illustre senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una moció més d'aigua, i en van..., jo ja no ho sé, ja n'he perdut el compte. Ja no sé si felicitar els grups que la proposen per la seva perseverança o per la seva voluntat, fins a l'últim moment, d'intentar fer bullir l'olla amb el tema de la sequera, no? I amb un discurs que comença a sonar, el de tots plegats, eh?, el de tots plegats, ja com una mica repetit.

En el seu cas, allò, la desqualificació sense matisos, aquella frase tan seva, el desgavell, no? Sí, però sobre una acció de Govern que, ara que ha plogut, eh?, ara que ha plogut, podem valorar que ha complert el seu objectiu, que era superar unes circumstàncies meteorològiques absolutament adverses i garantir en tot moment l'abastament d'aigua a la població de tot Catalunya. Fet amb l'objectiu d'aguantar fins que haguéssim disposat de les noves infraestructures de dessalinització que aquest Govern va posar en marxa. No ha fet falta aguantar fins al maig de l'any que ve, però una política encaminada al que era important. El que no hauríem pogut aguantar és que ho hi hagués hagut abastament d'aigua a les nostres poblacions.

Per tant, un govern que ha complert amb el seu objectiu. Però a més a més, aquesta sequera deixarà unes conseqüències en matèria d'infraestructures hidràuliques que no van deixar les sequeres anteriors. La sequera del 88-89 vam estar a dies de restriccions. La del 85-86 a pocs mesos. Potser vostès van fer menys soroll, però van fer infinitament menys feina. Abans, responent la interpellació del Partit Popular, he parlat de la depuradora del Prat, he parlat de les infraestructures de reutilització, que hi són i que s'estan fent servir. Per tant, allò que diu algú que només parlem de dessalinització, en absolut. De la recuperació d'aigua. He parlat de la dessaladora de Cunit.

Me'n queden, de coses per dir... Aquesta sequera..., qui hagi de gestionar la propera sequera es trobarà la canonada de Cardedeu absolutament preparada. En aquests moments està al 75 per cent. Els primers informes sobre que hi havien problemes en aquella canonada són de l'any 82. Hi havia informes posteriors de l'any 89. I les obres s'han fet entre el 2004 i s'acabaran el 2009, eh? I serà el que permetrà que aquesta infraestructura estigui a l'alçada del que nosaltres necessitem.

Es trobarà també la dessaladora de Blanes, que aquesta sí que la van fer vostès, però connectada, perquè pugui abastir la xarxa de Barcelona. I connectarà Cardedeu, cosa que ens permetrà començar a baixar la pressió del Ter. Que vostès s'han recordat de la pressió del Ter a partir del moment en què no han tingut responsabilitats; abans no els va preocupar en cap moment.

Tots aquests projectes i molts altres que em deixo, que responen a la idea de la suma de diferents solucions: els que són anteriors a la sequera, els estructurals que ens ha deixat la sequera i els que es faran en el futur amb continuïtat amb tots aquests basats en la nova cultura de l'aigua, donen la garantia per al subministrament de l'abastament de les necessitats del nostre país.

I diré més..., i no requereixen transvasaments permanents, estructurals. Al contrari, configuren un sistema que permetrà donar una resposta modular, àgil. I aquest és el nostre model. I estarem encantats de confrontar-lo amb vostès, a la taula de l'aigua, que és una decisió presa en aquest Parlament, eh?, i escolti, davant de la qual vostès l'única idea que han aportat fins ara és el fetitxe del Roine.

Perquè jo no sé si és la darrera vegada que intervenc des d'aquí dalt per al tema de la sequera, gairebé estic per

dir que tant de bo que sí, però, en tot cas, si hem de fer una valoració, fem-la. Mentre el Govern, com deia, ha anat fent les polítiques que han permès donar resposta a una situació excepcional, vostès han estat instal·lats en el «no»: no a la regulació excepcional del Ter, no a l'explotació dels pous –bé, aquí deien que sí, allà deien que no–, no als vaixells –si no hi haguéssim posat els vaixells, ens haurien dit el contrari–, no a la portada temporal –bé, allà deien que era massa, aquí deien que era poc–, no a la utilització de l'aigua de l'Ebre per carregar vaixells –bé, allà deien que no, aquí deien que sí, que era poc, també.

Escolti, i amb tot això, davant de tot això, només una idea: el Roine. Una idea que era incapaç d'aportar ni un sol litre d'aigua en aquesta sequera. Escolti, moltes gràcies per la seva aportació a la superació de la sequera. Espero que el país n'hagi pres nota.

Miri, vostès han presentat aquesta moció i jo he dit al començament que tenia la sensació que era per fer bullir l'olla. I de fet es nota en el seu plantejament, perquè, clar, començar una moció parlant de la reprovació d'un conseller i després dir política de mà estesa, home, en què quedem? O una cosa o l'altra. Si comencen com comencen, no s'estranyin que nosaltres no els donem suport. Ara, segur que els grups que donem suport al Govern, que el mateix Govern de la Generalitat voldrà mantenir aquest diàleg, voldrà continuar impulsant el seu model d'una política hidràulica que permetrà –acabo, senyor president– que qui hagi de gestionar la propera sequera en el nostre país no ho hagi de fer amb una herència tan pobra, tan miserable com la que ens ha tocat administrar a nosaltres.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, bé, en primer lloc, el primer punt de la moció parla de la reprovació del conseller i nosaltres creiem que això ja es va votar al seu dia, creiem que al seu dia vàrem votar per la reprovació en unes circumstàncies determinades –per cert, parèntesi, aquell dia no hi havia ningú acompanyant el conseller del Govern, no hi havia ningú, avui hi han president, vicepresident i alguns consellers. M'alegro de la solidaritat dintre del seu Govern, cosa que aquell dia no hi havia i ho tinc en compte, perquè penso que ho vaig dir també en la meua intervenció. És a dir, no s'hi val a estar, eh?, quan les coses van millor perquè la Moreneta ha fet efecte i quan no el conseller estava aquí, sol i va rebre la mateixa reprovació.

Però avui nosaltres no votarem a favor d'aquesta reprovació, perquè penso que aquest tema ja es va votar, i tornar a votar una reprovació pel mateix contingut em sembla que no és, almenys, en la nostra forma..., des de Ciutadans, entendre la forma de fer oposició.

Ara bé, sí que hem de dir que votarem a favor de la majoria de punts, entre ells el que diu que es dissolgui

la Taula de la Sequera, ja ho hem dit abans en la intervenció, si no hi ha sequera, no hi ha d'haver Taula de la Sequera. Sobre la taula de l'aigua també hi vam donar suport al seu dia, per tant, també volem impulsar-la, no seguiré insistint en la necessitat de portar-ho a una comissió parlamentària perquè ja ho hem dit.

I després, quant al tema principal de la taula, doncs, hi estem d'acord, tret que també ens abstindrem en la votació del Roine, perquè pensem que és una insistència que Convergència té ja des de fa anys i panys i nosaltres, doncs, no acabem de veure la conveniència d'aquesta valoració. Pensem que hi han altres vies, pensem que la connexió amb el Roine no és tampoc la solució i, per tant, votarem o ens abstindrem en aquesta votació. Respectarem la proposta, però no volem votar a favor d'aquesta proposta.

Però sí que voldria dir algunes coses respecte a la pròpia finalitat i al debat que ha portat i que espero també jo que s'acabi com abans millor. Jo crec que se'ns ha culpant –i ho han dit alguns membres que m'ha sorprès d'alguns portaveus que es culpés l'oposició de no estar al costat del Govern–, ja ho ha dit molt bé un altre portaveu anterior, ho ha dit ell perfectament, el senyor Rodríguez, és difícil estar al costat del Govern, perquè no se sap al costat de qui i en quin moment, eh? Perquè, clar, si algú ha estat al costat del Govern des del principi ha estat l'oposició. Però, clar, de quin govern?, perquè mentre el senyor conseller defensava el sí a la construcció de la canonada, el senyor Saura, del seu mateix partit, començava a dir que no. I els senyors d'Esquerra Republicana de les Terres de l'Ebre, demanant la seva dimissió. Per cert, i els del seu partit, també. Per això, clar, a quin govern i de qui...? I a Tarragona, a Barcelona, al Segre, on? On hem d'estar al costat del Govern?

És difícil, ho he dit abans, l'oposició d'aquest Govern és dintre del Govern. I torna a demostrar-se amb aquesta moció. Per tant, el problema que hi ha hagut amb la sequera en la gestió d'aquest Govern no ha estat tant la pluja o no la pluja sinó la disparitat de criteri contínua, que és el gran mal d'aquest Govern, que és que tenen criteris diferents per cada qüestió que es posa sobre la taula.

Per tant, nosaltres, torno a dir, quan vam fer aquella reprovació ho vam dir, no sabíem si era culpa o no del conseller o de la pròpia diversitat, podríem dir-ho així, en positiu, del Govern. I tornem a pensar el mateix i seguim pensant exactament el mateix en això i en altres infraestructures que tenim sobre la taula.

I també s'ha dit una altra cosa que crec que hauríem de començar a posar sobre la taula, que és la necessitat de fer una combinació de diferents fórmules per solucionar problemes energètics, problemes d'aigua. No hi han úniques solucions, no hi han nos rotunds perquè les situacions, com s'ha vist aquesta vegada, són complexes.

Per això nosaltres apostem per la previsió i per no dir no a res, perquè en un moment donant vostès mateixos que han anat darrere d'una pancarta s'han trobat que, en un moment donat, han hagut de dir el contrari. I no els culpem per això, rectificar a vegades és de savis. Ara, jo crec que per això és important que el mateix Govern

tingui consciència que les posicions radicals en aquest sentit de dir no a una cosa en un moment donat se'ls pot girar en contra.

I finalment, simplement, parlant d'aquests objectius n'hi ha un que hem mencionat, que ho hem dit a l'anterior interpellació, que és el tema dels cabals. Estem a favor que es recuperin els cabals ecològics, es parla del Ter. I també vull dir una cosa a alguns membres del Govern: quan parlin de l'oposició tinguin en compte que sí que és cert que Convergència ha governat, però hi han altres grups de l'oposició que no i, per tant, el retrovisor serveix per a Convergència i Unió en tot cas, però hi han altres partits de l'oposició que només els demanem que facin les coses ben fetes. Si Convergència ho va fer bé o malament, escoltin, doncs, no és el nostre problema. Només volem que vostès les facin ben fetes i hi estarem d'acord i buscarem el màxim de suport en allò que estiguem d'acord.

Per tant, penso que el retrovisor no és la solució. Vostès fa ja cap a cinc anys o cinc anys ja pràcticament que són al Govern i penso que és hora que comencin a mirar endavant i a donar solucions. No sempre dir el que va fer bé o malament Convergència. Escoltin, vostès estan al Govern sense haver guanyat les eleccions, sumant, legítimament per governar, i per tant jo crec que no s'ha de tornar a mirar amb el retrovisor i menys quan hi han grups a l'oposició doncs que no els demanen que es fixin en els altres partits, sinó que facin acció de govern.

Per tant, nosaltres demanem, senyor president, votació separada del primer punt i del punt *d* de la segona part, perquè no està..., es repeteixen les lletres del punt tercer on parla «dels principals criteris» al punt *d*, el que fa referència al Roine.

Gràcies, senyor president.

El president

El que diu: «la necessitat de fer aportació externa d'aigua», aquest?

El Sr. Rivera Díaz

Perdoni?

El president

«La necessitat de fer aportació externa d'aigua...», eh?

El Sr. Rivera Díaz

«La necessitat de fer una aportació externa d'aigua.»
Exacte...

El president

Molt bé.

(Pausa llarga.)

Posem doncs a votació aquesta moció. En primer lloc, votarem de manera conjunta l'apartat *d* del punt tercer i el punt primer.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Han estat, aquests punts, rebutjats per 57 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

La resta de la moció ha estat també rebutjada per 60 vots a favor i 69 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i dos minuts.